

Liahona

**Kuinka
oikeudenmukaisuus
ja armo vapauttavat
meidät orjuudesta,
s. 20**

**Miten Jumalan armo
todellisuudessa toimii,
s. 42**

**Mikä muka on niin suurta
suuresta ja avarassa
rakennuksessa, s. 48**

**Lapset, esimerkkinä
vaikuttaa, s. 67, 71**

*“Mutta joka juo
minun anta-
maani vettä, ei
enää koskaan
ole janoissaan.
Siitä vedestä,
jota minä
annan, tulee
hänessä lähde,
joka kumpuaa
ikuisen elämän
vettä.”*

Joh. 4:14

SANOMAT

- 4** **Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Pyhiä kaikkina kausina**
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 7** **Kotikäyntiopetus-sanoma: Omavaraisuus**

ERIKOISARTIKKELIT

- 18** **Kiitollisuuden rukoukseni**
Christie Skrinak
Perheemme tarvitsi kipeästi siunauksia. Kuinka voisin olla kiitollinen sellaisten kohtelemusten keskellä?
- 20** **Jumalan oikeudenmukaisuus ja armo**
Vanhin Jeffrey R. Holland
Jos me kykenemme tekemään parannuksen synneistämme ja suhtautumaan laupiaasti muiden synteihin, meidän kaikkien elävä Isä ojentaa kätensä ja kantaa meitä.

- 26** **Kristuksen kaltaista armoa**
Randy L. Daybell
Nämä pyhien kirjoitusten kertomukset Vapahtajan elämästä voivat opettaa meille, kuinka olla armelias.

- 30** **Kuinka oppi vakiinnutetaan?**
LaRene Porter Gaunt
Tämän kaavion avulla saat lisää ymmärrystä siitä, kuinka Jumala ilmoittaa oppia profeetoille ja apostoleille.

- 32** **Nykyajan nuoret miehet tarvitsevat vanhurskaita roolimalleja**
Hikari Loftus
Selviytyttyään omasta vaikeasta nuoruudestaan Todd Sylvester pyrkii auttamaan nykyisiä nuoria miehiä.

- 36** **Yhä kaikuva kutsu**
Richard M. Romney
”Perhe – julistus maailmalle” toimii vapauden tunnukseksi nykyaikana tarjoamalla perheille selkeyttä ja johdatusta.

OSASTOT

- 8** **Huhtikuun konferenssin muistikirja**
- 10** **Mihin me uskomme: Pappetta täytyy käyttää kelvollisesti**
- 12** **Kotimme, perheemme: Herra ei koskaan huutanut minulle**
Julkaistaan nimettömänä
- 14** **Evankeliumin klassikoita: Mitä Jeesus Kristus merkitsee meille tänä aikana?**
Vanhin David B. Haight
- 16** **Kirkon uutisia**
- 38** **Myöhempien aikojen pyhien kertomaa**
- 80** **Kunnes taasen kohdataan: Pisin sakramenttikokous**
Okon Edet Effiong

KANNESSA

Edessä: Newell Convers Wyethin teos *Kadonnut karitsa*, kopioitu Colby College Museum of Artin luvalla. Takana: valokuva © Thinkstock. Etukannen sisäsivu: valokuva Chelsea Stark.

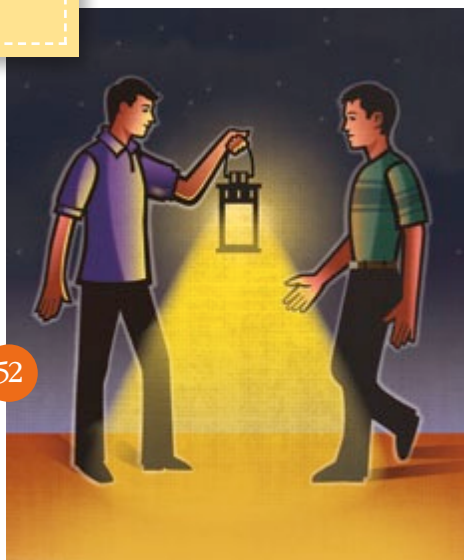
42

- 42 Hänen armonsä riittää**
 Brad Wilcox
Kristuksen armon ihme ei ole vain sitä, että me voimme palata taivaaseen, vaan myös sitä, että me voimme muuttua niin, että tunnemme olevamme kotonamme siellä.

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan.
Vihje: Jeesus kävi ihmisten luona Amerikan mantereella.

52

- 46 Askelmia onneen**
 Vanhin D. Todd Christofferson
Kun ymmärrämme käskyjen tarkoituksen, haluamme niitä enemmän – emme vähemmän.

- 48 Mikä muka on niin suurta suuressa ja avarassa rakennuksessa?**
 Dennis C. Gaunt
Suuri ja avara rakennus voi olla houkutteleva. Kuinka siis kartamme sitä?

- 52 Ole valo ystäville**
 Vanhin Benjamín De Hoyos
Lähetystyö alkaa hyvästä esimerkistä.

- 54 Asian ytimeen**

- 56 Nuorten voimaksi: Musiikin vaikutus**
 Rosemary M. Wixom
Mitä hiiret voivat opettaa meille tervehenkisen musiikin valitsemisesta?

- 58 Sydämeni rukous**
 Ma. Consuelo N.
Herran sanat auttoivat minua rakastamaan musiikkia entistäkin enemmän.

- 59 Juliste: Laukaise itsesi tulevaisuuteen**

- 60 Lähetyskentältä: Ohuiden seinien läpi**
 Monica Garcia Adams
Soledad ei ollut ainoa, joka kuunteli. Myös Juan kuunteli seinän toisella puolen.

- 62 Opi eläviltä profeetoilta**
 Vanhin Neil L. Andersen
Nämä neljä kysymystä voivat auttaa sinua seuraamaan profeettaa.

64

- 64 Kirjoita siitä oikein**
 Jan Pinborough
Caran opettaja sanoi, että taivaallinen Isä, Jeesus Kristus ja Pyhä Henki ovat yksi ainoa olento. Mitä Cara voisi sanoa?

- 66 Laulu: Jeesus, Paimeneni**
 Tammy Simister Robinson

- 67 Uskollisia esimerkkejä**
 Jean A. Stevens
Näiden Alkeisyhdistyksen lasten esimerkki Hongkongissa auttoi heidän seurakuntansa jäseniä saamaan uskoa elää evankeliumin mukaan.

- 68 Matkan varrella: Nauvoon temppele ja Carthagen vankila**
 Jennifer Maddy

- 70 Eriytyinen todistaja: Miksi on tärkeää, että on sekä Raamattu että Mormonin kirja?**
 Vanhin L. Tom Perry

- 71 Minä valitsin oikein**
 Ekene B.
En halunnut juoda viiniä, mutta mitä perheellemme tapahtuisi, jos en joisi?

- 72 Meidän sivumme**

- 74 Alkeisyhdistyksen opetuksia kotona: Minä palvelen Jumalaa koko sydämeistäni, väkevyydestäni, mielestäni ja voimastani**

- 76 Pienille lapsille**

- 81 Profeetan henkilökuva: George Albert Smith**

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Craig A. Cardon
Neuvojat: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden jr., Anthony D. Perkins

Toiminnanjohtaja: David T. Warner

Perhe- ja jäsentuen johtaja: Vincent A. Vaughn

Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittajat: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt
Julkaisuavustaja: Mellissa Zenteno

Toimittajat: Susan Barrett, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, Jennifer Grace Jones, Hikari Loftus, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Stephen R. Christiansen

Kotimaansivut:

Irina Riihikoski

Siltapellonkuja 2 L 110

00740 HELSINKI

Puhelin: 044 343 4424

Sähköposti: irina.riihikoski@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaustiedot:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Suhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuosittilauhinta: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa

osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa "kompassia" tai "suunnannäyttäjää") ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebuanon, englannin, espanjan, fidzin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisen että yksinkertaistetuin kirjoitusmerkein), kiribatian, korean, kreikan, kroatian, latvian, liettuan, malagasin, marshallin, mongolin, norjan, portugalilain, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, swahilin, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urduun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada: September 2013 Vol. 65 No. 9. *Liahona* (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Perheiltäideoita

Tässä numerossa on artikkeleja ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillä. Seuraavana on kaksi esimerkkiä.

VALOKUUVIINTUS CODY BELL

"Mikä muka on niin suurta suuressa ja avarassa rakennuksessa?", s. 48: Lue artikkeli perheesi kanssa. Voitit kysyä heiltä, onko heitä koskaan nolottanut elää kirkon tasovaatimusten mukaan. Voitit kertoa tilanteesta, jolloin sinusta tuntui siltä, ja mitä opit. Keskustelkaa siitä, miten eroavat toisistaan se, että sanot, ettet voi tehdä jotakin, ja se, että sanot, ettet halua tehdä jotakin. Perheenne voisi käydä läpi tämän pyhien kirjoitusten ketjun oppiakseen lisää siitä, kuinka tahdonvapaus sopii Jumalan suunnitelmaan: Moos. 4:1–4; 2. Nefi 2:14–16, 22–27; Joos. 24:15; Moosia 2:41; OL 82:10; 130:20–21. Sitten voititte laulaa "Oikein tee" (*MAP-lauluja*, 156) tai jonkin muun kirkon laulun, joka kertoo hyvien valintojen tekemisestä.

"Kirjoita siitä oikein", s. 64, ja **"Minä valitsin oikein"**, s. 71: Voitit kertoa, kuinka sekä Cara että Ekene näissä kertomuksissa löytävät tavan puolustaa totuutta. Voititte keskustella siitä, mitä Jumalan todistajana oleminen tarkoittaa (ks. Moosia 18:9). Keksikää tapoja, joilla voititte esittää todistuksenne muille, ja laatikaa suunnitelma tehdä niin tällä viikolla. Toiminnassa perheenne voisi lukea tai käydä läpi pyhien kirjoitusten kertomuksia, joissa joku oli Jumalan todistaja, ja näytellä sitten kertomusten henkilöitä. Joitakin ideoita kertomuksiksi voisivat olla se, kun Daniel ja hänen ystävänsä kieltäytyivät syömästä sopimattomia ruokia (Dan. 1), kun Stefanos todisti Jeesuksesta Kristuksesta (Ap. t. 6–7) ja kun Nefi kannusti veljiään hakemaan levyt (1. Nefi 3–4).

OMALLA KIELELLÄSI

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavana monella kielellä osoitteessa languages.lds.org.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Armo, 42

Armo, 20, 26

Esimerkki, 32, 38, 40, 52, 67, 74

Fyysinen kunto, 54

Ihmeet, 76

Ilmoitus, 30, 62

Jeesus Kristus, 26, 66, 76

Kiitollisuus, 18

Kirkon historia, 7, 68

Koulutus, 59

Kymmenykset, 67

Käskyt, 46, 71

Lähetystyö, 40, 52, 54, 60

Mormonin kirja, 70

Musiikki, 56, 58

Oikeudenmukaisuus, 20

Omavaraisuus, 7

Oppi, 30

Palveleminen, 74

Pappeus, 10

Parannus, 20

Perhe, 12, 36

Profeetat, 30, 62

Pyhä Henki, 12, 41, 56,

72, 80

Pyhät kirjoitukset, 40, 70

Raamattu, 70

Rukous, 18, 58, 60, 72

Sakramentti, 80

Siveys, 54

Smith, George Albert, 81

Tahdonvapaus, 48

Taloudenhoito, 80

Temppeli, 68

Todistus, 64

Usko, 39, 72, 76

Vapaus, 20

Vastoinkäymiset, 4, 18,

48, 71

Viisauden sana, 71

**Presidentti
Dieter F. Uchtdorf**

toinen neuvonantaja
ensimmäisessä
presidenttikunnassa

Pyhiä

KAIKKINA KAUSINA

Minulla on lapsuusmuistoja sellaisesta osasta maailmaa, joka voisi toimia kuvapostikorttina vaihtuvista vuodenajoista. Jokainen kuluva kuu-kausi oli loistava ja suurenmoinen. Täydellisenä talvipäivänä koskematon lumi peitti vuoria ja kaupungin katuja. Kevät toi puhdistavia sateita ja sai kaiken verhoutumaan vihreään. Tyyni kesätaivas tarjosi miellyttävän sinisen taustan kirkkaan auringon loisteelle. Ja mahtava syksy muutti luonnon oranssin, keltaisen ja punaisen sähköviksi sävyiksi. Kun olin lapsi, rakastin jokaista vuodenaikaa, ja yhä vieläkin rakastan niiden kunkin omaleimaisuutta ja ainutlaatuisuutta.

Elämässämmekin on erilaisia kausia. Jotkin ovat lämpimiä ja miellyttäviä. Toiset eivät ole. Jotkin päivät elämässämme ovat kauniita kuin kuvat kalenterissa. Mutta on myös päiviä ja tilanteita, jotka aiheuttavat murhetta ja voivat tuoda elämäämme syviä epätoivon, kaunan ja katkeruuden tunteita.

Olen varma, että jossakin vaiheessa me kaikki olemme ajatelleet, että olisi mukavaa asettua asumaan maahan, joka olisi täynnä ainoastaan kuvankauniita vuodenaikoja, ja välttää niiden väliin jäävät epämiellyttävät ajat.

Mutta se ei ole mahdollista. Eikä se ole toivottavaa.

Kun tarkastelen omaa elämäni, on ilmeistä, että olen kokenut monet suurimman kasvun hetket eläessäni myrskyisiä kausia.

Kaikkiviisas taivaallinen Isämme tiesi, että jotta Hänen lapsensa varttuisivat sellaisiksi kuin heistä oli tarkoitus tulla,

heidän täytyisi kokea vastoinkäymisten aikoja matkallaan kuolevaisuudessa. Mormonin kirjan profeetta Lehi sanoi, että ilman vastakohtaisuutta ”ei voisi olla vanhurskautta” (2. Nefi 2:11). Tosiaankin juuri elämän karvaus sallii meidän huomata elämän suloisuuden, nähdä sen vastakohtaisuuden ja täysin ymmärtää sen arvon (ks. OL 29:39; Moos. 6:55).

Presidentti Brigham Young ilmaisi sen näin: ”Kaikkien älyllisten olentojen, jotka kruunataan kirkkauden, kuole-mattomuuden ja iankaikkisten elämien kruunuilla, täytyy läpäistä kaikki ne tulikokeet, jotka on määrätty älyllisten olentojen läpäistäviksi, jotta he saisivat kirkkautensa ja korotuksensa. [Kaikki onnettomuudet], jotka saattavat kohdata kuolevaisia olentoja, – – [valmistavat heitä] ilolla asumaan Herran kasvojen edessä. – – Kaikki ne koettelemukset ja kokemukset, jotka olette läpikäyneet, ovat välttämättömiä teidän pelastuksellenne.”¹

Kysymys ei ole siitä, tulemmeko me kokemaan vastakohtaisuuden kausia, vaan siitä, kuinka me kestämmme myrskyt. Suuri tilaisuutemme elämän alati vaihtuvina kausina on pitää tiukasti kiinni Jumalan uskollisesta sanasta, sillä Hänen neuvojensa tarkoituksena on paitsi auttaa meitä kestämään elämän myrskyt myös johdattaa meidät niiden ohi. Taivaallinen Isämme on antanut profeettojensa välityksellä sanansa – kallisarvoista tietoa, jonka tarkoituksena on johdattaa meitä läpi vaikeiden kausien haasteiden kohti iankaikkisen elämän sanoin kuvaamatonta iloa ja kirkasta valoa. Tärkeä osa elämämme kokemuksesta on

saada voimaa, rohkeutta ja nuhteetomuutta pitää tiukasti kiinni totuudesta ja vanhurskaudesta, huolimatta meihin mahdollisesti kohdistuvista iskuista.

Ne, jotka ovat astuneet kasteen vesiin ja ottaneet vastaan Pyhän Hengen lahjan, ovat laskeneet jalkansa opetuslapseuden polulle, ja heille on annettu tehtäväksi kulkea vakaasti ja uskollisesti Vapahtajamme jalanjäljissä.

Vapahtaja on opettanut, että aurinko nousee ”niin hyvälle kuin pahoille ja [sade lankeaa] niin hurskaille kuin jumalattomille” (Matt. 5:45). Joskus emme voi ymmärtää, miksi elämässä tapahtuu vaikeita, jopa epäoikeudenmukaisia asioita. Mutta me Kristuksen seuraajat luotamme siihen, että jos me etsimme uutterasti, rukoilemme alati ja uskomme, ”niin kaikki yhdessä koituu [meidän parhaaksemme], jos [vaellamme] oikeamielisesti” (OL 90:24, kursivointi lisätty).

Koska me olemme Hänen kirkkonsa jäseniä, pyhiä, me palvelemme iloisesti ja auliisti kaikenlaisessa säässä ja kaikkina vuodenaikoina. Ja kun

teemme niin, sydämemme täyttyy pyhitetyllä uskolla, parantavalla toivolla ja taivaallisella rakkaudella.

Meidän on silti eletävä kaikkien kausien läpi – niin miellyttävien kuin tuskallistenkin. Mutta olipa aika mikä tahansa, me Jeesuksen Kristuksen seuraajat laskemme toivomme Hänen varaansa, kun vaellamme kohti Hänen valoaan.

Lyhyesti sanottuna, me olemme Jumalan pyhiä, jotka ovat päättäneet

oppia Hänestä, rakastaa Häntä ja rakastaa lähimmäisiämme. Me olemme pyhiinvaeltajia siunatulla opetuslapseuden tiellä, ja me kuljemme päättäväisesti kohti taivaallista tavoitettamme.

Olkaamme siis pyhiä keväällä, kesällä, syksyllä ja talvella. Olkaamme pyhiä kaikkina kausina. ■

VIITE

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young, 1997, s. 261–262.*

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

Ensimmäinen presidenttikunta on opettanut, että ”jotkut suurimmista saarnoista on esitetty laulamalla kirkon lauluja” (*MAP-lauluja*, 1993, s. ix). Kun keskustellette tästä sanomasta, voisit laulaa opettettäviesi kanssa yhden seuraavista kirkon lauluista: ”Niin varma on perustus” (43), ”Herra Paimen on parhain” (61) tai ”Herran työhön käyn” (160), tai jonkin muun kirkon laulun, joka kertoo kestävydestä vastoinkäymisissä. Jos tunnet innoitusta, kerro sellaisesta tilanteesta, jolloin myrskyinen kausi elämässäsi osoittautui siunaukseksi.

Pystyin päästämään irti surustani

Juan Zhu

Kun ystäväni, veli Chen ja hänen vaimonsa, kastettiin seurakuntaamme, olin ikionnellinen. Vuosi heidän kasteestaan heidät sinetöitiin temppelessä, ja heidän poikansa, joka oli kuollut ennen kuin he liittyivät kirkkoon, sinetöitiin heihin. Oli suurenmoista nähdä Chenin pariskunnan kasvavan evankeliumissa.

Sitten seuraavana vuonna veli Chen sai surmansa auto-onnettomuudessa. Onnettomuuden jälkeen hänen kuolemansa tuntui olevan aina mielessäni ja ahdisti usein uniani. Heräsin silmät kyynelissä ja kysyin yhä uudelleen: ”Miksi? Miksi Herra antaa tällaisen murhenäytelmän tapahtua? Miksi sellaisen asian piti tapahtua tälle hienolle perheelle?” Painiskellessani yhtenä päivänä taas kerran näiden kysymysten kanssa otin käteeni erään oppikirjan ja luin nämä presidentti Spencer W. Kimballin (1895–1985) sanat:

”Jos ajattelisimme koko olemassaolomme rajoittuvan kuolevaisuuteen, silloin tuska, suru, epäonnistuminen ja lyhyt elämä olisivat suuria onnettomuuksia. Mutta jos näemme elämän iankaikkisena ja käsitämme sen ulottuvan kauas kuolevaisuutta edeltäneeseen menneisyyteen ja eteenpäin iankaikkiseen kuolemanjälkeiseen tulevaisuuteen, silloin kaikkia tapahtumia voidaan tarkastella oikeasta näkökulmasta. – –

Eikö eteemme tulekin kiusauksia voimiemme koetelemiseksi, sairautta, jotta oppisimme kärsivällisyyttä, kuolema, jotta meistä voisi tulla kuolemattomia ja kirkastettuja?”¹

Sillä hetkellä päätin päästää irti surustani ja odottaa luvattua ja mahdollista tulevaisuutta. Näin sieluni silmin veli Chenin jälleen onnellisena yhdessä perheensä kanssa. Tuo näky toi minulle rauhaa. Tiedän, että taivaallinen Isä antaa meille viisautta ja rohkeutta kohdata vastoinkäymisiä.

Kirjoittaja on Taiwanista.

VIITE

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball, 2006, s. 16.*

Palvelemista kaikkina vuodenaikoina

Presidentti Uchtdorf opettaa, että meidän tulee palvella ”iloisesti ja auliisti kaikenlaisessa säässä ja kaikkina vuodenaikoina”. Alla olevissa kuvissa lapset käyttävät eri tavaroita eri vuodenaikoina palvellakseen muita. Yhdistä oikealla olevat esineet vasemmalla oleviin kuviin.

Tutkikaa rukoillen tätä aineistoa ja keskustelkaa siitä tarkoituksenmukaisella tavalla niiden sisarten kanssa, joiden luona käytte. Käyttäkää artikkelin kysymyksiä apuna vahvistaaksenne sisarianne ja tehdäksenne Apuyhdistyksestä aktiivisen osan omaa elämäännne. Lisää tietoa on osoitteessa reliefsociety.lds.org.

Omaraisuus

Omaraisuus on kyky, sitoumus ja pyrkimys huolehtia omista ja perheen hengellisistä ja ajallisista elämän perustarpeista.¹

Kun me opimme omaraisuuden periaatteet ja toteutamme niitä kodissamme ja paikkakunnallamme, meillä on tilaisuuksia pitää huolta köyhistä ja tarvitsevista sekä auttaa muita tulemaan omaraisiksi, jotta he voivat kestää vastoinkäymisten aikoja.

Meillä on etuoikeus ja velvollisuus käyttää tahdonvapauttamme niin, että meistä tulee omaraisia hengellisesti ja ajallisesti. Puhuen hengellisestä omaraisuudesta ja riippuvuudestamme taivaallisesta Isästä vanhin Robert D. Hales kahdentoista apostolin koorumista on opettanut: ”Meistä tulee kääntyneitä ja hengellisesti omaraisia, kun rukoillen elämme liittojemme mukaan – nautimme sakramentin kelvollisina, olemme kelvollisia saamaan temppeleusuosituksen ja palvelemme uhrautuvasti muita.”²

Vanhin Hales on neuvonut meitä tulemaan ajallisesti omaraisiksi, ”johon sisältyy korkea-asteen koulutus tai ammatillinen koulutus, työnteon oppiminen ja varojen mukaan eläminen. Välttämällä velkaa ja säästämällä

rahaa nyt olemme tulevina vuosina valmiita palvelemaan kirkossa kokoaikaisesti. Sekä ajallisen että hengellisen omaraisuuden tarkoituksena on päästä korkeammalle maaperälle, jotta voisimme kohottaa apua tarvitsevia.”³

Pyhistä kirjoituksista poimittua

Matt. 25:1–13; 1. Tim. 5:8; Alma 34:27–28; OL 44:6; 58:26–29; 88:118

VIITTEET

1. Ks. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 6.1.1.
2. ”Menkäämme itseemme: sakramentti, temppele ja uhrautuva palveleminen”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 34.
3. ”Menkäämme itseemme: sakramentti, temppele ja uhrautuva palveleminen”, s. 36.
4. Ks. *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 55.

Usko, perhe, auttaminen

Historiastamme poimittua

Kun myöhempien aikojen pyhät olivat kokoontuneet Suolajärven laaksoon, joka oli syrjäistä autiomaata, presidentti Brigham Young halusi heidän menestyvän ja perustavan pysyviä koteja. Se merkitsi sitä, että pyhien oli opittava taitoja, joiden avulla heistä voisi tulla omaraisia. Tässä hankkeessa presidentti Youngilla oli suuri luottamus naisten kykyihin, lahjoihin, uskollisuuteen ja auliuteen, ja hän kannusti heitä hoitamaan erityisiä ajallisia velvollisuuksia. Vaikka Apuyhdistyksen sisarten velvollisuudet ovat nykyään usein erilaisia, periaatteet pysyvät samoina:

1. Oppia rakastamaan työtä ja välttämään joutilaisuutta.
2. Omaksua uhraamisen henki.
3. Hyväksyä henkilökohtainen vastuu hengellisestä voimasta, terveydestä, koulutuksesta, työllistymisestä, raha-asioista, ruoasta ja muista elinehdoista.
4. Rukoilla uskoa ja rohkeutta kohdata haasteet.
5. Vahvistaa muita, jotka tarvitsevat apua.⁴

Mitä minä voin tehdä?

1. Kuinka autan vastuullani olevia sisaria löytämään ratkaisuja ajallisiin ja hengellisiin tarpeisiinsa?
2. Lisääkö hengellistä omaraisuuttani valmistautumalla sakramenttiin ja palvelemalla uhrautuvasti?

HUHTIKUUN 2013 KONFERENSSIN MUISTIKIRJA

”Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut, – – oli se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama” (OL 1:38).

Kun käyt läpi huhtikuun 2013 yleiskonferenssin puheita, voit käyttää näitä sivuja (sekä tulevien numeroiden konferenssin muistikirjoja) apuna tutkiessasi ja soveltaessasi käytäntöön elävien profeettojen ja apostolien sekä kirkon muiden johtohenkilöiden viimeaikaisia opetuksia.

KERTOMUKSIA KONFERENSSISTA

Valo Afrikassa

Presidentti Dieter F. Uchtdorf
toinen neuvonantaja ensimmäisessä
presidenttikunnassa

Joitakin vuosia sitten vaimollani Harrietilla ja minulla oli ikimuis-toinen kokemus, jonka yhteydessä näimme tämän lupauksen täyttyvän. Olimme Länsi-Afrikassa, kauniissa maailmankolkassa, jossa kirkko kasvaa ja jossa on miellyttäviä myöhempien aikojen pyhiä. Länsi-Afrikassa on kuitenkin myös monia haasteita. Minä murehdin erityisesti näkemääni köyhyyttä. Kaupungeissa on korkea työttömyysaste, ja usein perheet näkevät paljon vaivaa täyttääkseen päivittäiset tarpeensa ja ollakseen turvassa. Sydämeni särkyi, kun kuulin, että monet rakkaat kirkkomme jäsenet elävät sellaisessa puutteessa. Mutta sain myös tietää, että nämä hyvät jäsenet auttavat toisiaan keventämään raskaita kuormiaan.

Saavuimme lopulta yhteen suuren kaupungin lähellä sijaitsevaan seurakuntakeskukseemme. Mutta sen sijaan että olisimme löytäneet taakkojen kuormittamia ja synkkyuden vallassa olevia ihmisiä, tapasimmekin iloisia

ihmisiä, jotka aivan säteilivät valoa! Ilo, jota he tunsivat evankeliumista, oli tarttuvaa ja kohotti meidän mieli-alaamme. Rakkaus, jota he osoittivat meitä kohtaan, teki nöyräksi. Heidän hymynsä oli aito ja tarttuva.

Muistan pohtineeni tuolloin, voisiko koko maan päällä olla onnellisempia ihmisiä. Vaikka nämä rakkaat pyhät elivät vaikeuksien ja koettelemusten keskellä, he olivat täynnä valoa!

Kokous alkoi, ja aloin puhua. Mutta pian sähköit menivät poikki rakennuksessa, ja jouduimme täydelliseen pimeyteen.

Hetken ajan näin yleisön joukossa tuskin kenenkään kasvoja, mutta saaton nähdä ja tuntea pyhiemme kirkkaan ja kauniin hymyn. Voi kuinka

nautinkaan näiden ihanien ihmisten kanssa olemisesta!

Kappelissa oli edelleen pimeää, joten istuuduin vaimoni viereen odotamaan, että sähköt tulisivat päälle. Odotellessamme tapahtui jotakin merkittävää.

Muutama ääni alkoi laulaa yhtä evankeliumin palautuksesta kertovaa laulua. Ja sitten joukkoon liittyi muita ihmisiä. Ja vielä lisää. Pian kappelin täytti suloinen, mahtava äänten kuoro.

Nämä kirkon jäsenet eivät tarvineet laulukirjoja; he osasivat jokaisen laulamansa laulun kaikki sanat. Ja he lauloivat laulun toisensa jälkeen voimalla ja hengellä, jotka koskettivat sydäntäni.

Voit lukea, katsella tai kuunnella yleiskonferenssipuheita osoitteessa conference.lds.org.

Lopulta valot välähtivät takaisin päälle ja huone kylpi valossa. Harriet ja minä katsahdimme toisiimme kyynelsilmin.

Suuren pimeyden keskellä nämä kauniit, ihanat pyhät olivat täyttäneet tuon kirkkorakennuksen ja meidän sielumme valolla.

Se oli meistä valtavan liikuttava hetki – hetki, jota Harriet ja minä emme koskaan unohda.

Puheesta ”Jumalan valon antama toivo”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 76.

KYSYMYKSIÄ POHDITTAVAKSI

- Kuinka voit avata silmäsi Jumalan valon antamalle toivolle?
- Kuinka Jeesuksen Kristuksen jalanjalkien seuraaminen voi auttaa sinua kulkemaan Hänen valossaan?
- Mitä muutoksia sinun on tehtävä, jotta tuntisit evankeliumin valon täydemmin?

Voisit kirjoittaa ajatuksiasi päiväkirjaasi tai keskustella niistä muiden kanssa.

Lisäaineistoa tästä aiheesta: *Evankeliumin periaatteet*, 2009, ”Pyhä Henki”, s. 32–34; sivustolla lds.org kohdassa Gospel Topics, ”Hope”, ”Holy Ghost”; Dieter F. Uchtdorf, ”Toivon ääretön voima”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 21–24.

PROFEETALLISIA SANOJA INHIMILLISESTÄ HEIKKOUESTA

”Tässä kirkossa se, mitä me tiedämme, vie aina voiton siitä, mitä me emme tiedä. Ja muistakaa – tässä maailmassa jokaisen on määrä kulkea uskon varassa.

Olkaa siis ystävällisiä inhimillisiä heikkouksia kohdatessanne – niin omianne kuin niiden, joiden kanssa palvelette kirkossa, jota johtavat vapaaehtoiset, kuolevaiset miehet ja naiset. Ainosyntyistä täydellistä Poikaansa lukuun ottamatta Jumala on joutunut aina työskentelemään yksinomaan epätäydellisten ihmisten kanssa. Sen täytyy olla Hänelle tavattoman turhauttavaa, mutta Hän tulee toimeen sen kanssa. Niin tulee meidänkin tulla toimeen. – – Joten olkaa kärsivällisiä, ystävällisiä ja anteeksiantavia.”

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista, ”Minä uskon”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 94.

AVIOLIITON PYHYYS

”Käsky lisääntyä ja täyttää maa on edelleen voimassa tänä aikana. Näin ollen avioliitto miehen ja naisen välillä on se valtuutettu väylä, jonka kautta kuolevaisuutta edeltävän elämän henget tulevat kuolevaisuuteen. Täydellinen pidättäytyminen sukupuolisesta kanssakäymisestä ennen avioliittoa ja täydellinen uskollisuus avioliitossa suojelevat tämän pyhän väylän pyhyttä.”

Vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista, ”Me uskomme, että tulee olla siveellinen”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 42.

VASTAUKSIA SINULLE

Jokaisessa konferenssissa profetat ja apostolit antavat innoitettuja vastauksia kysymyksiin, joita kirkon jäsenillä saattaa olla. Käytä konferenssinumeroasi tai käy osoitteessa conference.lds.org, niin löydät vastauksia näihin kysymyksiin:

- Kuinka pysyn vahvana, kun uskonkäsityksiäni pilkataan? Ks. Robert D. Hales, ”Seisokaa lujina pyhissä paikoissa”, s. 48–51.
- Mitä voin tehdä, jos joku minulle rakas ihminen tekee huonoja valintoja? Ks. Henry B. Eyring, ”Tulkaa minun luokseni”, s. 22–25, ja Richard G. Scott, ”Jotta meillä olisi kotona rauha”, s. 29–31.
- Miksi avioliitto miehen ja naisen välillä on niin tärkeä? Ks. David A. Bednar, ”Me uskomme, että tulee olla siveellinen”, s. 41–44; L. Whitney Clayton, ”Avioliitto: katso ja opi”, s. 83–85; ja L. Tom Perry, ”Lainkuuliaisuus on vapautta”, s. 86–88.
- Mikä on pappeuden tarkoitus? Ks. M. Russell Ballard, ”Tämä on minun työni ja kirkkauteni”, s. 18–21.
- Miksi me tarvitsemme kirkkoa? Ks. Quentin L. Cook, ”Henkilökohtainen rauha – palkinto vanhurskaudesta”, s. 32–36; ja D. Todd Christofferson, ”Lunastus”, s. 109–112.

PAPPEUTTA TÄYTYY KÄYTTÄÄ KELVOLLISESTI

Taivaallinen Isä antaa osan voimastaan ja valtuudestaan kelvollisille miespuolisille kirkon jäsenille. Tätä delegoitua valtuutta kutsutaan pappeudeksi. Niillä, joilla on pappeus, on valtuus toimia Herran nimessä ja johtaa Hänen kirkkoaan, opettaa evankeliumia, siunata sairaita sekä toimittaa pelastukselle välttämättömiä pyhiä toimituksia.

Pappeutta täytyy käyttää kelvollisesti, koska Herra julisti profeetta Joseph Smithin kautta, ”että pappeuden oikeudet on liitetty erottamattomasti taivaan voimiin ja ettei taivaan

voimia voida hallita eikä käyttää muuten kuin vanhurskauden periaatteiden mukaan” (OL 121:36). Pappeuden valtuus ja voima eroavat näin ollen toisistaan. ”Pappeuden [valtuus] on valtuutus toimia Jumalan nimessä – – [ja se] annetaan käten päällepanemisella. Pappeuden voima tulee vain siten, että ne, jotka sitä käyttävät, ovat kelvollisia ja toimivat Jumalan tahdon mukaan.”¹

Koska pappeus on Jumalan voima, Hän asettaa sen käyttöä koskevat kelvollisuuden vaatimukset ja ilmoittaa nuo vaatimukset profeetoilleen

ja apostoleilleen. Pappeudenhaltijat tulevat kelvollisiksi, kun he tekevät parannuksen synneistään ja elävät sopusoinnussa Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ja käskyjen kanssa. Pyhän Hengen toveruus heidän elämässään voi auttaa heitä tietämään, ovatko he kelvollisia. ■

Lisätietoja: OL 121:34–46; Thomas S. Monson, ”Pappeuden voima”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 66–69.

VIITE

1. M. Russell Ballard, ”Tämä on minun työni ja kirkkauteni”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 18–19.

SUOJELKAA PAPPEUTTA JA ELÄKÄÄ SEN ARVOISESTI

”Käytöksemme julkisuudessa on oltava kaiken moitteen yläpuolella. Käytöksemme yksityiselämässä on vieläkin tärkeämpää. Sen täytyy kuvastaa Herran asettamia mittapuita. Me emme voi langeta syntiin, puhumattakaan siitä, että yrittäisimme peitellä syntejämme. Me emme voi tyydyttää ylpeyttäme.

Me emme voi syöllistyä jumalattoman kunnianhimon turhamaisuuteen. Me emme voi hallita tai vallita tai pakottaa vaimoamme tai lapsiamme tai ketään muitakaan minkäänlaisella vääryydellä.

Jos teemme jotakin tämän kaltaista, taivaan voimat vetäytyvät pois. Herran Henki tulee murheelliseksi. Pappeutemme voima häviää. Me menetämme sen valtuuden. – –

[Pappeus] palvelee oppaana, jonka

mukaan me elämme. Täyteydessään sen valtuus ulottuu kuoleman verhon tuolle puolen ikuisuuksiin, jotka odottavat edessäpäin.

Sen vertaista ei ole missään koko tässä maailmassa. Suojelkaa sitä, vaalikaa sitä, rakastakaa sitä, eläkää sille kelvollisina.”

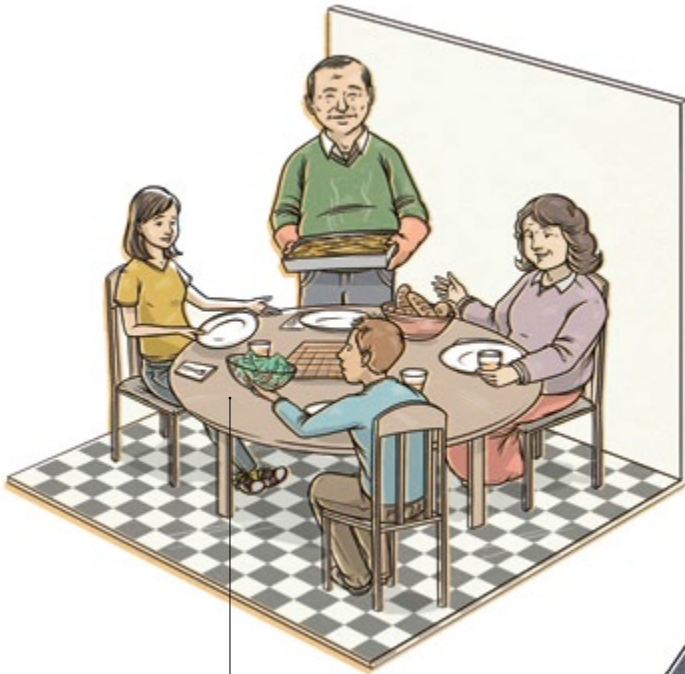
Presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008), ”Henkilökohtainen kelvollisuus käyttää pappeutta”, *Liahona*, heinäkuu 2002, s. 58, 61.

VALOKUVA © BUSATH PHOTOGRAPHY; KUVITUS DAVID HABBEN

Pappeudenhaltijat saavat voimaa
pappeudessa osoittamalla uskoa
ja olemalla kuuliaisia:

Palvele
temppelissä.

Kohtele vaimoasi, lapsiasi
ja muita ystävällisesti.

Palvele uskollisesti kirkon
tehtävässäsi.

Nauti sakramentti kelvollisesti.

Käytä pappeutta,
kun sitä
pyydetään.

HERRA EI KOSKAAN HUUTANUT MINULLE

Julkaistaan nimettömänä

Tunsin avuttomuutta seuratessani, kuinka vanhin poikamme lankesi Saatanan ansoihin, ja viestin usein pelkoani suuttumalla. Minun oli muututtava itse eikä yritettävä muuttaa poikaani.

Kun neljä lastamme olivat pieniä, mieheni ja minä oletimme, että jos näyttäisimme hyvää esimerkkiä ja kasvattaisimme heidät evankeliumissa osoittaen paljon rakkautta ja ollen johdonmukaisia, he eivät varmasti poikkeaisi tuolta polulta.

Eräänä kesäpäivänä meidän oli pakko luopua tuosta oletuksesta. Vanhin poikamme, noin 14-vuotias, lähti uimaan ystäviensä kanssa. Kun tulin nuorempien lasten kanssa uima-altaalle, olin näkevinäni savukkeen hänen käsissään. Olin huolissani, joten puhuin siitä hänelle myöhemmin. Hän sanoi vain, että olin erehtynyt. Valitettavasti siitä alkoivat hänen valheensa.

Ajan mittaan hän etäännyi meistä yhä enemmän. Hänen kanssaan ei pystynyt enää puhumaan, ja usein hän suuttui aiheetta. Savukkeita seurasivat alkoholi, huumeet, karkea kielenkäyttö ja lukuisat valheet. Ja hänen käytöksensä perhettä kohtaan alkoi olla sietämätöntä.

Alkuun yritimme rajoittaa hänen toimintaansa suojellaksemme häntä, mutta se aiheutti vain lisää vastustusta. Kurinpidolla ei ollut mitään vaikutusta. Kun nuhtelin häntä ja haastoin hänet muuttumaan, keskusteluistamme tuli usein äänekkäitä riitoja, jotka etäännyttivät meitä yhä enemmän toisistamme.

Esikoispoikaamme koskevat pelkomme panivat mieheni ja minut

lujille. Yritimme löytää johdatusta rukoilemalla, mutta tunsin avuttomuutta seuratessani, kuinka esikoispoikamme valitsi niin vaarallisen tien. Kun rukoilimme, tunsimme johdatusta antaa pojalleme enemmän tilaa sen sijaan että hallitsisimme häntä tiukemmillä säännöillä. Se tuntui äärimmäisen haitalliselta ja järjettömältä, mutta kaikki aiemmat yrityksemme panna loppu hänen käytökselleen olivat

epäonnistuneet. Niinpä päätimme rangaista tai rajoittaa häntä vain silloin kun hänen toimensa vaikuttivat suoraan perhe-elämäämme.

Vaikka yritimme noudattaa Herran neuvoja, huomasimme tilanteen huononevan. Minun oli vaikeaa saada itseluottamusta ja päästä eroon lannistumisen tunteista. Mieheni ja minä yritimme pitää johdonmukaisesti perheillan ja perherukouksen, mutta

TUNNISTAKAA MUISSA SE, MIKÄ ON HYVÄÄ

”Esitän lopuksi
muutamia ajatuk-

sia niille, jotka rakastavat jotakuta perheenjäsentä, joka ei tee hyviä valintoja. Se voi olla haasteena kärsivällisyydellemme ja kestävyydelle. Meidän tulee luottaa Herraan ja Hänen ajoitukseensa siinä, että rukouksiimme ja pelastamispyrkimyksiimme voi tulla myönteinen vastaus. Me teemme kaikkemme palvellaksemme, siunataksemme ja tunnustaaksemme nöyrästi Jumalan tahdon kaikessa. – – Uskon kautta voimme tietää, ettei tätä harhaan kulkeutta rakasta ihmistä hylätä, vaan että hän on rakastavan Vapahtajan huolenpidossa.

Tunnistakaa muissa se, mikä on hyvää, älkääkä heidän tahrojaan. Aika ajoin tahra vaatii asianmu-kaista huomiota tullakseen puhdistetuksi, mutta rakentakaa aina tämän henkilön hyveiden pohjalle.”

Vanhin Richard G. Scott kahdenoista apostolin koorumista, ”Jotta meillä olisi kotona rauha”, *Liahona*, toukokuu 2013, 31.

saamaan takaisin paljon onnellisemman elämän. Mieheni ja minä olemme oppineet muovaamaan omaa elämäämme ja perheemme elämää sen sijaan että yrittäisimme muovata poikamme elämää.

Tiedän nyt, mitä lasteni uskominen Herran huomaan tarkoittaa. Hän tuntee heidät paremmin kuin minä. Olen oppinut olemaan tuntematta itseäni tilivelvolliseksi kaikista lasteni päätöksistä. Mieheni ja minä huomasimme, että paras apu, mitä voisimme antaa pojallemme, oli kääntyä Herran puoleen ja luottaa Hänen tahtoonsa ja neuvoihinsa. ■

syllisyys valtasi minut, kun muistin jokaisen kerran, jolloin olimme jättäneet ne väliin, ja jokaisen kerran, jolloin olin käyttäytynyt väärin poikaamme kohtaan. Itkin paljon, nukuin vähän ja joskus olin fyysisesti niin uupunut, että pystyin häidin tuskin toimimaan.

Perhe-elämää sellaisena kuin olimme sen kokeneet, ei enää juurikaan ollut. Perheillat päättyivät säännöllisesti kaaokseen ja riitoihin. Minä etenkin olin kärsimätön rakkaideni kanssa ja tein sen heille tiettäväksi suureen ääneen.

Mieheni ja minä tajusimme, ettemme voisi antaa tilanteen nujertaa perhettämme. Päätimme jatkaa Herran ja profeettojen neuvojen seuraamista, joten yritimme pitää spontaaneja, vapaamuotoisia perheiltoja niiden lasten kanssa, jotka halusivat osallistua. Mutta vieläkö en kyennyt hyväksymään sitä, että vanhin poikamme oli takertunut Saatanan ansoihin. Rukouksella, paastoamalla ja toivomalla – koska muuta meillä ei näyttänyt olevan jäljellä – me luovutimme taakamme Herralle ja luotimme Häneen.

Ongelmat pahenivat. Eräänä erityisen vaikeana hetkenä pyysin mieheltäni pappeuden siunausta. Toivoin lohdun ja rohkaisun sanoja. Mutta Herra tiesi todelliset tarpeeni. Minua ojennettiin siitä, että riitelin niin äänekäästi poikani kanssa. Herra teki minut tietoiseksi siitä, ettei Hän ollut koskaan huutanut minulle – mutta minä huusin lapsilleni koko ajan.

Tuossa siunauksessa minulle annettiin lisäksi neuvo, että minun piti puhua pojalleni häntä kohtaan tuntemastani huolesta eikä nuhdella häntä. Tajusin,

että suuttumukseni ja arvosteluni olivat itse asiassa olleet ilmaus siitä, että pelkäsin hänen puolestaan. Hyökkäsin jatkuvasti häntä vastaan, ja hän puolustautui niin kuin vain kykeni. Mietin, miten voisin muuttaa käytöstäni.

Tuossa vaiheessa palvelin instituutinopettajana. Huomasin, ettei nuoria kirkossa ollut vaikeaa kohdella rauhallisesti ja huomaavaisesti, koska minun ei tarvinnut kamppailla äidintunteiden kanssa.

Yritin katsoa poikaani, en huolestuneen äidin vaan ulkopuolisen silmin. Tämä strategia sekä monet rukoukset ja paastot auttoivat minua hillitsemään tunteitani ja näkemään poikani – joka oli nyt melkein 18-vuotias – uusin silmin. Kykenin jälleen kerran näkemään hänen hyvät ominaisuutensa. Onnistuin ilmaisemaan tunteeni ja huoleni hänelle vilpittömästi ja hermostumatta.

Siitä tuli käännekohta suhteessamme. Poikani ja minä keskustelimme monista asioista, ja minä kykenin siirtämään hänelle vastuun hänen käyttöksensä seurauksista. Mieheni ja minä annoimme hänelle vain neuvoja ja ohjeita siitä, kuinka hän voisi itse ratkaista ongelmansa.

Vähitellen hän alkoi hyväksyä rakkautemme ja tukemme. Kanssakäymisellemme viiden vaikean vuoden jälkeen on nyt ominaista ennen kaikkea kunnioitus. Hänen elämänsä on monessa suhteessa yhä rikkinäinen, mutta hän on saamassa sitä järjestykseen. Hän oivaltaa vähitellen, mikä elämässä on todella tärkeää ja mikä tuo kestävästä tyytyväisyyttä.

Herran neuvojen mukaan toimiminen on auttanut perhettämme

**Vanhin David B. Haight
(1906–2004)**

kahdentoista apostolin
koorumiasta

MITÄ JEEBUS KRISTUS MERKITSEE MEILLE TÄNÄ AIKANA?

Vanhin David B. Haight asetettiin apostoliksi 8. tammikuuta 1976, ja hän palveli tuossa koorumissa kuolemaansa asti vuonna 2004. Ollessaan kahdentoista neuvoston apulainen hän piti tämän puheen yleiskonferenssissa 6. huhtikuuta 1974. Koko puheen teksti englanniksi on toukokuun 1974 Ensign-lehdessä sivustolla lds.org.

Se Jeesus, jonka tunnen ja johon uskon, on Jeesus Kristus, Jumalan Poika. Tämä todistus on ilmoitettu minulle Pyhän Hengen siunauksella ja vaikutuksesta. Tiedän, että Hän on – maailman ja kaiken siinä olevan Luoja, että Hän on Vapahtajamme, joka rakastaa meitä jokaista ja joka kuoli ristillä puolestamme, joka opettaa meille myötätuntoa ja anteeksiantoa, joka on kaikkien ystävä, sairaiden parantaja, rauhan antaja kaikille, jotka kuuntelevat ja uskovat.

Nykyajan ihminen ei saa tulla johdetuksi pois muinaisista ja

myöhempien aikojen totuuksista – niistä totuuksista ja hengellisistä kokemuksista, jotka nähtiin ja kuultiin, kun profeetat kulkivat ja puhuivat Jeesuksen kanssa. Mitä Jeesus merkitsi muinaisille apostoleille? Mitä Hän merkitsi Pietarille?

Kirjoittaessaan ylösnousemuksen aamun tapahtumista Markus sanoo, että Magdalan Maria ja Maria, Jaakobin äiti, saivat ohjeen [kahdelta enkeliltä], jotka he kohtasivat mennessään sisälle hautaan: ”Menkää [kertomaan] hänen opetuslapsilleen, myös Pietarille” (Mark. 16:7). Heitä neuvottiin nimenomaan kertomaan Pietarille. Pietari ja Johannes kiiruhtivat haudalle. Pietari meni hautakammioon ja näki siististi taitellut käärinliinat ja hikiliinan, joka oli ollut Herran kasvoilla. Pietari oli nyt tämän suuren tapahtuman oma-kohtainen todistaja.

Helluntaipäivänä Pietari – saarnasi loistavaa evankeliumia ja todisti Jeesus Nasaretilaisesta. Ihmiset tunsivat piston sydämessään ja kysyivät: ”Veljet, mitä meidän pitää tehdä?” (Ap. t. 2:37.) Ja sillä syvällä vakaumuksella, jonka oli juuri saanut, Pietari vastasi: ”Kääntykää ja ottakaa itse kukin kaste Jeesuksen Kristuksen nimeen, jotta syntyne annettaisiin anteeksi. Silloin te saatte lahjaksi Pyhän Hengen.” (Ap. t. 2:38.) Kolmetuhatta sielua uskoi, ja heidät kastettiin. He tunsivat Herramme virkaiältään vanhimman apostolin henget ja voiman. Voisimmeko koskaan epäillä, mitä Jeesus merkitsi Pietarille?

Johanneksen vakaumuksen palavuus ja suuruus vahvistaa minua aina. Siinä ei ollut koskaan epäilystäkään. Hän todisti: ”Alussa oli Sana. Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala. – – Kaikki syntyi Sanan voimalla. – – Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo. Valo loistaa pimeydessä, pimeys ei ole saanut sitä valtaansa.” (Joh. 1:1, 3–5.) – –

Me emme kenties kykene käsittämään, mitä Jeesus merkitsi Nefille, kun ylösnoussut Kristus ilmestyi läntisellä mantereella sanoen: ”Katso, minä olen Jeesus Kristus, jonka profeetat todistivat tulevan maailmaan.” – –

Sitten Nefi kirjoittaa: ”Väkijoukko meni pistämään kätensä hänen kylkeensä ja tunnustelemaan naulojen jälkiä hänen käsissään ja jaloissaan.” (3. Nefi 11:10, 15.) – – He olivat olleet Hänen seurassaan, ja he voivat todistaa.

Mitä Jeesus merkitsi nuorelle Joseph Smithille? Isän Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen ilmestymisestä poikaprofeetalle nykyaikana on kerrottu tämän omin sanoin: ”Minä näin valopatsaan aivan pääni yläpuolella, aurinkoa kirkkaamman – – Valon levätessä päälläni näin kahden Persoonan, joiden hohdetta ja kirkkautta on mahdoton kuvata, seisovan yläpuolellani ilmassa. Toinen heistä puhui minulle kutsuen minua nimeltä ja sanoi osoittaen toista: *Tämä on minun rakas Poikani. Kuule Häntä!*” (JS-H 16–17.) – –

Hengellinen tieto ja hengelliset kokemukset eivät saa kadota eikä niiden tarvitse kadota nykyihmisen mielestä, koska muinaisten ja nykyajan profettojen todistus on tallennettu hänen omaksi hyödykseen, ja uskovat ihmiset tänä aikana todistavat näistä totuuksista. Nykyajan ihmisen täytyy korvata epävarmuudet ja epäily halulla oppia lisää Jeesuksesta.

Meidän velvollisuutemme ja suurenmoinen tilaisuutemme on todistaa jatkuvasti Jeesuksesta Kristuksesta. Meidän täytyy todistaa maailmalle

Hänen jumalallisuudestaan, Hänen todellisesta syntyisestään lihassa sekä jumalallisesta että kuolevaisesta vanhemmasta. Hänet valittiin suorittamaan palautuksen ja lunastuksen välttämätön palvelutehtävä. Tämän Hän teki – Hänet ristiinnaulittiin ja Hän nousi haudasta tehden siten jokaiselle ihmiselle, niin pyhimykselle kuin syntisellekin, mahdolliseksi saada ylösnousemus tämän Hänen ihmeellisen sovituksensa kautta.

Kaikki voidaan saattaa iankaikisen edistymisen tielle. Jokainen,

joka ottaa Hänet vastaan ja tekee parannuksen, saa anteeksiannon menneistä synneistään ja tilaisuuden päästä korotukseen. ”Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani.” (Joh. 14:6.) Voisiko ihmismieli mitenkään kehittää jalompaa näkemystä ihmisen kohtalosta? Jeesus Kristus on keskushahmo.

Kysymykseen ”Mitä Jeesus merkitsee nykyihmiselle?” minä vastaan todistamalla, että Hän merkitsee kaikkea. ■

Nykyajan ihminen ei saa tulla johdetuksi pois muinaisista ja myöhempien aikojen totuuksista – niistä totuuksista ja hengellisistä kokemuksista, jotka nähtiin ja kuultiin, kun profeetat kulkivat ja puhuivat Jeesuksen kanssa.

KIRKON UUTISIA

Osoitteessa news.lds.org on lisää kirkon uutisia ja tapahtumia englannin kielellä.

Kotikäyntiopetussanomille uudet aiheet lokakuusta alkaen

Lokakuusta 2013 alkaen Apuyhdistyksen kotikäyntiopetussanomien keskittyvät Jeesuksen Kristuksen jumalalliseen palvelutyöhön ja Hänen moniin tehtäviinsä ja ominaisuuksiinsa.

Kuten voimme lukea julkaisusta *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*: ”Kun Jeesus Kristus oli maan päällä, Hän näytti meille, miten meidän tulee elää.”¹ Kun kirkon sisaret tutkivat Vapahtajan tehtäviä ja ominaisuuksia ja keskittyvät niihin, he oppivat tulemaan Hänen kaltaisikseen² ja osaavat keskustella palvelemissaan sisarten kanssa siitä, kuinka Vapahtajan opetukset ja esimerkki voivat vaikuttaa näiden elämään.

Herra näytti meille, kuinka tulee palvella – kuinka huolehtia, vahvistaa ja opettaa toinen toistamme. Hän palveli yksilöitä, yhtä kerrallaan.³

Kotikäyntiopetuksessa meillä on tilaisuus noudattaa Hänen esimerkkiään.

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on todistanut, että ”kotikäyntiopetus on osa Herran suunnitelmaa avun viemiseksi ihmisille kaikkialla maailmassa: – ”Hän asetti mallin paikalleen.”⁴ Kotikäyntiopettajina me muistamme myös presidentti Thomas S. Monsonin neuvon: ”Me olemme Herran kädet täällä maan päällä, ja tehtävämme on palvella ja kohottaa Hänen lapsiaan. Hän on riippuvainen meistä jokaisesta.”⁵ ■

VIITTEET

1. *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 111.
2. Ks. Moroni 7:48.
3. Ks. *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 111; *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 9.5.
4. *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 116.
5. *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 118.

FamilySearch sisältää nykyään miljardi asiakirjaa

R. Scott Lloyd

Church News -lehti

Kirkon laajaa sukututkimusasiakirjojen kokoelmaa ovat indeksoineet (digitoineet) vapaaehtoiset kaikkialla maailmassa, ja 19. huhtikuuta 2013 yhteisvoimin saavutettiin merkittävä virstanpylväs. Tuona päivänä niiden haettavissa olevien asiakirjojen määrä, jotka on lisätty kirkon FamilySearch-sivustolle vajaan seitsemän vuoden aikana, saavutti yhden miljardin.

Vapaaehtoiset ovat poimineet eli indeksoineet asiakirjoja toden teolla vuodesta 1978 alkaen, mutta syyskuussa 2006 sukututkimusosasto otti käyttöön merkittävän uudistuksen, jonka myötä on voitu pyytää käytännöllisesti katsoen ketä tahansa missä tahansa kirjautumaan sivustolle ja ilmoittautumaan mukaan indeksointiprojektiin.

”Asiakirjat ovat enimmäkseen peräisin 2,4 miljoonan mikrofilmirullan kokoelmasta, joka sisältää valokuvia historiallisista asiakirjoista 110 eri maasta”, selitetään eräässä FamilySearch-sivustoa käsittelevässä wiki-kirjoituksessa. ”Asiakirjoihin kuuluu henkikirjoja, syntymä- ja kuolintodistuksia, vihkilupia, sotilasasiakirjoja ja omaisuusluetteloita sekä muita tärkeitä henkilötietoja sisältäviä paikallisten, valtiollisten ja kansallisten tahojen ylläpitämiä asiakirjoja.” ■

© RI

VALOKUVA JEFFREY D. ALLRED

Vanhin Perry kehotti yliopistosta valmistuvia pitämään elämän tasapainossa

Huhtikuussa 2013 vanhin L. Tom Perry kahdentoista apostolin koorumista puhui Brigham Youngin yliopiston promootiotilaisuudessa Provossa Utahissa Yhdysvalloissa. Hän puhui tarpeesta löytää tasapaino elämässä ja korosti tarvetta järjestää aikaa perheelle, aikaa työlle, aikaa opiskelulle, aikaa palvelemiselle, aikaa itselle ja erityisesti aikaa Jeesuksen Kristuksen evankeliumille.

Hän neuvoi loppututkinnon suorittaneita elämään kaukonäköisesti. ”Yksi tärkeimmistä opetuksista, mitä koskaan opitte, on tulojen mukaan elämisen tuoma turva ja rauha”, hän sanoi.

Hän korosti myös Kristuskeskeisen kodin perustamisen tärkeyttä. ”Päivittäisen rukouksen ja pyhien kirjoitusten tutkimisen tulisi kuulua jokaiseen myöhempien aikojen pyhien kotiin”, hän sanoi. ”Tehkää Jeesuksen Kristuksen evankeliumista keskeinen, aktiivinen osa elämääne.”

Vanhin Nelson vieraili Aasian pohjoisella vyöhykkeellä

Vanhin Russell M. Nelson kahdentoista apostolin koorumista vieraili Aasian pohjoisella vyöhykkeellä 23. helmikuuta – 3. maaliskuuta 2013. Vanhin Nelson sanoi, että menipä hän maailmassa minne tahansa, hänen sanomansa on sama. ”Me olemme täällä opettamassa ja todistamassa Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen palautetusta evankeliumistaan”, hän kertoi sikäläisille jäsenille.

”Meidän sanomamme on sanoma rauhasta ja ilosta, perheen vahvistamisesta, aviomiehen ja vaimon liittämistä toisiinsa, lasten liittämistä vanhempiinsa ja ihmisten liittämistä esivanhempiinsa, – – jotta he kaikki voivat nauttia iankaikkisesta elämästä Jumalan edessä, kun heidän aikansa maan päällä päättyy.”

Sen lisäksi, että vanhin Nelson tapasi pappeusjohtajia ja jäseniä koko vyöhykkeen alueelta sekä erityisestä piiristä, joka muodostuu asevoimien henkilökunnasta Okinawassa, hän tapasi Japanissa myös kaksi paikallishallinnon edustajaa.

Konferenssi lähestyy

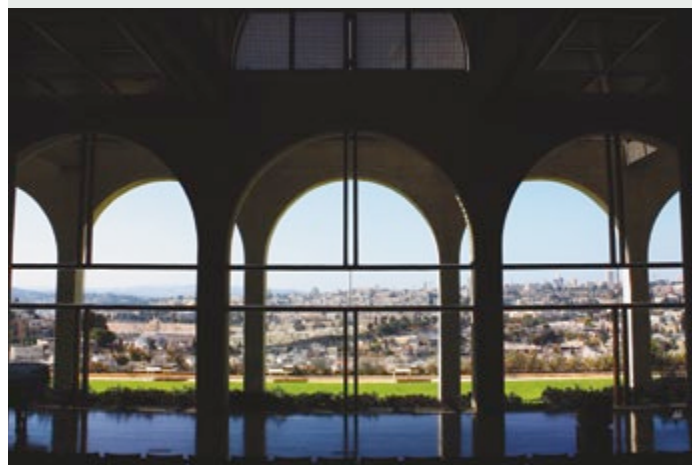
Yleiskonferenssin ajankohta lähestyy jälleen kerran – aika, jolloin kirkon johtohenkilöt kertovat jäsenille Herran sanan. Kuten Herra on sanonut: ”Olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama” (OL 1:38). Seuraavassa on eräs kokemus huhtikuun 2013 yleiskonferenssista:

Konferenssi Galileanjärvellä

Noin 60 opiskelijaa Brigham Youngin yliopiston Lähi-idän opintojen Jerusalem-keskuksesta kokoontui viime huhtikuussa Galileanjärven rannalle katselemaan lähetystä yleiskonferenssin sunnuntain aamukokouksesta. Kokouksen suora internetlähetykset heijastettiin veden äärellä olevan vajan seinustalle. Opiskelijat olivat tuohon aikaan kymmenpäiväisellä retkellä Galilean seudulla. He ymmärsivät tilaisuuden merkityksen ja arvostivat sitä.

Jennie Smithson, yksi opiskelijoista, kertoi, että oli ihmeellistä saada ”opetusta myöhempien aikojen profeetoilta ja apostoleilta samalla kun me saatoimme mielessämme kuvitella muinaisten apostolien saaneen opetusta Kristukselta itseltään juuri näillä samoilla rannoilla”. ■

Näkymä, joka avautuu BYU:n Jerusalem-keskuksesta.

© PRI

Kiitollisuuden rukoukseni

Kun meillä oli taloudellisia ongelmia, tunsin, että meillä oli todella monia tarpeita, joiden täyttymistä minun pitäisi rukoilla. Voisinko todella keskittyä rukouksissani vain kiitollisuuteen?

Christie Skrinak

Vuosia sitten mieheni ja minä ostimme talon, josta pidimme valtavasti, ja me käytimme paljon aikaa ja rahaa sen kunnostamiseen. Puolitoista vuotta myöhemmin talous romahti. Meidän oli pakko käyttää työllä ja vaivalla hankkimamme säästöt suureen lainaan ja liutaan odottamattomia menoja.

Seurasi koettelemusten ja talousvaikeuksien kuukausia. Sitten tuli erityisen vaikea kuukausi talo- ja autokorjauksineen, sairauskuluineen ja palkanalennuksineen. Säästömme katosivat nopeasti.

Muistan rukoilleeni pyytäen yhä uudelleen asioita, joita tarvitsimme. Stressin uuvuttamana koin vaikeaksi pitää kunnolla huolta lapsistamme ja perheemme tarpeista ja vajosin masennuksen ja epätoivon tunteisiin. Rukoilin silti jatkuvasti etsien lohtua ja tietäen, että se oli ankkuri, joka esti minua vajoamasta syvemmälle pimeyteen.

Kun olin rukoillut apua monet kuukaudet, aloin miettiä, miten voisin rukoilla entistä palavammin. Henki toi mieleeni pappeusjohtajien ja pyhien kirjoitusten neuvoja, joissa opetettiin sitä, miten tärkeää on ilmaista kiitollisuutta taivaalliselle Isälle. Nämä kehotukset auttoivat minua ymmärtämään, että minun piti ilmaista syvempää kiitollisuutta siunauksistani ja pyytää vähemmän sitä, mitä perheeni ja minä tarvitsimme. Päätin, että yrittäisin yhden viikon ajan jättää päivittäisen pyytämisen ja ilmaista rukouksissani vain kiitollisuutta.

Se oli vaikeaa. Minusta tuntui, että perheellämme oli niin paljon tarpeita. Tuntui kuin olisin pettänyt perheeni, kun en pyytänyt siunauksia, joita niin kipeästi tarvitsimme. Kuinka Herra siunaisi minua, kun en edes pyytänyt?

Hermostuneisuudestani huolimatta minä yritin sitä. Pian tajusin, etteivät rukoukseni olleet enää yksitoikkoista pyytämistä. Sain taas kyvyn huomata muiden tarpeet ja nähdä ongelmieni lisäksi siunauksia, joita minulla yhä oli. Kiitollisuuteni toi minua lähemmäs Vapahtajaa lohduttaen minua tavoilla, joita en olisi voinut kokea muutoin.

Mieleeni tuli yhä uudelleen yksi pyhien kirjoitusten kohta: ”Kun Jumala näin pukee kedon ruohon, joka tänään kasvaa ja huomenna joutuu uuniin, niin tottahan hän teistä

huolehtii, te vähäuskoiset!” (Matt. 6:30.) Tuo kohta sai minut nöyrytykseen, kun jatkoin rukoilemista. Kiitollisuuden avulla opin lisää todellisesta nöyryydestä.

Viikon edetessä en enää rukoillut: ”Kiitän Sinua ruoasta, vaatteista ja suojasta”, vaan: ”Kiitän Sinua perheestä, jota olet varjellut ja jonka olet pitänyt terveenä, suojasta, jota jatkuvasti annat meille. Kiitän Sinua huolenpidosta, jolla edelleenkin siunaat meitä.” Muistan myös rukoilleeni: ”Kiitän Sinua siitä, että olemme riippuvaisia Sinusta, että pidät meidät mielessäsi, ja kiitän keinosta, jonka valmistat meille, jotta pääsemme tästä orjuudesta, mikä tuo keino sitten onkin.” Jossakin vaiheessa rukouksistani tuli paitsi kiitollisuuden ja nöyryyden rukouksia myös uskon rukouksia. Pyytämättä siunauksia ilmaisoin uskoni siihen, että Herra pitäisi meistä huolen, ja uskoni vahvistui valtavasti.

Näiden rukousten aikana ajatukseni kääntyivät usein varhaisten pyhien uhraukseen, ja kyselin itseltäni, mitä minä olin halukas uhraamaan. Kului vielä muutama päivä, ja panimme rakkaan kotimme myyntiin. Kiinteistömarkkinatilanne oli erittäin huono, mutta ihmeeksemme meitä siunattiin niin, että saimme talomme myytyä. Vaikka koimme merkittävän menetyksen – kuten olimme odottaneetkin – perheemme oli nyt siinä tilanteessa, että voimme alkaa rakentaa lujempaa ajallista perustusta.

Talomme myyminen niin vaikeana aikana ei kuitenkaan ole se ihme, jonka koen saaneeni tästä kokemuksesta. Ihme on se usko, joka minussa vahvistui, ja ymmärrys, jonka sain. Presidentti James E. Faust (1920–2007), toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on sanonut, että kiitollisuus on ”pelastava periaate”¹. Mielestäni koin jotakin sellaista, mistä hän puhui, kun käännyn sydämessäni ja rukouksissani taivaallisen Isän puoleen ja sain lohtua, rauhaa ja johdatusta. Saamani todistus kiitollisuudesta on, että se saa aikaan nöyryyttä, nöyryys edistää uskoa ja usko tuo ihmeitä. ■

Kirjoittaja asuu Nevadassa Yhdysvalloissa.

VIITE

1. Ks. ”Kiitollisuus pelastavana periaatteena”, *Valkeus*, heinäkuu 1990, s. 75–76.

**Vanhin
Jeffrey R. Holland**
kahdentoista apostolin
koorumista

Jumalan oikeudenmukaisuus

Tiedän, että olemme jonakin päivänä jälleen Vapahtajan kanssa, että jos olemme uskollisia Hänelle, olemme vapaita – ilman kahleita ja kuormia – ja että tunnistamme Hänen ruumiinsa merkeissä jotakin Hänen kahleistaan ja vankeudesta ja kuolemalla antamastaan uhrista meidän puolestamme.

ja armo

Se päättäjäistilaisuus tai valmistujaisjuhla oli toisenlainen kuin mikään, mihin olin koskaan osallistunut tai missä olin koskaan ollut läsnä. Paikalla oli 44 valmistuvaa, kaikki miehiä. Heillä ei ollut perinteikkäitä akateemisia viittoja tai päähineitä tai kaapuja. Jokaisella miehellä oli yllään vaaleansininen farmaripaita ja tummansiniset farmarihousut.

Tilaisuutta ei pidetty juhlasalissa, ei stadionilla eikä edes miellyttävässä auditoriossa. Se pidettiin vaatimattomassa uskontojenvälisessä kappelissa Utahin osavaltion vankilassa. Valmistuva luokka oli onnistuneesti suorittanut vuoden kestäneen raamatunopiskelukurssin, jonka Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko oli järjestänyt mutta joka oli ollut avoin kaikille halukkaille.

Alkurukouksen piti nuori mies, joka näytti enemmänkin poikaselta. Hän pelkäsi kuolaksi mutta rukoili koko sydämeästään. Hän oli vankilassa kärsimässä kymmenen vuoden tuomiota aseellisesta ryöstöstä.

Loppurukouksen piti noin 45–50-vuotias mies, joka näytti siltä kuin olisi voinut olla jonkun eno. Hän kärsi elinkautista rangaistusta toisen asteen murhasta.

Eräs nuorukainen, joka oli vapautunut vankilasta, oli tullut hakemaan todistuksensa ja kannustamaan tovereitaan.

Hän sanoi: ”Kaverit, näkökulma vankilasta on todella huono. Ulkopuolella tosiaan näyttää paremmalta. Yrittäkää muistaa se.” Sitten hän kääntyi ulkopuolisten, paikalle tulleiden ystävien ja perheiden, puoleen ja sanoi: ”Te olette valo pimeässä paikassa. Ellei sellaista rakkautta olisi, joka teillä on, me emme kykenisi pääsemään sieltä, missä olemme, sinne, missä meidän pitää olla.”

Kun tilaisuus oli ohi, sen johtanut vanki sanoi jonkin verran liikutusta äänessään ja hieman kosteutta silmissään: ”Tämä on voimme lupaavin tilaisuus. Tämä on parempi kuin joulu. Tämä on parempi kuin kiitospäivä. Tämä on jopa parempi kuin äitienpäivä. Tämä on parempi, koska me olemme

*Menkäämme siis
katumuspaikkaan –
piispan luo tai
Herran luo tai
niiden luo, joita
olemme loukanneet,
tai niiden, jotka ovat
loukanneet meitä.*

valistuneet, mikä on niin lähellä vapautta kuin meille on mahdollista.”

Sitten portit kolahtivat kiinni vaimoni ja minun lähtiessä. Kun sinä iltana menimme kotiin, tunnustan, etten kyennyt nukkumaan. Tuo kokemus ahdisti minua. Seuraavan aamun varhaisina tunteina minulla oli tunteita ja ajatuksia ja toisenlainen näkemys vankeudesta ja vapaudesta (ja siitä, miten ne liittyvät valistumiseen ja rakkauteen) kuin koskaan aiemmin.

Jumalan oikeudenmukaisuus

Yksi vaikutelma, jonka sinä yönä sain, on se, että Jumala on oikeudenmukainen. Alma on sanonut: ”Luuletko, että armo voi ryöstää oikeudenmukaisuudelta? Minä sanon sinulle: Ei, ei rahtuakaan. Jos niin, Jumala lakkaisi olemasta Jumala.” (Alma 42:25.) Apostoli Paavali sanoi galatalaisille: ”Älkää pettäkö itseänne! Jumala ei salli itseään pilkattavan. Mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää.” (Gal. 6:7.)

Yksi ajatus, jonka sitten sain, on se, että Paavali todella tarkoitti meidän niittävän samaa mitä kylvämme. Mieleeni tuli edelleen, että jos me kylvämme ohdakkeita, me emme tosiaankaan odota saavamme mansikoita. Jos kylvämme vihaa, emme tosiaankaan odota saavamme runsaasti rakkautta. Me saamme takaisin sitä samaa, mitä kylvämme.

Sitten mieleeni tuli toinen ajatus, kun muistin nuo sinipukeiset miehet: vaikka niitämmekin sitä mitä kylvämme, niin jotenkin me niitämme aina suuremmassa määrin. Kylvämme vähän ohdakkeita ja saamme paljon ohdakkeita – vuosi vuoden perään suuria pensaita, ja ne leviävät leviämistään. Emme koskaan pääse niistä eroon, ellemmme kitke niitä pois. Jos kylvämme vähän vihaa, niin ennen kuin tajuammekaan, olemme niittäneet paljon vihaa – se kytee ja kalvaa ja hehkuu ja puhkeaa viimein vihan roihuksi.

Sitten tajusin lohdullisesti, että ensimmäinen ajatukseni – että Jumala on oikeudenmukainen – ei ollutkaan ironista kyllä niin piinallinen kuin miltä se kuulosti. Niin pelottavaa kuin ehkä onkin se, että me kaikki olemme tehneet syntiä, niin pelottavaa kuin ehkä onkin ajatella, että Jumala on oikeudenmukainen, minusta on ehdottomasti pelottavampaa ajatella, että Jumala olisi epäoikeudenmukainen.

Myöhempien aikojen pyhien opin yksi perusperiaate on, että meidän on tiedettävä, että Jumala on oikeudenmukainen, jotta voimme edetä. Yksi Jumalan ominaisuuksista on oikeudenmukaisuus, eikä meillä olisi uskoa – pelon takia – elää vanhurskaasti tai rakastaa paremmin tai tehdä parannusta auliimmin, ellemmme jotenkin uskoisi, että oikeudenmukaisuus on puolellamme, jos jotenkin ajattelisimme, että Jumala muuttaisi mieltään ja päättäisi, että voimassa onkin erilainen joukko sääntöjä.¹ Koska me tiedämme, että Jumala on oikeudenmukainen ja lakkaisi olemasta Jumala, ellei Hän olisi sellainen, niin meillä on uskoa edetä tietäen, ettei meistä tule oikun tai mielijohteen tai pahan päivän tai huonon pilan uhreja. Varmuus siitä on hyvin rohkaisevaa.

Jumalan armo

Sitten sain uuden ajatuksen. Kuinka kiitollinen olinkaan, että koska Jumala on se, kuka Hän on, Hänen täytyy olla myös armollinen Jumala. Luvussa Alma 42, sen jälkeen kun Alma oli vakuuttanut Koriantonille, että Jumalan täytyi olla oikeudenmukainen, hän julisti, että tuon saman Jumalan täytyi olla myös armollinen ja että tuo armo vaatisi *katuvan*. Tuo ajatus oli minulle nyt erilainen, koska olin juuri käynyt vankilassa katuvien luona. Tuo ajatus antoi minulle rohkaisua: armo voisi vaatia katuvan. Tulin siihen tulokseen,

Jos me kylvämme ohdakkeita, me emme tosiaankaan odota saavamme mansikoita. Jos kylvämme vihaa, emme tosiaankaan odota saavamme runsaasti rakkautta. Me saamme takaisin sitä samaa, mitä kylvämme.

että jos noiden miesten täytyi joutua *vankeuteen*, katumuspaikkaan, voidakseen käyttää hyväksi armon lahjaa – ja jos he sinne joutumalla löysivät Jeesuksen Kristuksen evankeliumin tai pyhät kirjoitukset tai sovituksen – niin heidän vankeutensa oli sen arvoista.

Menkäämme siis katumuspaikkaan – piispan luo tai Herran luo tai niiden luo, joita olemme loukanneet, tai niiden, jotka ovat loukanneet meitä. Uskoisin, että meillä on omia pieniä katumuspaikkojamme kaikkialla ympärillämme. Jos meidän on mentävä sinne ollaksemme todella katuvia ja saadaksemme osaksemme armon lahjan, niin meidän täytyy tehdä se.

Tiedän, ettei ole helppoa mennä takaisin ja saada tehtyä tekemättömäksi ja aloittaa alusta uudelleen, mutta uskon koko sydämestäni, että on helpompaa ja varmasti tyydyttävämpää aloittaa uudelleen kuin jatkaa ja yrittää uskoa, ettei oikeudenmukaisuus vaatisi veroaan.

Eräs brittiläinen oppinut, josta pidän, on sanonut: ”En luule, että kaikki, jotka

valitsevat väärän tien, joutuvat kadotukseen, mutta heidän pelastamisensa riippuu palaamisesta oikealle tielle. Yhteenlaskuvirhe voidaan korjata, mutta vain palaamalla takaisin, kunnes virhe löytyy, ja alkamalla siitä uudelleen, ei siis milloinkaan jatkamalla eteenpäin. Paha voidaan tehdä tekemättömäksi, mutta se ei milloinkaan voi ’kehittyä’ hyväksi. Aika ei sitä paranna. Noidankehään joutunut vapautuu vain palaamalla takaisin.”²

Jumala on siis oikeudenmukainen, ”armo vaatii katuvan” (Alma 42:23) ja paha voidaan tehdä tekemättömäksi.

Parannuksenteon tarve

Viimeinen ja kruunaava ajatus, jonka sain, auttoi minua ymmärtämään jotakin, mitä en ollut kenties koskaan todella ymmärtänyt. Siitä syystä jokaisessa sukupolvessa ja jokaisella taloudenhoitokaudella Herra on sanonut sen, mitä Hän sanoi hyvin varhain tämän taloudenhoitokauden opeissa: ”Älä opeta tälle sukupolvelle mitään muuta kuin

parannusta; pidä minun käskyni” (OL 6:9). Siitä tuli minulle hyvin myönteinen, hyödyllinen ja koskettava ajatus ja jae. Tiesin – tavalla, jolla en ollut koskaan aiemmin ymmärtänyt – ettei mitään muuta tietä ole kuin parannus.

Jos olet muiden kuolevaisten kaltainen, sinulla on joitakin alueita, joilla sinun pitää vapauttaa itsesi, sinulla on joitakin siteitä ja kahleita, joista voisit päästä irti, ja sinulla on joitakin syntejä, joista voisit tehdä parannuksen. Saanen ottaa vain yhden esimerkin: tietämättömyyden kahle.

Suurin alkukahle elämässämme näyttää minusta olevan yksinkertaisesti se, ettei tiedä tarpeeksi. Me opimme pieniä kuluneita sanontoja varhain elämässämme. Kaksi niistä on, että ”tietämättömyys on onnea” ja ”se, mitä ei tiedä, ei voi vahingoittaa”. Saanen sanoa niin voimakkaasti kuin kykenen, että mikään ei vahingoita teitä *enemmän* kuin se, mitä ette tiedä. Uskon, että meitä syytetään sitä seuraavasta, itse aiheuttamastamme orjuudesta ja että me kärsimme jonkinlaisen rangaistuksen tässä elämässä tai tulevassa siitä, mitä jätämme oppimatta.

Uskontomme opinkappaleista me opimme, ettemme voi pelastua tietämättömyydessä (ks. OL 131:6), että se, mitä opimme tässä elämässä, nousee kanssamme ylösnousemuksessa (ks. OL 130:18), että meillä on paljon parempi asema tulevassa maailmassa, jos meillä on tietoa (ks. OL 130:19), että meidät pelastetaan siinä määrin

kuin olemme oppineet³, että valo ja totuus hylkäävät Paholaisen (ks. OL 93:37), että Jumalan kirkkaus on äly (ks. OL 93:36) jne. Yhdessä vaiheessa tämän taloudenhoitokauden alussa koko kirkko kokonaisuutena sai osakseen syytöksen. Herra sanoo Opin ja liittojen luvussa 84:

”Ja nyt minä annan teille käskyn tarkkailla itseänne, ottaa tunnollisesti varteen iankaikkisen elämän *sanat*.

Sillä teidän tulee elää jokaisesta *sanasta*, joka lähtee Jumalan suusta.

Sillä Herran *sana* on totta, ja mikä tahansa, mikä on totta, on valoa, ja mikä tahansa, mikä on valoa, on Hengestä, nimittäin Jeesuksen Kristuksen Hengestä.” (Jakeet 43–45, kursivointi lisätty.)

Se, että tulemme viimein Herran Jeesuksen Kristuksen eteen, minne luku 84 meidät vie, alkaa *sanasta*.

”Jos te pysytte minussa ja minun *sanani* pysyvät teissä”, Herra julisti palvelutyössään, ”voitte pyytää mitä ikinä haluatte, ja te saatte sen” (Joh. 15:7, kursivointi lisätty).

Tiedän, ettei ole helppoa mennä takaisin ja aloittaa uudelleen alusta, mutta uskon koko sydämestäni, että on helpompaa ja varmasti tyydyttävämpää aloittaa uudelleen kuin jatkaa ja yrittää uskoa, ettei oikeudenmukaisuus vaatisi veroaan.

Vapauden tärkeys

Jos meidän pitäisi valita johtoajatus olemassaolollemme – sille olemassaololle, jonka tunnemme nyt, ei menneisyydessämme kuolevaisuutta edeltävässä elämässämme eikä siinä, mikä odottaa tulevaisuudessa – tuon johtoajatuksen pitäisi liittyä jotenkin todellisen vapauden tavoitteluun. Me tiedämme, että tärkeä osa suurta neuvonpitoa taivaassa käytettiin siihen, että meille opetettiin, kuinka voisimme edistyä kohti täydellistä vapautta. Isän tie oli tahdonvapauden ja valinnan tie – vapaus erehtyä mutta pohjimmiltaan vapaus onnistua. Mahdollisimman moni suojoitoimenpide ja kaikki maailmankaikkeuden voimat tuotiin varmistamaan, että meillä on vapaus harjoittaa tahdonvapauttamme ja palata selestiseen kotiimme. Näitä suojoitoimenpiteitä ovat evankeliumin totuuksien täyteys ja Vapahtajan, Jeesuksen Kristuksen, sovitus.

Me todella koemme orjuutta ja vankeutta, kun emme ole vapaita. Melkein toivon, että minut olisi vangittu jossakin vaiheessa elämäni, niin että voisin tehdä tästä lausunnosta hyvin vaikuttavan. Kunpa voisin puhua siten kuin Pietari tai Paavali ja saada enkelit tulemaan ja säikäyttämään vartijat ja avaamaan vankilan portit (ks. Ap. t. 12:5–11; ks. myös 16:25–26) tai siten kuin Alma ja Amulek ja saada vankilan seinät sortumaan (ks. Alma 14:23–29) tai siten kuin Joseph Smith, joka osasi kirjoittaa kenties taloudenhoitokautemme suurenmoisinta pyhää kirjallisuutta likaisen, ankean, kolkon vankilan uumenista (ks. OL 121–123). Me kiitämme Jumalaa siitä, että elämme sellaisena aikana kuin nyt, kun kirkkomme presidentin ja profetaan ei tarvitse elää vangitsemisen pelossa ja kun meidän ei tarvitse ainakaan poliittisesti ja fyysisesti joutua kahleisiin tai orjuuteen. Mutta elämässämme on muunlaisia kahleita ja muunlaisia vankiloita, jotka meidän täytyy

hävittää. Meidän pitää tehdä kaikki se, mitä tulimme tänne tekemään.

Uskon koko sydämeistäni, että jos me kykenemme tekemään parannuksen synneistämme, jos me kykenemme suhtautumaan laupiaasti muiden synteihin, jos me kykenemme olemaan rohkeita olosuhteissamme ja haluamme tehdä niille jotakin, meidän kaikkien elävä Jumala ojentaa meille kätensä ja pyhien kirjoitusten sanoin ”[kantaa meitä] kuin kotkan siivillä” (OL 124:18).

Minua on kannettu kotkan siivillä. Tiedän koko sydämeistäni, että Jumala elää ja että Jeesus on Kristus. Tiedän, että Jeesus johtaa tätä kirkkoa, että tämä on Hänen kirkkonsa, että Hän on pääkulmakivi, jonka ympärille on laskettu elävien apostolien ja profeettojen perustus. Tiedän, että olemme jonakin päivänä jälleen Vapahtajan kanssa, että jos olemme uskollisia Hänelle, olemme vapaita – ilman kahleita ja kuormia – ja että tunnistamme Hänen ruumiinsa merkeissä jotakin Hänen kahleistaan ja vankeudestaan ja kuolemalla antamastaan uhrista meidän puolestamme. Tiedän, että meidän täytyy tehdä parannus synneistämme ja että Jumalan täytyy olla oikeudenmukainen, mutta iloitsen suuresti pyhistä kirjoituksista ja elävien profeettojen sanoista, että siellä missä on paljon syntiä, voi olla paljon enemmän armoa ja että ”armo vaatii katuvan”. ■

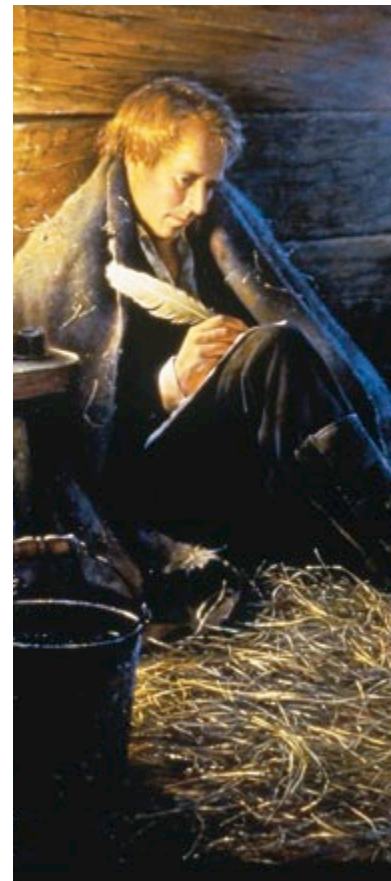
Takkavalkeaillan puheesta ”Borne Upon Eagles’ Wings” [Kannettu kotkan siivillä], joka pidettiin 2. kesäkuuta 1974 Brigham Youngin yliopistossa. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa speeches.byu.edu.

Lisää tästä aiheesta: D. Todd Christofferson, ”Lunastus”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 109–112; ja Craig A. Cardon, ”Vapahtaja haluaa antaa anteeksi”, *Liahona*, toukokuu 2013, 15–17.

VIITTEET

1. Ks. *Lectures on Faith*, 1985, s. 50–54.
2. C. S. Lewis, *Suuri avioero*, suom. Kari Krohn, 1970, s. 8.
3. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 277.

Joseph Smith kirjoitti kenties taloudenhoitokautemme suurenmoisinta pyhää kirjallisuutta likaisen, ankean, kolkon vankilan uumenista.

Kristuksen kaltaista armoa

Vapahtajan palvelutyö kuolevaisuudessa tarjoaa meille käytännön esimerkkejä siitä, kuinka me voimme olla armeliaita.

Randy L. Daybell

Kun profeetta Joseph Smith ja Martin Harris kadottivat 116 sivua Mormonin kirjan käännöstä, he saivat vakavan nuhteen Herralta (ks. OL 3:6–8, 12–13). Joseph menetti joksikin aikaa etuoikeuden kääntää ja murehti tottelemattomuuttaan.¹ Kun Joseph oli nöyryntynyt ja pyytänyt Herralta anteeksiantoa, Vapahtaja vakuutti hänelle: ”Muista, että Jumala on armollinen. – Olet yhä valittu ja sinut on kutsuttu jälleen työhön.” (OL 3:10.)

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on opettanut: ”Kristus on esimerkkinne. Hän näytti meille tien opetuksillaan [armosta] sekä elämällään. Hän antoi anteeksi jumalattomille, alhaisille ja niille, jotka yrittivät satuttaa ja vahingoittaa Häntä.”²

Pyhät kirjoitukset osoittavat, että armollisuus on yksi Vapahtajan jumalallisista ominaisuuksista. Jeesus opetti: ”Autuaita ne, jotka toisia armahtavat” (Matt. 5:7) ja ”Olkaa valmiit armahtamaan, niin kuin teidän Isännekin armahtaa” (Luuk. 6:36).³ Armo määritellään myötätunnoksi, ja siihen sisältyy ymmärtämyksen, ystävällisyyden, anteeksiannon ja rakkauden tunteita ja tekoja. Kykymme osoittaa armoa herää usein silloin kun tulemme tietoisiksi muiden epätavallisista ja huolestuttavista olosuhteista. Jeesus Kristus osoitti ääretöntä kykyä tuntea armoa. Hän ”ei pystynyt katsomaan ihmisiä kasvoihin tuntematta tuskaa heidän sekasorrostaan, heidän hämmennyksestään, heidän kurjuudestaan. – Aina kun Hän näki ihmisten olevan heikkoja ja hajallaan kuin lampaat ilman paimenta, Hänen sydämensä liikuttui myötätunnosta heitä kohtaan.”⁴

Seuraavat periaatteet Uuden testamentin kertomuksissa osoittavat, kuinka Vapahtaja osoitti armoa ja kuinka me voimme päättää olla armollisia muille.

Jeesus osoitti armoa olemalla syyttämättä muita.

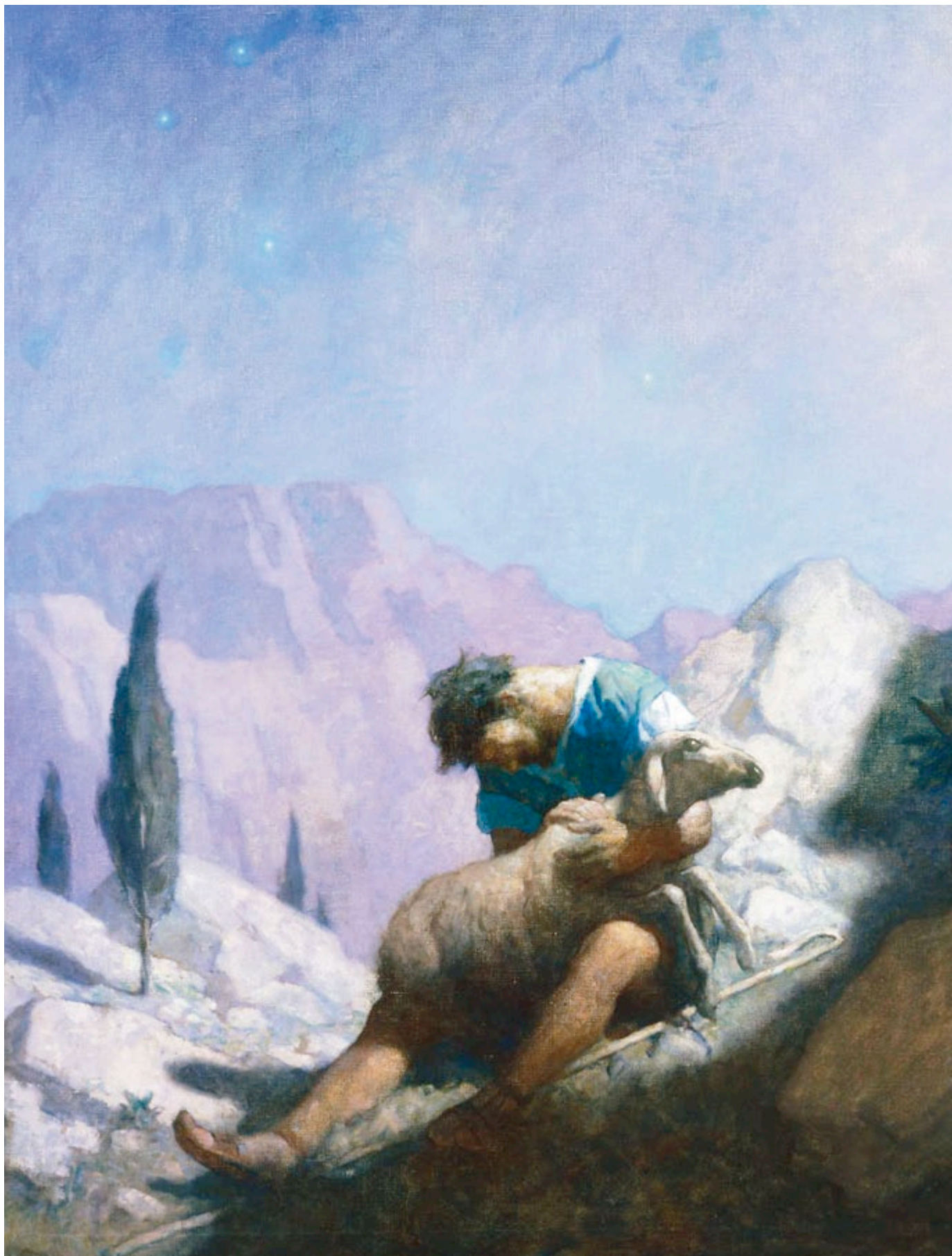
Viimeisellä aterialla, vain tunteja ennen kavallusta, Juudas Iskariot söi pääsiäisaterian muiden opetuslasten kanssa. Kun Jeesus ilmoitti: ”Yksi teistä on kavaltava minut”, opetuslapset, myös Juudas, kysyivät Häneltä: ”En kai se ole minä?” (Matt. 26:21–22.) Jeesus vastasi Juudakselle: ”Mitä aiot, tee se pian!” (Joh. 13:27.) Sitten Getsemanen puutarhan portilla Jeesus ja Juudas kohtasivat jälleen. Juudas sanoi: ”Terve, rabbi!” ja tervehti Vapahtajaa suudelmalla (Matt. 26:49), jolloin Jeesus kysyi: ”Suudelmallako sinä kavallat Ihmisen Pojan?” (Luuk. 22:48.) Vaikka Jeesuksen vastaus ei vapautakaan Juudasta hänen tekojensa seurauksista, se ei syytä Juudasta vaan pikemminkin vetoaa Juudaksen ymmärryksen oikeasta ja väärästä.

Kun Jeesus oli kärsinyt roomalaisten sotilaiden käsissä tuntikausia vankeudesta, lyömisestä, ruoskimisesta, marssittamisesta kaupungin läpi, ristin kantamisesta ja sille naulittamisesta, Hän katsoi armollisesti vangitsijoitaan ja pyysi: ”Isä, anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät.” (Luuk. 23:34.)

Jeesus osoitti armoa valitsemalla rakastamisen tuomitsemisen sijaan.

Palvelutyönsä alkupuolella Jeesus pysähtyi yhdellä matkoistaan lepäämään ja virkistäytymään eräälle kaivolle Samariaan. Kaivolle tuli nainen hakemaan vettä, ja Vapahtaja ryhtyi keskustelemaan naisen kanssa. Nainen hämmästeli sitä, että Vapahtaja puhui hänen kanssaan, sillä ”juutalaiset

”Aina kun [Vapahtaja] näki ihmisten olevan heikkoja ja hajallaan kuin lampaat ilman paimenta, Hänen sydämensä liikuttui myötätunnosta heitä kohtaan.”

eivät [olleet] missään tekemisissä samarialaisten kanssa”. Mutta Jeesus ei välittänyt perinteistä, jotka vähensivät tuon naisen arvoa muiden silmissä. Hän opetti naiselle evankeliumin olevan elävää vettä ja todisti tälle: ”Minä se olen [Messias], minä joka tässä puhun kanssasi.” (Ks. Joh. 4:3–39.)

Palvellessaan viimeisiä päiviä Pereassa Jeesus kulki Jerikon kaupungin halki matkallaan Jerusalemiin. Lyhyt, varakas Sakkeus-niminen mies kiipesi puuhun nähdäkseen Vapahtajan, kun tämä kulki ohi. Jeesus huomasi Sakkeuksen ja kutsui itsensä tämän kotiin. Jotkut Jeesuksen opetuslapsista valittivat nähdessään sen ja sanoivat, että ”syntisen miehen talon [Jeesus] otti majapaikakseen”. Mutta Jeesus näki Sakkeuksessa olevan hyvän ja sanoi: ”Tänään on pelastus tullut tämän perheen osaksi. Onhan hänkin Abrahamin poika.” (Ks. Luuk. 19:1–10.)

Jeesus osoitti armoa antamalla muille monia tilaisuuksia tehdä parannus ja saada anteeksi.

Palvelutyönsä alkupuolella Jeesus palasi Nasaretin kaupunkiin, kotikapunkinsa synagogaan, missä Hän oli ollut jumalanpalveluksessa monta kertaa. Hän luki sinne sapattia varten kokoontuneille Jesajan profetian Messiaasta. Sitten Hän todisti selkeästi heille olevansa Messias. Synagogassa olijat ”joutuivat raivon valtaan” Jeesuksen sanoista, ja he ”ajoivat Jeesuksen ulos kaupungista – – jyrkänteelle syöstäkseen hänet sieltä alas”. (Ks. Luuk. 4:16–30.) Jeesuksen elinikäisistä ystävästä oli tullut Hänen vihollisiaan. Vähän myöhemmin Jeesus uskaltautui jälleen menemään Nasaretiin ja opetti ihmisiä. Ja vaikka he jälleen loukkaantuivat Häneen, Hän oli yrittänyt toistamiseen auttaa heitä ymmärtämään. (Ks. Matt. 13:54–57.)

Juutalaisten johtomiehet olivat Vapahtajan katkerimpia vihamiehiä. He pyrkivät surmaamaan Hänet, koska Hän uhkasi heidän perinteitään. Silti Jeesus toistuvasti kehotti heitä tekemään parannuksen ja hyväksymään totuuden. Pyhissä kirjoituksissa on ainakin kymmenen tärkeää saarnaa, jotka Jeesus osoitti nimenomaan näille johtohenkilöille ja joissa Hän toi esiin heidän syntinsä ja kutsui heitä parannukseen.

Jeesus osoitti armoa välttämällä katkeruutta.

Jerusalem oli paikka, jossa Vapahtaja lopulta kärsisi ja kuolisi. Hän olisi voinut katkeroitua ja vihata kaupunkia

ja sen asukkaita. Sen sijaan Hän ilmaisi usein murhetta heidän jumalattomuudestaan ja siitä, että he kieltäytyivät tekemästä parannusta.

Monta päivää ennen ristiinnaulitsemistaan Jeesus matkasi Jerusalemiin aasin selässä. Suuri joukko seuraajia riemuitsi laskien vaatteensa maahan Hänen eteensä ja ylistäen Jumalaa. (Ks. Luuk. 19:28–38.) Mutta Jeesus tiesi, ettei Jerusalemin asukkaiden uskollisuus kestäisi. Kun Vapahtaja katseli kaupunkia viimeisen viikkonsa aikana, Hän itki sanoen: ”Jerusalem, Jerusalem! Sinä tapat profeetat ja kivität ne, jotka on lähetetty sinun luoksesi. Miten monesti olenkaan tahtonut koota lapsesi – –! Mutta te ette tahtoneet tulla.” (Matt. 23:37; ks. myös Luuk. 19:41–44.)

Vain muutamaa päivää myöhemmin väkijoukot kääntyivät Jeesusta vastaan ja vaativat Hänen ristiinnaulitsemistaan. Kun Vapahtajaa vietiin ristiinnaulittavaksi, ”mukana seurasi suuri väkijoukko, myös – – naisia, jotka valittivat ääneen ja itkivät Jeesusta.

Mutta Jeesus kääntyi heihin päin ja sanoi: ’Älkää minua itkekö, Jerusalemin tyttäret, itkekää itseänne ja lapsianne.’” (Luuk. 23:27–28.) Huolimatta julkisesta nöyryytyksestään ja ankarasta kärsimyksestään Jerusalemin asukkaiden käsissä Vapahtaja ei katkeroitunut heille vaan ilmaisi murheensa siitä, että he kieltäytyivät tekemästä parannusta.

Jeesus osoitti armoa auttamalla tarvitsevia.

Yhdellä matkoistaan Jeesus lähestyi Nainin kaupunkia, missä Hän näki kannettavan ”kuollutta, leskiäidin ainoa poikaa” (Luuk. 7:12). Vanhin James E. Talmage (1862–1933) kahdentoista apostolin koorumista kuvailee sitä seuraavaa ihmettä kirjassaan *Jeesus Kristus*: ”Herramme katsoi säälien murehtivaa äitiä, jolta nyt oli riistetty sekä mies että poika, ja tuntien sisimmässään hänen murheensa tuskan Hän sanoi lempeästi: ’Älä itke.’ Hän kosketti paareja [ja] – – puhutellen sitten ruumista Hän sanoi: ’Nuorukainen, minä sanon sinulle: nouse.’ Ja kuollut kuuli Hänen äänensä, joka on kaikkien Herra, ja heti hän nousi istualleen ja rupesi puhumaan. Lempeästi Jeesus antoi nuorukaisen hänen äidillensä.”⁵

Jeesus teki lukuisia muita ihmeitä ihmisille, jotka olivat avun tarpeessa. Hän paransi spitaalisen, tynnytti meren

Jeesus teki lukuisia muita ihmeitä ihmisille, jotka olivat avun tarpeessa. Hän paransi spitaalisen, tynnytti meren ja herätti Jairoksen tyttären kuolleista.

ja herätti Jairoksen tyttären kuolleista. Hän teki terveeksi ramman miehen Betesdan altaalla, paransi kuuromyökan miehen ja puhdisti kymmenen spitaalista. Kullakin heistä oli huutava tarve.

Vapahtaja on merkinnyt polun, jota seurata. Me voimme pyrkiä olemaan armollisia olemalla syyttämättä muita, valitsemalla rakastamisen tuomitsemisen sijaan, antamalla muille monia tilaisuuksia tehdä parannus, välttämällä katkeruutta ja auttamalla avuntarpeessa olevia. Mitä enemmän ymmärrämme ja muistamme niitä monia armotekoja, joista saamme nauttia Jeesuksen Kristuksen ansiosta, sitä enemmän opimme osoittamaan armoa muille.

Presidentti Uchtdorf on neuvonut: ”Tässä elämässä on tarpeeksi murhetta ja surua ilman, että lisäisimme sitä omalla itsepäisyydellämme, katkeruudellamme ja kauhallamme. – – Meidän täytyy – – päästä eroon valituksen aiheistamme. – – *Se on Herran tapa.*”⁶

Käydessään nefiläisten luona Amerikan mantereella ylösnoussut Herra opetti ihmisiä. Ja kun Hänen oli aika lähteä, Hän ”loi jälleen katseensa ympärilleen

väkijoukkoon ja näki sen olevan kyynelissä – –.

Ja hän sanoi heille: Katso, minun sydämeni on täynnä sääliä teitä kohtaan.

Onko teillä keskuudessanne sairaita? – – Tuokaa heidät tänne, niin minä parannan heidät, sillä minun käy teitä sääli; sydämeni on *täynnä armoa.*” (3. Nefi 17:5–7, kursivointi lisätty.) Hänen armonsensa on ääretöntä. Hän siunaa meitä armon jumalallisella lahjalla, jos me tulemme Hänen luokseen (ks. Moroni 10:32). ■

Kirjoittaja asuu New Yorkin osavaltiossa Yhdysvalloissa.

Lisää tästä aiheesta: Dallin H. Oaks, ”Kristuksen seuraaja”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 96–99..

VIITTEET

1. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2011, s. 74–75.
2. ”Armeliaat saavat armon”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 75–76.
3. Kreikankielinen sana kohdassa Matt. 5:7 on *eleémón* ja tarkoittaa *myötätuntoista*. Kreikankielinen sana kohdassa Luuk. 6:36 on *oiktirmón* ja tarkoittaa myös *myötätuntoista*.
4. Charles Edward Jefferson, *The Character of Jesus*, 1908, s. 154.
5. *Jeesus Kristus*, 1982, s. 176.
6. Ks. ”Armeliaat saavat armon”, s. 77.

Kuinka oppi vakiinnutetaan?

LaRene Porter Gaunt
kirkon lehdet

Oppi saadaan tänä aikana samoin kuin muinoin – profeetoille annettulla jumalallisella ilmoituksella.

Me myöhempien aikojen pyhät ”uskomme kaiken, mitä Jumala on ilmoittanut, kaiken, mitä hän nykyään ilmoittaa, ja me uskomme, että hän ilmoittaa vielä monia suuria ja tärkeitä Jumalan valtakuntaa koskevia asioita” (UK 9).

Vanhin D. Todd Christofferson kahdentoista apostolin koorumista on sanonut ilmoituksen ja opin välisestä suhteesta: ”Kirkossa nykyisin aivan kuten entisaikoinakin Kristuksen opin vakiinnuttaminen tai opillisten poikkeamien oikaiseminen riippuu jumalallisesta ilmoituksesta niille, joille Herra suo apostolisen valtuuden.”¹

Aivan kuten ilmoitus on keino, jolla oppi tulee profeetoille, näkijöille ja ilmoituksen-saajille, myös jokainen meistä voi saada oman

vahvistuksen siitä, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opit ovat totta. Tämä henkilökohtainen ilmoitus tulee rukouksen, pyhien kirjoitusten tutkimisen ja Pyhän Hengen todistuksen välityksellä. Me osoitamme, että me hyväksymme Jeesuksen Kristuksen opin tekemällä parannuksen, menemällä kasteelle, ottamalla vastaan Pyhän Hengen lahjan ja jatkuvasti noudattamalla evankeliumin lakeja ja pitämällä sen liitot koko elämämme ajan.

Seuraava kaavio, joka perustuu vanhin Christoffersonin huhtikuun 2012 yleiskonferenssipuheeseen, osoittaa, kuinka oppi vakiinnutetaan.² ■

VIITTEET

1. ”Kristuksen oppi”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 86.
2. Ks. ”Kristuksen oppi”, s. 86–90.

Ensimmäinen presidenttikunta

Kahdentoista apostolin koorumi

ILMOITUS OPISTA TULEE JEESEKSELTA KRISTUKSELTA

Kun ilmoitus on oppia koko kirkolle, se tulee vain ensimmäiselle presidenttikunnalle ja kahdentoista apostolin koorumille (ks. Aam. 3:7; OL 1:38; 28:2).

ILMOITUS VOI TULLA ...

HÄNEN HENKILÖKOHTAISELLA ILMESTYMISELLÄÄN

Jumala ilmestyi Mooseselle ja näytti hänelle kättensä teot (ks. Moos. 1:1–9; ks. myös JS–H 15–20).

HÄNEN OMALLA ÄÄNELLÄÄN

Herra puhui Nefille ja käskei hänen rakentaa laivan ja tuoda perheensä Amerikan mantereelle (ks. 1. Nefi 17:7–8).

PYHÄN HENGEN ÄÄNELLÄ

Tämänkaltaisen ilmoituksen Henki välittää hengelle. Uuden testamentin apostolit saivat Pyhästä Hengeltä vahvistuksen, ettei heidän pitäisi vaatia uusia käännynnäisiä noudattamaan Mooseksen lakia (ks. Ap. t. 15:5–29).

SANANSAATTAJAN VÄLITYKSELLÄ

Sanansaattajat Mooses, Elias ja Elia ilmestivät Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle ja jokainen luovutti profeetalle taloudenhoitokautensa avaimet (ks. OL 110:11–16).

ILMOITUS VOI TULLA ...

KIRKON PRESIDENTILLE HENKILÖKOHTAISESTI

Profeetta ja kirkon presidentti voi saada henkilökohtaista ilmoitusta, josta tulee oppi, kun se hyväksytään ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin yksimielisellä äänellä (ks. Ap. t. 10; VJ 2).

NEUVOSTONA TOIMIVILLE PROFEETOILLE

Opetuslapset Amerikan mantereella rukoilivat tietääkseen, mikä nimi heidän pitäisi antaa kirkolle. Heille ilmestyi Kristus, joka vastasi: ”Sen tähden kaikki, mitä teette, tehkää minun nimessäni; sen tähden kutsukaa kirkkoa minun nimelläni” (3. Nefi 27:7).

*Vanhurskaat roolimallit
voivat olla suurena siu-
nauksena nuorille yhtenä
heidän elämänsä ratkaise-
vimmistä vaiheista.*

NYKYAJAN NUORET MIEHET TARVITSEVAT

vanhurskaita roolimalleja

Hikari Loftus

kirkon lehdet

Todd Sylvesterillä oli lukiossa kaksi tavoitetta: olla hyvä koripalloilija ja tulla tunnetuksi innokkaimpana bilettäjänsä koulussa.

Todd alkoi juoda ja käyttää huumeita 14-vuotiaana. Hän ei ollut kirkon jäsen, eivätkä hänen vanhempansa antaneet hänelle, kuten hän kuvaa, ”puoleen tai toiseen” hänen käytöstään koskevaa opetusta. Vuosien mittaan hänen huumeriippuvuutensa ja alkoholisminsa pilasivat hänen kerran lupaavalta näyttäneen koripalloilijan uransa ja johtivat hänet polulle, joka sai hänet harkitsemaan itsemurhaa.

Valitettavasti Toddin kertomuksen piirteitä voi nähdä monien nykyajan nuorukaisten elämässä, jopa kirkon jäsenten keskuudessa. Toddilla ei kuitenkaan ollut sitä, mitä kirkon nuorilla miehillä on: vanhurskaita roolimalleja. Aikuiset kirkon johtohenkilöt voivat olla suuri siunaus nuorille yhtenä heidän elämänsä ratkaisevimmista vaiheista. Taus-tansa vuoksi Todd, joka liittyi kirkkoon 22-vuotiaana, yrittää nyt olla myönteinen roolimalli nuorille seurakunnassaan.

Käännekohta veli Sylvesterin elämässä tuli, kun hän synkimpänä hetkenään lausui yksinkertaisen rukouksen: ”Jumala, minä tarvitsen apua.” Puolitoista kuukautta myöhemmin eräs pitkäaikainen ystävä, joka on kirkon

jäsen, otti häneen yhteyttä ja sanoi: ”Todd, tunsin kehotuksen kertoa sinulle, että me tarvitsemme sinua meidän puolellemme. – Sinä autat vielä monia ihmisiä, etenkin nuoria ja lapsia.”

Muutamaa vuotta myöhemmin, kun veli Sylvester oli mennyt kasteelle ja solminut temppeleliavioliiton, hänet kutsuttiin palvelemaan Nuorten Miesten ohjelmassa – kutsutus, joka johti hänet palvelemaan nuoria miehiä 14 vuotta.

Veli Sylvester käytti menneisyyttään kannustimena auttaakseen nuoria miehiä, joita hänet kutsuttiin palvelemaan, ja löysi keinon samastua vaikeuksiin, joita hän näki poikien käyvän läpi. ”Uskon, että useimmat kaverit pelkäävät puhua siitä, kun heillä on vaikeaa”, hän sanoo. ”Mutta minä kerroin tarinani näille kavereille joka vuosi. Uskon, että sen johdosta heistä tuntui luontevalta tulla luokseni ja sanoa: ’Hei, minulla on ongelmia pornografian tai juomisen tai itsemurha-ajatusten kanssa.’” Veli Sylvester kykeni tukemaan heitä, kun he tekivät parannusta, johon kuului käyntejä piispan luona.

Johtohenkilöt, jotka kuuntelevat ja antavat ratkaisevina hetkinä nuorille rakkautta osoitettavaa palautetta, voivat luoda voimakkaita yhteyksiä, jotka ovat omiaan muovaamaan

nuoren henkilön identiteettiä. Mat Duerden, joka on apulaisprofessori Brigham Youngin yliopistossa ja suoritti tohtorintutkintonsa nuorten kehityksen alalta, sanoo: ”Murosikä on [aikaa, jolloin yksilöissä] kehittyvä käsitys omasta identiteetistä: arvoista, uskonkäsityksistä, rooleista jne. Se on kokeiluprosessi. Tuohon prosessiin kuuluu palautteen saaminen ikätovereilta tai vanhemmilta tai muilta aikuisilta, ja se voi olla todella vaikuttavaa, jos kyseessä on kunnioitettu ja arvostettu aikuinen.”

Veli Duerden jatkaa: ”Tehokkaimmat mentorointiroolit rakentuvat keskinäiselle kunnioitukselle sekä nuoren tunteelle, että on joku, joka todella välittää hänestä, vaikka hän pukeutuisi tai puhuisi miten tahansa.”

”Useimmat pojat kaipaavat sellaista suhdetta isänsä kanssa”, sanoo veli Sylvester. ”Ellei heillä ole sitä, seuraavaksi paras asia on, jos heillä on joku aikuinen mieshenkilö, jolle he voivat puhua, jonka kanssa vaihtaa ajatuksia ja joka ei tuomitse, tee pilkkaa tai arvostele heitä heidän ongelmiansa vuoksi. Tarkoitukseni ei ollut asettaa heidän

”Yhteiset kokemukset nuorten kanssa ovat tärkeitä, niin että on samalla pelikentällä. Sen sijaan että seisoi kentän reunalla on osallistuttava aktiivisesti. Yhteisissä kokemuksissa on todellista voimaa.

Kaikkien jäsenten pitäisi olla tekemisissä nuorten kanssa kirkon tehtävästään riippumatta.”

**Mat Duerden, apulaisprofessori,
Brigham Youngin yliopisto**

isänsä paikalle, vaan halusin olla heidän tavoitettavissaan, jotta he voisivat järkevällä tavalla puhua minulle.”

Vaikka aikuiset kirkon johtohenkilöt voivat olla ratkaisevassa asemassa nuoren ohjaamisessa, profeetat ja apostolit ovat sanoneet, että ensisijaisena roolimallina nuorille ovat heidän vanhempansa. Esimerkiksi vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Isät, te olette ensisijainen miehuuden malli pojillenne. Te olette heidän merkitsevin ohjaajansa, ja uskokaa tai älkää, olette heidän sankarinsa lukemattomin tavoin. Teidän sananne ja teidän esimerkinne vaikuttavat heihin suuresti.” (Ks. ”Isät ja pojat – ainutlaatuinen suhde”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 47.)

Yksikään niistä vahvoista suhteista, jotka veli Sylvester loi nuorten miesten kanssa, ei syntynyt heti. Hänen oli kehitettävä noita suhteita vuosien palvelemisen ajan. Niistä 20 nuoresta miehestä, joita hän opetti, 17 lähti palvelemaan lähetystyössä. Ainakaan viidellä näistä ei ollut mitään aikomusta palvella ennen kuin he olivat tekemisissä veli Sylvesterin kanssa.

”Syy, miksi minulla oli niin hyvä menestys näiden poikien kanssa, on se, että he tiesivät, että rakastan heitä ehdottomasti”, veli Sylvester sanoo. ”He tiesivät sen – ei siksi, että sanoin niin, vaan siksi, että näytin sen. Keskeytin todella siihen, että he solmivat suhteen Vapahtajaansa. Minusta vain tuntui, että se oli heille avain selviytyä kaikesta ja edetä elämässä ja menestyä.”

Auttamalla nuoria miehiä luomaan suhteen Vapahtajaan veli Sylvester toivoi, että heidän todistuksensa johtaisi heidät palvelemaan lähetystyössä, solmi- maan temppeliavioliiton ja kasvattamaan vanhurskaan perheen. ”Se on onnensuunnitelma”, hän sanoo. ”Siksi [nuorten auttaminen] on tärkeää.” ■

MENESTYSKERTOMUKSIA

Seuraavilla nuorilla miehillä oli myönteisiä roolimalleja, jotka vaikuttivat heidän elämäänsä.

En koskaan enää jättänyt väliin sakramenttikokousta

Kun olin murrosiässä, koin tuohon ikään kuuluvia normaaleja ongelmia. Lisäksi minulla oli isä, joka ei ollut aktiivinen kirkossa, joten äitini oli ainoa kiintopisteeni evankeliumiin. Vaikka en kenties ymmärtänytään sitä, tarvitsin esimerkiksi pappeudenhaltijan.

Taivaallinen Isä asetti tieleni miehen, jolla on yhä tänäkin päivänä suuri vaikutus minuun. Hänen nimensä on Paulo César dos Santos.

Muistan yhden sunnuntain, kun en halunnut lähteä kirkkoon. Halusin, että äiti jättäisi minut rauhaan. Sanoin hänelle, että hän voisi mennä edeltä kirkkoon ja minä valmistautuisin ja tulisin vähän myöhemmin. En lähtenyt vaan jäin kotiin katsomaan kisoja televisiosta. Jonkin ajan kuluttua kuulin kuitenkin piispa Paulon tutun äänen huutelevan portilta. Hän puhui kärsivällisesti kanssani, ja minä lähdin vastahakoisesti sakramenttikokoukseen.

Tällä kokemuksella oli elinikäinen vaikutus minuun, enkä ole koskaan enää jättänyt väliin sakramenttikokousta.

Vinicius Elias Barbosa Jardim, São Paulo, Brasilia

Hän näki minut Jumalan lapsena

Koko nuoruuteni ajan Missouriissa Yhdysvalloissa Blaine Bartholomew, vaaran Nuorten Miesten johtokunnan jäsen, oli hyvä ystävä minulle toiminnoissa. Mutta en ottanut koskaan hänen ystävyyttään tai neuvojaan sydämelleni. Vasta kun täytin 18 vuotta, tuo syvempi suhde todella syntyi. Hän näki minun ponnistelevan ja lankeavan jatkuvasti, ja koska hän oli tuohon aikaan piispani, hän yritti neuvoa minua ja johdattaa minut takaisin vanhurskauden polulle. Sorruin lopulta huumeisiin ja alkoholiin, ja muutettuani muualle jatkoin tuolla alaspäin johtavalla tiellä.

Kun palasin kotiin, muistin Blainen ja rakkauden, jota hän oli osoittanut minulle. Hän jatkoi auliisti tuota ystävyyttä ja otti minut osaksi perhettään. Hänestä tuli paitsi ystävä myös kuin toinen isä. Monta kertaa kun olin juovuksissa tai huumeiden vaikutuksen alainen, hän piti minusta huolta.

Olen nyt vanhempi ja arvostan suhdettani Blaineen. Hänen jatkuva kannustuksensa, rakkautensa ja tukensa ovat merkinneet enemmän kuin hän arvaakaan. Hän ei ole koskaan epäillyt mahdollisuuksiani Jumalan lapsena. Nyt yritän voittaa syntini ja ylpeyteni ja teen pian liittoja, joita en koskaan kuvitellut voivani tehdä. Olen kiitollinen siitä, että taivaallinen Isä nosti sellaisen miehen esimerkiksi minulle.

Julkaistaan nimettömänä, Utah, Yhdysvallat

Yhä

KAIKUVA KUTSU

Profeetat ja apostolit julistavat, että ”Perhe – julistus maailmalle” on vieläkin ajan-kohtaisempi tänä päivänä kuin se oli silloin kun se alun perin annettiin.

Richard M. Romney
kirkon lehdet

Maailmassa, jossa avioliitto on vaarassa ja perinteistä perhettä vastaan hyökätään, yksi asiakirja erityisesti antaa selkeyttä ja johdatusta. Profeetat ja apostolit sanovat, että ”Perhe – julistus maailmalle” soveltuu yhtä paljon tai enemmän nykyaikaan kuin siihen aikaan, jolloin se annettiin vuonna 1995.¹

Nykyajan vapauden tunnus

Perhejulistus on yhä edelleen ”kaikuva kutsu suojella ja vahvistaa perheitä”, sanoo vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista.²

Maailmamme muistuttaa Mormonin kirjan rappeutuvaa nefiläistä yhteiskuntaa, ja vanhin Ballard kannustaa myöhempien aikojen pyhiä ”tekemään [perhejulistiksesta] samankaltaisen viirin kuin sotapäällikkö Moronin ’vapauden tunnus’ ja sitoutumaan elämään sen mukaan”³.

Oleellista onnelle

Maailma mainostaa monia eri teitä onneen. Mutta nykyajan profeetat vakuuttavat, että suurimmat mahdollisuudet onneen ovat selestisessä avioliitossa.⁴

Jos me elämme ja toimimme sen tietomme mukaan, että perhe voi olla iankaikkinen,

vanhin Ballard lupaa, että me ”kiinnitämme maailman huomion itseemme. Vanhemmat, jotka pitävät perhettään hyvin tärkeänä, kalistuvat kirkon suuntaan. – –

Perhekeskeisen näkökulmamme pitäisi saada myöhempien aikojen pyhät pyrkimään siihen, että he ovat maailman parhaita vanhempia. Sen pitäisi antaa meille valtavaa kunniotusta lapsiamme kohtaan, jotka todella ovat meidän hengellisiä sisaruksiamme, ja sen pitäisi saada meidät omistamaan kaiken tarpeellisen ajan perheemme vahvistamiseen. Mikään ei todellakaan ole oleellisemmin yhteydessä onneen – omaamme ja lastemme – kuin se, kuinka hyvin me rakastamme ja tuemme toisiamme perheessä.”⁵

Omat voimanne ylittävää voimaa

Vanhin Ballard neuvoo perheitä kaikkialla hankkimaan perhejulistuksen ja elämään sopusoinnussa sen opetusten kanssa.

”Olkaa – – paras itsenne ja tehkää parhaanne. Jumala antaa teille omat voimanne ylittävää voimaa, kun pyritte täyttämään päivittäin kuolevaisen elämän kaikkein pyhimmän velvollisuuden, mitä Hän lapsilleen antaa. Kuunnelkaa Hengen ääntä ja elävien profeettojen neuvoja. Olkaa rohkealla mielellä. Jumala ei ole asettanut teitä maan

Etsi perhejulistus
 sivustolta [lds.org/
 languages/fin](http://lds.org/languages/fin) ja lähetä
 linkkinä muille.

päälle epäonnistumaan, eikä teidän työtänne vanhempina pidetä epäonnistuneena, ellette anna periksi.”⁶

Toivoa iankaikkisesta elämästä

Perhejulistus opettaa, että perheet voivat kestää ikuisesti. Vanhin Russell M. Nelson kahdentoista apostolin koorumista opettaa, että ”pelastus on yksityisasia, mutta korotus on perheasia. – – Kun perhe sinetöidään temppelissä, siitä voi tulla yhtä iankaikkinen kuin itse Jumalan valtakunta.”⁷

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, selittää, että perheellämme on ”olennainen merkitys paitsi yhteiskunnalle ja kirkolle myös toivollemme iankaikkisesta elämästä”⁸.

Varoitus edellä aikaansa

Presidentti Eyring varoittaa, että piittaamattomuus perhejulistuksen opetuksista johtaa tuhoisampiin seurauksiin kuin vain siihen, ”ettei – – ole rauhaa tai onnea tässä elämässä”⁹.

Hän sanoo, että perhejulistus on profeetallinen, koska se varoittaa juuri niistä asioista, jotka ovat heikentäneet perheitä

viime vuosina. Hän lainaa julistuksen lopussa olevaa profeetallista varoitusta ja kehotusta toimia:

”Me varoitamme siitä, että ne, jotka rikkoivat siveyden liittoja, jotka kohtelevat pahasti puolisoaan tai jälkeläisiään tai jotka jättävät perhevelvollisuudet täyttämättä, seisovat eräänä päivänä tilivelvollisina Jumalan edessä. Varoitamme edelleen, että perheen hajoaminen tuo yksilöille, yhteisöille ja kansakunnille ne onnettomuudet, joista muinaiset ja nykyiset profeetat ovat ennustaneet.”¹⁰

Kansainvälinen asiakirja

Kun presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) esitteli perhejulistuksen yleisessä Apuyhdistyksen kokouksessa 23. syyskuuta 1995, hän sanoi, että sen tarkoituksena oli ”varoittaa ja varoittaa ennalta”¹¹ maailmaa poikkeamasta sen mittapuista. Sen jälkeen asiakirja on julkaistu monilla kielillä, sitä on toistuvasti käsitelty yleiskonferenssissa ja se on asetettu näkyville seurakuntakeskuksissa ja kodeissa maailmanlaajuisesti. Se on profeetallinen julistus, jonka rakastava taivaallinen Isä on suonut antaakseen opastusta lapsilleen – opastusta, jota ei ole koskaan tarvittu kipeämmin kuin nykyään. ■

VIITTEET

1. Ks. M. Russell Ballard, ”Eniten merkitsee se, mikä on pitkäikäisintä”, *Liahona*, marraskuu 2005, s. 41.
2. *Ibid.*, s. 41.
3. *Ibid.*, s. 42.
4. Ks. Russell M. Nelson, ”Selestinen avioliitto”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 92–95.
5. ”Eniten merkitsee se, mikä on pitkäikäisintä”, s. 42–43.
6. Ks. ”Vanhemmuuden pyhät velvollisuudet”, *Liahona*, maaliskuu 2006, s. 17.
7. ”Selestinen avioliitto”, s. 92–93.
8. ”Perhe”, *Valkeus*, lokakuu 1998, s. 23.
9. ”Perhe”, s. 23.
10. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
11. ”Pysykää lujina maailman houkutuksia vastaan”, *Valkeus*, tammikuu 1996, s. 100.

SAARNA PUHUJAKOROKKEEN TAKAA

Kun perheemme istui muutaman rivin päässä diakoneista eräässä sakramenttikokouksessa, en pystynyt ajattelemaan ennen alkulaulua muuta kuin ettei yksi diakoneista ollut solminut kunnolla pitkää solmiotaan eikä työntänyt ryppyistä paitaansa housunkauluksen alle. Ajattelin, että jonkun olisi pitänyt auttaa häntä. Eikö diakonien kuitenkin pitäisi sakramentin jakaessaan olla esimerkkinä Vapahtajasta niin käytöksessään kuin pukeutumisessaankin?

Kokous eteni, ja minä unohdin hänet. Kun diakonit olivat jakaneet sakramentin, tuli puheiden vuoro. Toisena puhujana oli tuon nuorukaisen äiti. Hän puhui kääntymyksestään, koettelemuksistaan nuoruudessa ja

kamppailuistaan yksinhuoltajaäitinä. Se oli hieno puhe, joka herkisti hänet kyyneliin. Hän asettui istumaan korokkeelle ja itki edelleen, kun seurakunnan kuoro kokoontui laulamaan.

Juuri silloin hänen poikansa, jonka solmio oli vinossa ja paita housujen päällä, nousi ja käveli korokkeelle. Hän halasi äitiään ja kyykistyi tämän viereen lohduttamaan. Kyyneleet kihosivat silmiini katsellessani, mitä edessäni tapahtui. Kohtaus sai minut sanattomaksi. Mutta samassa oivalsin jotakin ja painoin pääni. Istuessani siinä ylläni sileä kaksirivinen puku, täydellisesti sidottu solmio ja kiillotetut mustat kengät tajusin, että minulta oli todella jäänyt huomaamatta jotakin

sakramenttiin valmistautumisessa.

Tuo nuorukainen ja hänen äitinsä laskeutuivat korokkeelta ja istuutuivat vierekkäin kuoron alkaessa laulaa. Minä istuin paikallani kykenemättä kuuntelemaan musiikkia, koska tuon diakonin opettama saarna täytti sydämeni Kristuksen kaltaisen rakkauden sanomalla.

Poika oli toiminut hellyyttä ja huolenpitoa osoittaen. Hänen nuorilla kasvoillaan ei ollut pienintäkään merkkiä nolostumisesta – vain puhdasta rakkautta. Muutkin puhujakorokkeella pidetyt puheet sinä päivänä olivat hyviä, mutta tulen aina muistamaan sen saarnan puhujakorokkeen takaa. ■

Jeff Fullmer, Idaho, USA

Poika, jonka solmio oli vinossa ja paita housujen päällä, nousi ja käveli korokkeelle. Hän halasi äitiään ja kyykistyi tämän viereen lohduttamaan.

KAKSI UUTTA DIAKONIA

Joitakin vuosia sitten minulla oli etu-
Joikeus palvella diakonien koorumin
neuvojana. Koorumissamme oli kolme
aktiivista diakonia, jotka kaikki oli
kutsuttu koorumin johtokuntaan.

Eräässä kokouksessaan tämä nuori
johtokunta päätti, että he halusivat
ainakin kahden vähemmän aktiivisen
diakonin koorumisissaan alkavan osallis-
tua kirkon kokouksiin ja toimintoihin.
He asettivat rukoillen päivämäärän
– sunnuntain kuuden viikon päähän
– johon mennessä he saavuttaisivat
tavoitteensa. He rukoilivat menestystä
tässä pyhässä pyrkimyksessä ja lupau-
tuivat rukoillen tekemään seuraavaa:

- Rukoilemaan säännöllisesti yhdessä.
- Paastoamaan yhdessä.
- Käymään jokaisen jäsenluettelossa olevan diakonin luona.
- Suunnittelemaan toimintoja, niin että mahdollisesti palaavat diakonit pääsisivät mukaan hyvin suunniteltuun ohjelmaan.

Johtokunnasta tuntui voimakkaasti
siltä, että nämä tavoitteet olivat Herran
tahto, joten he ryhtyivät työhön
uskossa ja luottavaisina.

Seuraavien viikkojen aikana nämä
kolme nuorta miestä tekivät sen, mitä
olivat luvanneet, odottaen, että heidän
rukouksiinsa vastattaisiin. He rukoilivat
yhdessä, paastosivat yhdessä, kävivät
vähemmän aktiivisten diakonien luona
ja kutsuivat heitä tulemaan takaisin,
sekä suunnittelivat toimintoja uskoen,
että heidän piti olla valmistautuneita
lisääntyvään osallistujamäärään.

Heidän uutteruudek-
taan huolimatta
yksikään

diakoneista ei palannut – ei kirkkoon
eikä yhteenkään muuhun toimintaan.
Päivämäärä lähestyi, ja vaikka nämä
nuoret miehet olivat pettyneitä siihen,
että heidän kooruminsa jäsenet eivät
olleet palaamassa kirkkoon, he luotti-
vat edelleen siihen, että taivaallinen Isä
vastaisi heidän rukouksiinsa.

Heidän asettamansa päivämäärän
mukainen sunnuntai tuli, eikä yksikään
niistä nuorista miehistä, joihin johto-
kunta oli ollut yhteydessä, tullut kirk-
koon. Mutta piispa ilmoitti sakrament-
tikokouksessa, että kaksi 12-vuotiasta

Seuuraavina
viikkoina nämä
kolme nuorta miestä
rukoilivat yhdessä,
paastosivat yhdessä ja
kutsuivat vähemmän
aktiivisia diakoneja
takaisin kirkkoon.

nuorukaista, jotka olivat tutkineet
kirkkoa, kastettaisiin sinä iltana.

Mikä siunaus se olikaan näille
kahdelle uudelle kirkon jäsenelle
liittyä koorumiin, jossa oli sellainen
johtokunta. Ja mikä siunaus se olikaan
johtokunnalle nähdä, että heidän pyr-
kimyksiinsä ja rukouksiinsa vastattiin
niin suoraan, ja oppia, että Herra pitää
lupauksensa.

Koorumissa vallitsi sellainen innos-
tus, että yksi johtokunnan jäsenistä
sanoi: ”Tehdään tämä uudelleen.” ■
Anthony Poutu, Uusi-Seelanti

TAIVAALLISEN ISÄN RAKKAUS

Jokin aika sitten ystävämme kysyivät, voisivatko heidän poikansa John ja tämän tyttöystävä vierailla luonamme viikon ajan. John oli vähemmän aktiivinen, eikä hänen tyttöystävänsä ollut kirkon jäsen. Majoitimme tyttöystävän poikamme huoneeseen ja Johnin sohvalle olohuoneeseen.

Ennen heidän saapumistaan rukoulimme taivaallista Isää kysyen, kuinka meidän pitäisi toimia heidän kanssaan – opettajina, vanhempina vai pelkättään ystävinä? Saimme vastauksen, että meidän piti noudattaa Hengen kauskautuksia ja auttaa heitä hengellisesti.

Mieheni, poikamme ja minä istuudumme joka ilta tutkimaan pyhiä kirjoituksia. Ensimmäisenä iltana, jolloin

vieraamme olivat luonamme, meistä tuntui, ettei meidän pitäisi kutsua heitä tutkimaan kanssamme. Mutta seuraavana iltana ennen pyhien kirjoitusten tutkimista John koputti ujusti oveemme ja sanoi: ”Mary ei uskalla kysyä, mutta hän haluaisi tietää, voimmeko liittyä seuraanne.”

Me heilautimme oven auki, kutsuimme heidät mukaan ja aloimme tutkia yhdessä Mormonin kirjaa. Mary ei ollut koskaan aiemmin lukenut pyhiä kirjoituksia eikä tiennyt, uskoiko hän Jumalaan. Hän myönsi, että kun hän oli tullut kotiimme, hän oli pelännyt, että me saattaisimme panna hänet osallistumaan johonkin uskontoon liittyvään, jota hän ei ymmärtäisi.

John koputti ujusti oveemme ja sanoi: ”Mary ei uskalla kysyä, mutta hän haluaisi tietää, voimmeko liittyä seuraanne.”

Saadakseen Maryn kotiutumaan mieheni kertoi hänelle pelastussuunnitelmasta, Vapahtajasta Jeesuksesta Kristuksesta, Joseph Smithin ensimmäisestä näystä ja Mormonin kirjasta. Mary keskusteli kanssamme puoliyöhön asti.

Seuraavana päivänä John ja Mary liittyivät seuraamme, kun lähetysaarnajat opettivat yhden keskustelun. En koskaan unohda henkeä, joka täytti huoneen. Yksinkertaisen keskustelun jälkeen puhuimme siitä, millainen taivaallinen Isämme on. Sitten Mary kysyi, miksi Jumala sallii kärsimyksen, jos Hän rakastaa meitä. Se oli kysymys, jota olin pohtinut pitkän aikaa.

Useita päiviä aiemmin olin saanut kirjeen ystävältä, joka oli saanut keskenmenon odottaessaan kolmatta lastaan, joten Maryn kysymys kosketti sydäntäni. Todistin, että onnen ja riemun ajat eivät joskus kykene opettamaan meitä yhtä syvällisesti ja iankaikisiksi kuin henkilökohtaisen murhe näytelmän ajat. Kerroin Marylle, että murhe voi karaista meitä aivan kuten tuli karaisee rautaa. Jos pysymme uskollisina Jumalalle kokiessamme koettelemuksia, uskomme vahvistuu.

Se oli unohtumaton keskustelu. Jälkeenpäin istuimme hiljaa, kun Henki todisti taivaallisen Isämme rakkaudesta. Kun Mary kohotti katseensa, hänen silmänsä olivat kirkkaat ja täynnä kyyneliä.

En tiedä, mitä tulevina vuosina tapahtuu, mutta tiedän varmasti, että ymmärrys, jonka näin Maryn silmissä sinä päivänä, auttaa häntä koko hänen elämänsä ajan ja voi osaltaan johdattaa hänet hänen taivaallisen

Isänsä luo. ■

Anna Nikitševa, Venäjä

HÄN SIUNASI SÄRKYNEEN SÄVELENI

Korvani helottivat kirkkaanpunaisina häpeästä, kun teini-ikäinen poikani Derek ja minä saimme laulettua sakramenttikokouksessa loppuun laulun ”Be Still, My Soul” [Ole tyyni, sieluni]¹. En ollut avannut ääntäni kunnolla ennen kokouksen alkamista, ja kun sitten yritin laulaa korkean sävelen, ääneni särkyi pahasti.

Vajosin takaisin penkille tuntien oloni vaivautuneeksi, vaikka hymyilevä vaimoni katselikin minua kannustavasti vakuuttaen minulle, etten ollut pilannut kokouksen henkeä.

Loppurukouksen jälkeen menin autolleni hakemaan oppikirjaa. Eräs seurakuntamme sisar seiso i lähellä ulko-ovea nyyhkyttäen. Hänen ystävänsä tuki häntä käsi kiedottuna hänen olkapäilleen. Kun kuljin ohi, itkevä sisar kutsui minua nimeltä ja kiitti minua laulusta, jonka olimme valinneet laulettavaksemme, ja siitä, että esitimme sen tavalla, joka oli koskettanut häntä syvästi.

Hän selitti, että hän oli synnyttänyt joitakin päiviä aiemmin vauvan, joka oli syntynyt kuolleena, ja oli taistellut siitä lähtien vihan ja epätoivon tunteita vastaan. Kun Derek ja minä lauloimme sen laulun, hän oli tuntenut Hengen kietovan hänen tuskaisan sielunsa rauhalliseen, lohdulliseen lämpöön. Se oli täyttänyt hänet toivolla, jota hän tarvitsi kantaakseen murheen ristinsä.

Mutisin vaivautuneena kiitokseni ja menin ulos ovesta tuntien itseni siunatuksi ja nöyräksi hänen sanojensa johdosta. Kun ehdin autolle, muistin Kim B. Clarkin, Brigham Youngin yliopiston Idahon kampuksen rehtorin, pitämän hartaustilaisuuden puheen.

Hän oli sanonut: ”Kun me toimimme uskossa [Jeesukseen] tehdäksemme Hänen työtään, Hän on kanssamme” palvellessamme muita ja ”siunaa meitä niin, että sanomme juuri sen, mitä heidän tarvitsee kuulla”. Veli Clark opetti myös, että ”se, mitä todellisuudessa sanomme ja todellisuudessa teemme, voi tuntua vähän kiusalliselta eikä kovin hiotulta. – – Mutta Vapahtaja ottaa sanamme ja tekemme ja vie ne Henkensä välityksellä ihmisten sydämeen. Hän ottaa vilpittömän mutta epätäydellisen yrityksemme ja kääntää sen joksikin, mikä on juuri oikein, tosiaan joksikin, mikä on täydellistä.”²

Kiitollisuuden kyyneleet täyttivät silmäni, kun palasin

seurakuntakeskukseen. Herra oli siunannut epätäydellisen musiikkiesityksen ja vienyt sen viestin täydellisesti nuoren sisaren surevaan sydämeen lohduttamaan hänen surevaa sieluaan. Lisäksi Herra käytti tätä koskettavaa kokemusta tuodakseen minun sydämeeni paljon syvemmän ymmärryksen syvällisestä evankeliumin periaatteesta. ■

Randy Lonsdale, Alberta, Kanada

VIITTEET

1. *Hymns*, nro 124; suom. huom: laulun sävel on ”Finlandia-hymni”, *MAP-lauluja*, 199, mutta laulun englanninkielinen sanoitus on erilainen kuin suomenkielinen.
2. ”Love by Faith”, Brigham Youngin yliopiston Idahon kampuksen hartaustilaisuus, 29. heinäkuuta 2010, www.byui.edu/Presentations/Transcripts/EducationWeek/2010_07_29_Clark.htm.

En ollut avannut ääntäni kunnolla ennen kokouksen alkamista, ja kun sitten yritin laulaa korkean sävelen, ääneni särkyi pahasti.

HÄNEN ARMONSA riittää

*Kuinka Jumalan armo
todellisuudessa toimii?*

Brad Wilcox

Luokseni tuli kerran eräs nuori nainen kysymään, voisimmeko puhua. Sanoin: ”Tietenkin. Kuinka voin auttaa sinua?”

Hän sanoi: ”Minä en oikein ymmärrä armoa.”

Vastasin: ”Mitä sinä et ymmärrä?”

Hän sanoi: ”Tiedän, että minun pitää tehdä parhaani ja sitten Jeesus hoitaa loput, mutta en pysty tekemään edes parastani.”

Sanoin: ”Totuus on, että Jeesus maksoi velkamme kokonaan. Hän ei jättänyt maksamatta edes muutamaa kolikkoa. Hän maksoi sen kaiken. Se on täytetty.”

Hän sanoi: ”Aivan! Minun ei siis tarvitse tehdä mitään?”

”Ei ei”, minä sanoin, ”sinun pitää tehdä paljonkin, mutta ei tuon velan maksamiseksi. Me nousemme kaikki kuolleista. Me palaamme kaikki takaisin Jumalan eteen tuomittaviksi. Kuuliaisuutemme perusteella jää ratkaisutavaksi se, kuinka mukavaksi aiomme tuntea olomme Jumalan edessä ja minkä kirkkautenasteen suunnitellamme saavamme.”

Kristus pyytää meitä osoittamaan uskoa Häneen, tekemään parannuksen, solmimaan ja pitämään liittoja, ottamaan vastaan Pyhän Hengen ja kestäämään loppuun asti. Tekemällä niin me emme maksa oikeudenmukaisuuden vaatimuksia – emme edes pienimmästäkään määrästä. Sen sijaan me osoitamme arvostavamme sitä, mitä Jeesus Kristus teki, käyttämällä sitä elääksemme sellaista elämää kuin Hän eli. Oikeudenmukaisuus edellyttää välitöntä täydellisyyttä tai rangaistusta, kun emme yllä siihen. Koska Jeesus kärsi tuon rangaistuksen, Hän voi tarjota meille mahdollisuuden tulla viimein täydellisiksi (ks. Matt. 5:48; 3. Nefi 12:48) ja auttaa meitä saavuttamaan tuon päämäärän. Hän voi antaa anteeksi sen, mitä oikeudenmukaisuus ei koskaan voisi antaa anteeksi, ja Hän voi kääntyä nyt puoleemme omine vaatimuksineen (ks. 3. Nefi 28:35).

Armo muuttaa meitä

Kristuksen sopimus kanssamme on samankaltainen kuin äidin, joka järjestää soittotunnit lapselleen. Äiti maksaa

pianonsoiton opettajalle. Koska äiti maksaa koko velan, hän voi kääntyä lapsensa puoleen ja pyytää jotakin. Mitä se on? Harjoittelua! Maksaako lapsen harjoittelu soitonopettajan palkan? Ei. Maksaako lapsen harjoittelu äidille takaisin soitonopettajan palkan? Ei. Harjoittelemisen on se tapa, jolla lapsi osoittaa arvostavansa äidin uskomatonta lahjaa. Näin lapsi käyttää hyväkseen sitä hämmästyttävää tilaisuutta, jonka äiti hänelle antaa, elää elämäänsä tasokkaammin. Äidin ilo ei tule siitä, että hän saisi rahansa takaisin, vaan siitä, että hän näkee lahjaansa käytettävän – näkee lapsensa kehittyvän. Ja niin hän edelleenkin pyytää lasta harjoittelemaan ja taas harjoittelemaan.

Jos lapsi kokee äidin harjoittelua koskevan vaatimuksen liian määrällisenä (”Voi äiti, miksi minun pitää harjoitella? Kenenkään muun kaverista ei tarvitse harjoitella! Minusta tulee kuitenkin ammattijalkapalloilija!”), ehkäpä se johtuu siitä, ettei hän vielä näe asiaa äidin silmin. Hän ei ymmärrä, kuinka paljon parempaa

***Kun me ymmärrämme,
mitä armo on, me
ymmärrämme, että
Kristuksen sovituksen
siunaukset ovat jatku-
via ja että Hänen voi-
mansa on täydellinen
heikkoudessamme.***

hänen elämänsä voisi olla, jos hän päättäisi elää tasokkaammin.

Samalla tavoin, koska Jeesus on maksanut oikeudenmukaisuuden hinnan, Hän voi nyt kääntyä puoleemme ja sanoa: ”Seuraa minua” (Luuk 18:22), ”[noudata] minun käskyjäni” (Joh. 14:15). Jos me koemme, että Hän vaatii meiltä aivan liian paljon, ehkäpä se johtuu siitä, ettemme vielä näe asiaa Kristuksen silmin. Me emme ole vielä ymmärtäneet, mitä Hän yrittää tehdä meistä.

Vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Parannusta tekevän syntisen täytyy kärsiä syntiensä vuoksi, mutta tällä kärsimyksellä on eri tarkoitus kuin rangaistuksella tai maksulla. Sen tarkoituksena on *muuttuminen*.” (*The Lord’s Way*, 1991, s. 223, kursivointi alkuperäisen mukainen.) Soveltakaamme sitä pianoa soittavaan lapseen: Lapsen täytyy harjoitella soittamista, mutta tällä harjoittelulla on eri tarkoitus kuin rangaistus tai maksu. Sen tarkoituksena on muuttuminen.

Sovituksen ihme ei ole vain se, että me voimme elää kuoltuamme, vaan myös se, että me voimme elää yltäkylläisemmin (ks. Joh. 10:10). Sovituksen ihme ei ole vain se, että meidät voidaan puhdistaa ja me voimme saada lohdun, vaan myös se, että me voimme muuttua (ks. Room. 8). Pyhissä kirjoituksissa tehdään selväksi, ettei mikään epäpyhä voi asua Jumalan luona (ks. Alma 40:26), mutta mikään, mikä ei ole muuttunut, ei edes halua sitä.

Sovituksen ihme ei ole vain se, että me voimme mennä kotiin, vaan myös se, että – ihmeellisesti – me voimme tuntea olevamme kotonamme siellä. Jos taivaallinen Isä ja Hänen Poikansa eivät vaatisi uskoa ja parannusta, niin ei olisi mitään halua muuttua. Ajatelkaa ystäviänne ja perheenjäseniänne, jotka ovat päättäneet elää ilman uskoa ja ilman parannusta. He eivät halua muuttua. He eivät yritä hylätä syntiä eivätkä oppia

tuntemaan oloaan kotoisaksi Jumalan seurassa. Pikemminkin he yrittävät hylätä Jumalan ja oppia viihtymään synnin seurassa. Jos Isä ja Poika eivät vaatisi liittoja ja antaisi Pyhän Hengen lahjaa, niin ei olisi mitään keinoa muuttua. Meidät jätettäisiin ikuisesti vain tahdonvoiman varaan emmekä voisi käyttää Hänen voimaansa. Jos taivaallinen Isä ja Hänen Poikansa eivät vaatisi kestämistä loppuun asti, niin emme voisi ajan kuluessa sisäistää noita muutoksia. Ne olisivat aina pinnallisia ja kosmeettisia sen sijaan että ne painuisivat sisimpäämme ja tulisivat osaksi meitä – osaksi sitä, keitä olemme. Yksinkertaisesti sanottuna, ellei Jeesus vaatisi harjoittelua, niin meistä ei koskaan tulisi pyhiä.

Armo auttaa meitä

”Mutta etkö tajua, miten vaikeaa on harjoitella? Minä en ole kovin hyvä soittamaan. Osun usein väärään koskettimeen. Kestää ikuisuuden, ennen kuin opin.” Odotahan. Eikö se kaikki kuulukin oppimisprosessiin? Kun nuori pianisti painaa väärää koskettinta, me emme sano, ettei hän ole kelvollinen jatkamaan harjoittelemista. Me emme odota hänen soittavan virheettömästi. Me vain odotamme, että hän yrittää edelleen. Täydellisyys voi olla hänen lopullinen tavoitteensa, mutta toistaiseksi voimme olla tyytyväisiä siihen, että hän edistyy oikeaan suuntaan. Miksi tämä näkökulma on niin helppo nähdä soiton opiskelun yhteydessä mutta niin vaikea nähdä taivaan asioiden oppimisessa?

Liian moni luovuttaa kirkon suhteen, koska he ovat väsyneitä siihen, että tuntevat yhtenäen epäonnistuvansa. He ovat yrittäneet aiemmin,

KESKEISIÄ AJATUKSIA

- Me pelastumme Kristuksen armon ansiosta, Hänen, joka maksoi syntivelkamme.
- Tekomme, kuten parannuksenteko ja käskyjen pitäminen, eivät pelasta meitä, mutta ne *ovat* vaatimuksia, jotka Vapahtaja on asettanut auttaakseen meitä muuttamaan.
- Jumalan armo on jumalallista voimaa, joka auttaa meitä kaikissa puutteissamme ja on meidän oluttuvillamme kaikkina aikoina.

mutta heistä tuntuu jatkuvasti, etteivät he kerta kaikkiaan ole riittävän hyviä. He eivät ymmärrä armoa.

Koskaan ei saisi olla vain kahta vaihtoehtoa: täydellisyys tai luovuttaminen. Kun opettelee soittamaan pianoa, ovatko ainoat vaihtoehdot esiintyminen Carnegie Hallissa tai luovuttaminen? Eivät. Kasvu ja kehittyminen vaativat aikaa. Oppiminen vaatii aikaa. Kun me ymmärrämme, mitä armo on, me ymmärrämme, että Jumala on pitkämielinen, että muuttuminen on prosessi ja että parannus on osa elämäämme. Kun me ymmärrämme, mitä armo on, me ymmärrämme, että Kristuksen sovituksen siunaukset ovat jatkuvia ja Hänen voimansa on täydellinen heikkoudessamme (ks. 2. Kor. 12:9). Kun me ymmärrämme, mitä armo on, me voimme, kuten Opissa ja liitoissa sanotaan, jatkaa ”kärsivällisesti, kunnes [meistä] tehdään täydellisiä” (OL 67:13).

Armo ei ole mikään varageneraattori, joka käynnistyy vasta kun oma polttoainetarastomme on ehtynyt. Se on pikemminkin jatkuva energianlähteenemme. Se ei ole valo tunnelin päässä vaan valo, joka johdattaa meidät tunnelin läpi. Armo ei ole sellaista, mitä ansaitaan joskus tulevaisuudessa. Sitä saadaan juuri tässä ja juuri nyt.

Armo riittää

Kristuksen armo riittää (ks. Et. 12:27; OL 17:8) – se riittää kattamaan velkamme, se riittää muuttamaan meidät ja se riittää auttamaan meitä niin kauan kuin tuo muutosprosessi vie. Mormonin kirjassa meitä opetetaan turvaamaan yksin pyhän Messiaan ansioihin ja laupeuteen ja armoon (ks. 2. Nefi 2:8). Niin tehdessämme emme huomaa – kuten jotkut kristityt uskovat – ettei Kristus vaadi meiltä mitään. Sen sijaan me löydämme syyn, miksi Hän vaatii niin paljon, ja voiman tehdä kaiken, mitä Hän pyytää (ks. Fil. 4:13). Armo ei ole Jumalan korkeiden odotusten puuttumista. Armo on Jumalan voiman läsnäoloa (ks. Luuk. 1:37).

Jumalan armo riittää. Jeesuksen armo riittää. Se on tarpeeksi. Se on kaikki, mitä tarvitsemme. Älkää luovutako. Jatkakaa yrittämistä. Älkää etsikö pakoteita tai tekosyitä. Etsikää Herraa ja Hänen täydellistä voimaansa. Älkää etsikö jotakuta, jota syytellä. Etsikää jotakuta, joka auttaa teitä. Etsikää Kristusta, ja kun niin teette, tunnette sen kaiken mahdolliseksi tekevän voiman ja jumalallisen avun, jota me kutsumme Hänen ihmeelliseksi armokseen. ■

Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuudessa 12. heinäkuuta 2011 pidetystä puheesta. Koko puheen teksti englanniksi on osoitteessa speeches.byu.edu.

**Vanhin D. Todd
Christofferson**

kahdentoista
apostolin koorumista

ASKELMIA ONNEEN

*Käskyjä ei ole annettu rajoittamaan
vaan pikemminkin mahdollistamaan
se, mitä todella haluamme ja
mitä taivaallinen Isämme,
joka rakastaa meitä,
haluaa meidän
saavan.*

OSALLISTU
KESKUSTELUUN

Pappeuskoorumeissanne ja Nuorten Naisten luokissa sekä pyhäkoululuokissa te tutkitte koko syyskuun ajan käskyihin liittyviä asioita. Voisit halutessasi mieltä joitakin käskyjä, joiden kanssa ikätoverisi usein kohtaavat vaikeuksia. Mitä siunauksia sinä tai muut olette saaneet noiden käskyjen noudattamisesta? Keksi keinoja, joilla voisit todistaa noista siunauksista niille, joiden kanssa olet tekemisissä, ja noudata Hengen kehotuksia tietääksesi, mitä sanoa ja milloin sanoa se. Voisitte esittää roolileikkinä perheillassa joitakin esimerkkejä tai voisit lausua todistukseksi jollakin pyhäkoulun oppitunnilla.

Toisinaan jotkut hämmentyvät ajatellen, että käskyt ovat rajoituksia tai esteitä, jotka hankaloittavat elämää tai jotka vievät tilaisuuksia tai onnea tai elämän iloja. Todellisuudessa käskyt suojelevat meitä ja johtavat meitä onneen. Niiden tarkoituksena ei ole rajoittaa vaan pikemminkin mahdollistaa – sallia meidän saavuttaa tässä elämässä ja tulevassa elämässä se, mitä me todella haluamme ja mitä taivaallinen Isämme, joka rakastaa meitä, haluaa meidän saavan.

Ne ovat kuin portaikko. Jokainen askelma voisi kuvata yhtä käskyä, ja jokaisen käskyn myötä, jota me noudatamme, me voimme siirtyä ylöspäin. Sitten, jos me ymmärrämme käskyjen perusolemuksen, me haluamme lisää. Me emme kannu kaunaa käskyjä kohtaan vaan me haluamme niitä lisää kyetäksemme edistymään enemmän. Ja taivaallinen Isä, joka rakastaa

meitä, antaa meille halumme mukaan. Jos me haluamme sitä, Hän antaa meille lisää käskyjä helpottaakseen edistymistämme.

Niinpä nuoret, ettehan valita käskyistä. Älkää sanoko: ”En halua lisää” vaan sanokaa mieluummin: ”Kyllä, lisää, lisää. Minä haluan edistyä. Minä haluan olla onnellinen. Minä haluan olla taivaallisen Isäni kaltainen. Ja käskyt osoittavat minulle, kuinka voin tehdä sen. Ne avaavat tien edessäni ja suojelevat minua myös pahalta ja kaikelta sellaiselta, mikä tuhoaa onnen – ja joskus ne jopa suojelevat itse elämää.”

Toivon, että olette vakuuttuneita siitä. Meidän täytyy tehdä kaikki tarpeellinen käskyjen pitämiseksi, vaikka näyttäisikin, että olemme aivan yksin tehdessämme niin. ■

Puheesta, joka pidettiin nuorille Saltassa Argentiinassa marraskuussa 2011.

Lisätietoa tästä aiheesta: Thomas S. Monson, ”Kuuliaisuus tuo siunauksia”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 89–92; ja L. Tom Perry, ”Lainkuuliaisuus on vapautta”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 86–88.

Mikä muka on niin **SUURTA SUURESSA** ja **AVARASSA RAKENNUKSESSA?**

Dennis C. Gaunt

Abby on innoissaan koulun tanssiaisiin menosta mutta toivoo, että hänen uusi juhlapukunsa olisi hiukan enemmän niiden pukujen kaltainen, joihin hänen ystävänsä tulevat pukeutumaan. Hänen mielestään hänen ystävänsä näyttävät tyylikkäämmiltä ja hienostuneemmilta hihattomissa juhlapuvuissaan kuin hän säädyllyisessä asussaan, ja hän pelkää erottuvansa joukosta.

Kun Nate eräänä iltana on ystäviensä kanssa, yksi hänen kavereistaan tuo oluttölkkejä ja panee ne kiertämään. Naten kieltäytyessä ensin sanoen: ”Minä en voi”, hänen ystävänsä alkavat nauraa ja härnätä häntä. Nate ei halua ystäviensä ajattelevan, ettei hän ole hyvä tyyppi, joten hän harkitsee muutaman olutkulauksen ottamista vain saadakseen ystävänsä lopettamaan nauramisen.

Tuntuvatko nämä tilanteet tutuilta? Kuten Abby ja Nate, me kukin tulemme elämässämme risteyskiin, joissa eteemme avautuu eri valintoja kuin polkuja. Näissä vaikeissa ja tärkeissä päätöksentekopaikoissa me pelkäämme toisinaan puolustaa sitä, mihin uskomme, koska pelkäämme erottuvamme joukosta.

Abby ja Nate kokevat omakohtaisesti joitakin niistä vaikeuksista, joita kuvataan Lehin näyssä elämän puusta. Tuossa näyssä meille kerrotaan, että kaksi niistä tärkeimmistä syistä, miksi ihmiset lähtevät pois kaidalta ja kapealta polulta, ovat, että kiusausten houkutus sokaisee heidät (ks. 1. Nefi 8:23; 12:17) ja että suuressa ja avarassa rakennuksessa olevien pilkka saa heidät häpeämään (ks. 1. Nefi 8:26–28). Tutkikaamme näitä kahta osaa Lehin näystä nähdäksemme, voisimmeko sekä ymmärtää niitä paremmin että myös oppia niistä saadaksemme voimaa puolustaa sitä, mikä on oikein, ja erottua muista tehdessämme niin.

Kulje tähän suuntaan

Maaailman kiusauksiin ja houkutusiiin liittyvä ongelma on, että ne ovat kovin *houkuttelevia*, vai mitä? Presidentti Spencer W. Kimball (1895–1985) on sanonut: ”Kuka muka on sanonut, ettei synti ole hauskaa? – – Synti on kiinnostavaa ja haluttavaa. – – Synti on helppoa, ja sillä on suuri joukko miellyttäviä kumppaneita.”¹

Niin ikävä kuin sitä onkin myöntää, monet noista muista poluista näyttävät usein houkuttelevilta. Jotkin poluista

kääntyvät äkillisesti jännittäviin suuntiin, kun taas toiset kaartuvat pois päin niin hienovaraisesti, että hetken aikaa ne näyttävät kulkevan samansuuntaisesti evankeliumin polun kanssa. Jotkin on peitetty upeasti punaisella matolla, ja niillä kuuluu suosionositusten kaiku. Toiset näyttävät päällystetyn kullalla ja jalokivillä.

Itse suuren ja avaran rakennuksen vetovoima on hyvin samankaltainen. Asuvathan jotkut maailman rikkaimista, suosituimmista, vetovoimaisimmista ja vaikutusvaltaisimmista ihmisistä juuri tuollaisissa paikoissa! Miksi emme haluaisi viettää aikaa sellaisten ihmisten kanssa, toimia kuten he ja pukeutua kuten he? Usein heillä näyttää olevan paljon hauskeempaa kuin meillä muilla, jotka yritämme pysytellä evankeliumin polulla.

Paljolti samoin kuin ystävämme Abbyn kohdalla, mitä enemmän kiinnitämme huomiota tuon suuren ja avaran rakennuksen asukkaisiin, sitä enemmän saatamme tuntea kateutta tai turhautumista tai jopa vihaa. Saatamme ajatella, ettei tunnu oikeudenmukaiselta, että heillä on niin paljon kaikkea mukavaa, kun me yritämme pysyä elämän puulle johtavalla polulla.

Kun maailma sanoo sinulle, että sen tie on parempi, osoita rohkeutta evankeliumin totuuksien puolustamisessa ja elämisessä niiden mukaan.

SEN PUOLUSTAMINEN, MIHIN USKOMME

Katso video sen puolustamisesta, mihin me uskomme, ja kuuntele, kuinka nuoret selittävät, miksi he ovat päättäneet pitää tasovaatimuksensa, osoitteessa youth.lds.org, esim. ”Uskalla seistä yksin” ja ”Päätän olla siveellisesti puhdas” kohdassa ”Videos” (suomenkieliset videot löytyvät parhaiten hakukoneella).

Saatana tietää, että yksi parhaista tavoista saada ihmiset lähtemään pois evankeliumin polulta, on huijata heidät uskomaan, että polulla pysyminen on liian vaikeaa, pitkästyttävää tai vanhanaikaista. Hän ei välitä siitä, minkä noista muista poluista me valitsimme – mikä tahansa kelpaa – kunhan se ei ole evankeliumin polku.

”Miltä se hedelmä maistuu?”

Suuren ja avaran rakennuksen asukkaiden lempipuhuaa on uskollisten pilkkaaminen. Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Yhä useammin joillakin kuuluisuuksilla ja muilla ihmisillä, jotka – – ovat julkisuudessa, on taipumus pilkata uskontoa yleensä ja toisinaan etenkin meidän kirkkoamme. Jos meidän todistuksemme ei ole juurtunut tarpeeksi lujasti, sellaiset arvostelut voivat saada meidät epäilemään omia uskonkäsityksiämme tai horjumaan päätöksissämme.”²

Vaikuttaa siltä, että menemmepä minne tahansa elämässämme, joko henkilökohtaisesti tai internetissä, lähettyvillä on suuren ja avaran rakennuksen avoinna oleva ikkuna, jossa joku on valmis osoittamaan sormella ja nauramaan asioille, joita me arvostamme. Olemme kenties kaikki kokeneet eri aikoina tätä pilkkaa, ja se voi olla hyvin tuskallista. Me tiedämme, että meidän pitäisi suhtautua siihen Kristuksen kaltaisella tavalla, mutta se ei ole aina helppoa. Kukaan ei pidä siitä, että hänelle nauretaan tai että hänen syvästi kokemiaan uskonkäsityksiä vähätellään. Kuten Nate, me saatamme joskus vastata seuraavasti: ”Minä en voi – minä olen mormoni”, vain kuullaksemme muiden nauravan entistä makeammin.

”Minä en voi...”

Oletko koskaan huomannut, kuinka pilkkaajilla on aina taipumus keskittyä sanoihin *en voi*? Kuten: ”Miksi *et voi* juoda tuota?”, ”Miksi *et voi* lähteä kanssani shoppailemaan

sunnuntaina?” tai ”Miksi *et voi* harrastaa seksiä ennen kuin olet naimisissa?”

Tämä keskittyminen sanoihin *en voi* saakenties meidät tuntemaan itsemme voimattomiksi. Meistä saattaa tuntua siltä kuin olisimme heikkoja ja tahdottomia. Saattaa tuntua siltä kuin olisimme persoonattoman Jumalan avuttomia uhreja, Jumalan, joka on sitonut meidät niin, ettei meillä ole yhtään hauskaa.

Tämä taktiikka on hyvin, hyvin vanha. Itse asiassa Saatana on käyttänyt sitä aivan alusta asti. Kun Jumala asetti Aadamin ja Eevan Eedenin puutarhaan, Hän sanoi heille: ”Jokaisesta puutarhan puusta saat vapaasti syödä” (Moos. 3:16). Kuulostavatko sanat ”jokaisesta puusta” sinusta rajoitukselta? Vaikka Jumala sanoikin Aadamille ja Eevalle, että hyvän- ja pahantiedon puusta syömisellä oli tiettyjä seurauksia, Hän ei koskaan fyysisesti rajoittanut heitä. Heillä oli koko puutarha käytössään, ja heille sanottiin: ”Saat kuitenkin itse päättää, sillä se on sinulle suotu” (Moos. 3:17). Se kuulostaa minusta vapaudelta!

Onkin kiinnostavaa, että tullessaan myöhemmin paikalle Saatana sanoo: ”Niin, onko Jumala sanonut: Te ette saa syödä kaikista puutarhan puista?” (Moos. 4:7.) Periaatteessa Saatana kysyi: ”Miksi *ette voi* syödä tuon puun hedelmää?” samaan pilkalliseen sävyyn, joka kuuluu suuren ja avaran rakennuksen ikkunoista. Saatana keskittyi siihen ainoaan asiaan, johon Jumala oli liittänyt seurauksia, ja hän sai sen kuulostamaan siltä kuin Jumala haluaisi riistää jotakin Aadamilta ja Eevalta. Saatana vääristeli Jumalan sanoja ja lisäsi valheita pyrkimyksessään saada heidät seuraamaan itseään eikä Jumalaa. Loppujen lopuksi hedelmän syöminen oli kuulunut suunnitelmaan koko ajan. Ja Jumala varasi Vapahtajan antaakseen Aadamille ja Eevalle ja kaikille heidän lapsilleen mahdollisuuden kasvaa ja palata kotiin.

VOIMA VALITA

”Koska [ihmislapset] lunastetaan lankeemuksesta, heistä on tullut ikuisesti vapaita, niin että he erottavat hyvän pahasta, toimimaan omasta puolestaan eikä olemaan toiminnan kohteita” (2. Nefi 2:26).

”Minä en halua!”

Ja mitä me todellisuudessa sanomme, kun vastaamme: ”Minä en voi – minä olen mormoni”? Sanommeko me itse asiassa: ”Kunpa voisinkin, ja jos en olisi mormoni, minä varmasti tekisin niin”? Minulla oli kerran ystävä, jolla oli tapana laskea leikkiä kaikista niistä asioista, joita hän haluaisi tehdä, jos hän ei olisi kirkon jäsen. Ongelma oli, etten aina ollut varma siitä, laskiko hän leikkiä.

Sen sijaan että keskittyisimme siihen, mitä *emme voi* ja *emme tee*, meidän kannattaisi käyttää sanoja *en halua*. Eli ”Minä en halua – minä olen mormoni.” Kun käytämme sanoja *en halua* emmekä *en voi*, se muuttaa ilmauksemme luonteen ja osoittaa, että vapaus valita itse tuo meille voimaa. Sanomalla ”en halua” me sanomme: ”Minä *päättän* olla tekemättä niin, en siksi, että olen sokea

seuraaja tai koska minua rajoitetaan, vaan koska uskon tahdonvapauteen ja vastuullisuuteen ja minä *tahdon* tehdä niin kuin on oikein. Minä päätän toimia enkä olla toiminnan kohteena.” (Ks. 2. Nefi 2:14, 26.)

Se, että käyttää sanoja ”en halua” eikä ”en voi”, on myös valtavan rohkea teko. Väkijoukkojen seuraaminen maailman eri poluilla ei vaadi yhtään rohkeutta. Kuka tahansa pystyy siihen. Totuuden puolustaminen osoittaa todellista uskoa. Erottuminen maailmasta vaatii todellista rohkeutta. Se osoittaa, että me todella käytämme tahdonvapauttamme ja tosiaan ajatelimme itse. Suuressa ja avarassa rakennuksessa oleviin ihmisiin viitataan aina nimettömänä ihmisjoukko, kasvottomana laumana. Heidän sanansa ovat loppujen lopuksi onttoja ja tarkoituksettomia. Käyttämällä uskollisesti tahdonvapauttamme me

voimme saada rohkeutta sanoa, kuten Lehi sekä hänen perheensä rohkeat ja uskolliset jäsenet: ”Me emme piitaneet heistä” (1. Nefi 8:33).

Yhä jumalattommammaksi muuttavassa maailmassa ne, jotka nousevat esiin ja rohkeasti kulkevat evankeliumin polkua, todella erottuvat joukosta. Mutta he eivät ole yksin. Presidentti Thomas S. Monson onkin pyytänyt meitä: ”Olkaamme aina rohkeita ja valmistautuneita puolustamaan sitä, mihin me uskomme, ja jos meidän täytyy tehdä se yksin, tehkäämme se rohkeasti, sen voiman vahvistamina, että todellisuudessa emme ole koskaan yksin, kun seisomme taivaallisen Isämme rinnalla.”³ ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

VIITTEET ■

1. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 229.
2. ”Uskalla seistä yksin”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 60–61.
3. ”Uskalla seistä yksin”, s. 67.

OLE
VALO
YSTÄVILLESI

Vanhin Benjamin De Hoyos
seitsemänkymmenen koorumista

Kasvoin samojen ystävien seurassa elämäni 12 ensimmäistä vuotta. Olimme naapureita. Kävimme samoja kouluja ja osallistuimme toistemme syntymäpäiväjuhliin. Söin joskus heidän kodeissaan, he kävivät meillä, ja meillä oli hauskaa yhdessä. Mutta kun meistä tuli teini-ikäisiä, tilanne alkoi muuttua. He eivät olleet kirkon jäseniä, ja he kirolivat, he tupakoivat ja he joivat alkoholia. Heillä oli täysin erilainen käsitys siveyden laista kuin minulla.

Ajattelin ongelmaa tarkoin, ja sitten puhuin isäni kanssa siitä, mitä tehdä. Hän sanoi: ”Sinun on tehtävä päätös. Nämä hyvät ystävät ovat erilaisia kuin sinä. Aiemmin sitä ei huomannut, mutta nyt siinä on erittäin iso ero.”

Luotin isäni neuvoon. Ystäväni tiesivät, että olen kirkon jäsen, joten kun päätin, etten aina lähtisi kaikkialle, minne he menivät, he ymmärsivät. Lopulta vietimme yhä vähemmän aikaa yhdessä, vaikka olimme silti yhä hyvissä väleissä.

Minulle oli koetus jättää ystäväni, mutta tiesin, että minun oli tärkeää pitää kiinni evankeliumin periaatteista elämässäni. Ajattelin Alman neuvoa pojilleen, kun hän opetti heitä uskomaan Jumalaan. Hän sanoi: ”Jokainen, joka panee turvansa Jumalaan, saa vahvistusta koettelemuksissaan” (Alma 36:3).

Yksi niistä asioista, jotka auttoivat minua selviytymään tästä vaikeasta

ajasta, oli käydä joka viikko kirkon toiminnoissa, myös toimintailloissa. Täytin myös elämäni tanssilla, urheilulla ja nuorisokonferensseilla.

Sain uuden ystävän, joka ei ollut kirkon jäsen, ja toisinaan hän kutsui minut kanssaan juhlimaan. Nuo juhlat olivat samana päivänä kuin toimintailta, joten sanoin hänelle: ”Olen pahoillani. Haluaisin lähteä, mutta minulla on muita suunnitelmia.”

Hän kysyi, mitä aion tehdä. Kerroin hänelle: ”Menen toimintailtaan.”

”Mikä on toimintailta?” hän kysyi.

Selitin, että meillä oli paljon hauskaa tekemistä toimintaillassa ja että palvelin neuvonantajana johtokunnassa. Kun olin kieltäytynyt kolme kertaa kutsuista hänen juhliinsa, hän sanoi: ”Kutsu minut toimintailtaan.”

Niin hän sitten tuli kanssani, läheytysaarnaajat opettivat häntä, ja hän meni lopulta kasteelle.

Kehotan teitä tekemään päätöksiä nyt, niin että voitte olla valo ystävillemme. Yksi asia, jonka voitte tehdä, on osallistua seminaariin. Seminaarinopettajanne tekevät *heidän* osansa. He näkevät paljon vaivaa valmistautua teille oppiaihetta. Seminaari on teille entistä suurempa siunauksena, kun te teette *teidän* osanne: luette lukutehtävät, rukoilette ja paastaatte, saatte ja otatte vastaan opetusta. Oppimista tapahtuu silloin kun molemmat osapuolet tekevät sen, mitä heidän pitää tehdä.

Kun olin lukiossa, yksi ystävästäni kutsui minut eräisiin juhliin ja sanoi: ”Kysytään isältäni, saammeko lainata hänen autoaan.” Hänen isänsä ei halunnut antaa hänelle autoa lainaksi. Kun hänen isänsä sitten näki minut, hän sanoi: ”Hyvä on, annan sinun lainata autoa, mutta vain, jos Benjamin ajaa sitä.”

Tämä mies tiesi, että perheeni ja minä olimme kirkon jäseniä, että me emme juoneet alkoholia ja että minä olisin turvallinen kuljettaja.

Ystäväni isän reaktio auttoi minua arvostamaan vanhempieni opetuksia ja heidän näyttämäänsä esimerkkiä. Kotona pidimme perheillat ja perherukoukset. Sunnuntai oli meille lepopäivä. Tämänkaltaiset asiat olivat meille evankeliumia käytännössä, ja me nautimme siitä kovasti. Isäni kutsui usein sunnuntai-iltapäivisin muita kirkon jäseniä tulemaan kotiimme puhumaan evankeliumista. Me söimme yhdessä, puhuimme evankeliumista ja solmimme tiiviin ystävyysuhteen.

Valmistautukaa nyt rakentamaan omaa lujaa tulevaa perhettänne. Teette niin, kun olette innokkaita oppimaan evankeliumia. Muistakaa, että jos panette luottamuksenne Jumalaan, rukoilette hartaasti päivittäin, luette pyhiä kirjoituksia, pidätte itsenne puhtaina ja suoritate Velvollisuus Jumalaa kohtaan tai Edistymisen-ohjelmaa, teitä suojellaan vahingolta, olette valo ystävillemme ja koette iloa elämässänne. ■

Siellä missä minä asun, on muiden mielestä heti yksien treffien jälkeen poikaystävä/tyttöystävä.

Kuinka voi vain käydä treffeillä eri ihmisten kanssa saamatta huikentelevaisen tai epärehellisen ihmisen mainetta?

Se on huomattava haaste monille myöhempien aikojen pyhiin kuuluville nuorille kaikkialla maailmassa. Heitä neuvotaan olemaan menemättä usein treffeille saman henkilön kanssa, jotta he välttäisivät vakavan suhteen kehittymisen nuorella iällä (ks. *Nuorten voimaksi*, kirjaneen, 2011, s. 4). Mutta suuressa osassa maailmaa vallitsevassa kulttuurissa poikaystäväksi/tyttöystäväksi pyydetään usein jo ennen ensimmäisiä treffejä, ja samalla tavoin jo yhdet ainoat treffit voivat merkitä muut poissulkevaa suhdetta, jolta odotetaan sitoutumista. Sellaisessa kulttuurissa treffit eri ihmisten kanssa näyttävät loukkaavan ”suhdetta” ja voivat tuoda huikentelevaisen tai epärehellisen ihmisen maineen. Mitä sinun siis pitäisi tehdä?

Ensinnäkin huolehdi siitä, että kaikki tietävät uskostasi ja sitoutumistasi Herran asettamiin siveyttä ja sukupuolista puhtautta koskeviin tasovaatimuksiin, niin ettei luonteesi tai käytöksesi koskaan herätä mitään epäilyksiä. Seuraavaksi voit aktiivisesti pyrkiä muuttamaan treffikulttuuria ympärilläsi paremmaksi puhumalla rohkeasti kirkon ohjeiden puolesta. Jos ihmiset asettavat kyseenalaisiksi treffejä koskevat tasovaatimuksesi, kysy heiltä, miksi he tuntevat tarvetta luoda niin tunneperäisen ja fyysisesti intiimin ja muut poissulkevan suhteen

niin nuorella iällä, jos he eivät aio mennä naimisiin vielä pitkään aikaan. Kutsu heidät kanssasi ryhmätreffeille, jotta he voivat nähdä, kuinka hauskaa heillä voi olla samalla kun he välttävät tarpeettomia teiniromanssin tuomia moraalisia vaaroja ja tunneperäisiä draamoja. Ja kerro heille niistä ohjeista ja neuvoista, joita olet saanut eläviltä profeetoilta ja apostoleilta. ■

Miksi nuoret miehet aloittavat kotiopetuksen 14-vuotiaina mutta nuoret naiset aloittavat kotikäyntiopetuksen 18-vuotiaina?

Imoituksessa, joka annettiin kirkolle, kun se perustettiin vuonna 1830, Herra julisti: ”Opettajan velvollisuutena on valvoa aina seurakuntaa ja olla sen kanssa ja vahvistaa sitä” (OL 20:53). Niiden lisäksi, joilla on opettajan virka Aaronin pappeudessa, tämä velvollisuus kuuluu papeille sekä niille, joilla on Melkisedekin pappeus (ks. OL 20:45–52). Kotiopetus on yksi tapa, jolla he täyttävät tämän velvollisuuden ottamalla vastaan erityisiä tehtäviä pappeusjohtajilta. Kotikäyntiopetuksella, vaikka se onkin samankaltaista, on hieman eri tarkoitus. Se tarjoaa Apuyhdistyksen sisarille tilaisuuden vahvistaa ja opettaa toisiaan Apuyhdistyksen johtokunnan antamien tehtävien avulla (joihin on saatu piispan tai seurakunnanjohtajan hyväksyntä). Nuorten naisten (etenkin luokkien johtokuntien) tulee tietenkin pyrkiä vahvistamaan ja tukemaan toisiaan monin eri tavoin, mutta heille ei ole annettu tehtävää käydä kuukausittain tiettyjen henkilöiden luona. ■

Mitkä ovat fyysisen kunnon vaatimukset lähetystyössä palvelemiselle?

Vakavat fyysiset haasteet tai lääketieteelliset rajoitukset voivat estää joitakuita hoitamasta tehokkaasti lähetysaarnaanajan velvollisuuksia ja voivat vaikuttaa kielteisesti myös heidän toveriensa palvelemiseen. Tällaiset henkilöt eivät yleensä palvele lähetystyössä. Esimerkiksi niitä, jotka tarvitsevat pyörätuolia tai kainalosauvoja tai eivät kykene suoriutumaan päivittäisistä tehtävistä ilman muiden apua, ei suositella lähetystyöpalveluun. Myös merkittävä ylipaino voi aiheuttaa sen, että henkilöllä on vakavia vaikeuksia lähetystyön päivittäisissä rasituksissa, joten pappeusjohtajat saattavat pyytää joitakuita laihduttamaan ennen kuin he suosittavat näitä palvelukseen. Mitä yleiskuntoon tulee, yksi ohjenuora voisi olla, että sinun pitäisi pystyä kävelemään vaikeuksista noin yhdeksän kilometriä päivässä.

Jos sinulla on jotakin kysyttävää jostakin näistä asioista, piispasi tai seurakunnanjohtajasi voi antaa sinulle vastauksia ja opastusta. ■

Milloin minun pitäisi aloittaa paastouhrien ja muiden lahjoitusten maksaminen?

Jos sinulla on tuloja ja aulis sydän, voit aloittaa paastouhrien antamisen missä iässä tahansa. Kun ansaitset rahaa, Herra on tietenkin käskenyt sinua maksamaan ansioistasi kymmenykset. Lisäksi ”soveliaaseen paastoon kuuluu – antaa runsas paastouhri avuntarpeessa olevien auttamiseksi” (*Nuorten voimaksi*, kirjanen, 2011, s. 39). Vaikka vanhempasi maksavatkin perheenne ruokakulut, se ei silti tarkoita, ettet voi tehdä itse lahjoitusta, jos tunnet siihen innoitusta, kun perheenne paastooa joka kuukausi. Muista, että vaikka olet nuori, lahjoituksen summasta riippumatta tärkeintä on se, että noudatat Herran käskyjä ja autat epäitsekäästi muiden siunaamisessa. Uhrisi siunaa niin sinua kuin muitakin. Ja jos tunnet innoitusta ja kykenet tekemään lahjoituksia, voit myös halutessasi neuvotella vanhempiesi kanssa ja tehdä lahjoituksia muihin Kymmenykset ja muut lahjoitukset -lipukkeessa mainittuihin kirkon rahastoihin. ■

Rosemary M. Wixom
Alkeisyhdistyksen ylijohtaja

MUSIIKIN VAIKUTUS

Eräs hiirillä tehty koe osoittaa meille, kuinka paljon kuuntelemamme musiikki voi vaikuttaa meihin.

Kun kysyn joltakulta: ”Mitä muistat parhaiten Alkeisyhdistyksestä?”, vastaus on usein: ”Musiikin.” Alkeisyhdistyksen laulujen sanat eivät koskaan häviä mielestämme – ne ovat juurtuneet sydämeemme. Ajattele esimerkiksi seuraavia Alkeisyhdistyksen lauluja. Osaatko täydentää kunkin säkeen?

”Kuin Jeesus mä...”

”Oletko siellä...?”

”Paljon kertoo tarinoita...”

Kun täydensit kunkin säkeen, huomasitko laulavasi melodiaa?

Jos niin kävi, se johtuu luultavasti siitä, että musiikki herkistää aistejamme, koskettaa tunteitamme ja luo muistoja. Ei siis ole mikään ihme, että me juhlistamme temppelien vihkimistä kulttuuritapahtumalla, johon nuoret osallistuvat kohottavan musiikin ja tanssin merkeissä. Näissä tapahtumissa me voimme kohottaa Jumalalle riemuhuudon ja laulaa Hänen nimensä kunniaa (ks. Ps. 66:1–2).

Musiikki vaikuttaa meihin aina

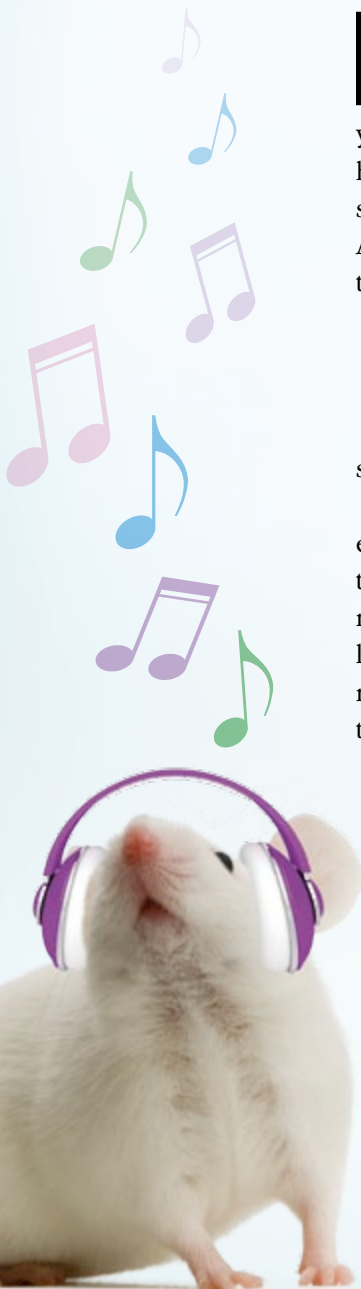
Kirjasessa *Nuorten voimaksi* opetetaan, että ”musiikilla on syvälinen vaikutus mieleesi, henkeesi ja käytökseesi”¹. Musiikki voi rikastaa elämäsi todella monin tavoin, mutta se voi olla myös vaarallista. Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Musiikki voi lähentää teitä taivaalliseen Isäänne.

Sen avulla voidaan kasvattaa, ylentää, innoittaa ja luoda ykseyttä. Mutta musiikki voi kuitenkin tempolla, rytmillään, voimakkuudellaan ja sanoillaan turruttaa hengellistä herkkyyttänne. Teillä ei ole varaa täyttää mieltänne kelvottomalla musiikilla.”² Eikä sillä kenties ole edes väliä, kuunteletteko sanoja tarkoin vai ette. Musiikkiin sijoitetut sanat oppii ja muistaa usein helposti.³ Ei ihme, että meitä kehoitetaan valitsemaan huolellisesti musiikki, jota kuuntelemme.⁴

Hiiret, musiikki ja oppiminen

Valitsemasi musiikki voi myös vaikuttaa kykyysi suorittaa tehtäviä tai oppia. Kaksi tutkijaa selvitteli tätä suhdetta tutkimalla musiikin ja rytmin vaikutuksia hiiren hermostoon. Kahdeksan viikon ajan yksi ryhmä hiiriä kuunteli jatkuvasti Straussin valsseja (jotka ovat erittäin rytmillisesti selkeää ja harmonista musiikkia), kun taas toinen ryhmä kuuli epäsointuisia ääniä jatkuvien rummunlyöntien muodossa. Kolmatta ryhmää kasvatettiin hiljaisuudessa.

Kahdeksan viikon jälkeen hiiret pantiin sokkeloon, josta niiden täytyi löytää ruokaa. Toisen ryhmän hiiret vaelsivat ympäriinsä ilman suunnantajua – ”selkeä osoitus siitä, että niillä oli vaikeuksia oppia” – ja ruoan löytäminen vei niiltä paljon kauemmin kuin tutkimuksen alussa. Hiirille, jotka altistettiin ”riitasointuisille äänille, ilmaantui oppimis- ja muistivaikeuksia, – – ja lisäksi niiden

aivosoluissa ilmeni rakenteellisia muutoksia”. Tutkijoiden diagnoosi on hyvin kiinnostava: ”Me uskomme, että hiiret yrittivät tasapainottaa tätä jatkuvan riitasointuisen melun pommitusta. – – Ne yrittivät selviytyä kaaoksesta.”⁵

Mikä voisi olla ”kaaosta” osassa nykyajan musiikkia – asioita, jotka saattaisivat estää sinua oppimasta tehokkaasti? Se voi liittyä musiikin rytmiin ja tempoon (kuten hiirillä) tai käytettyihin sanoihin tai esitettyihin viesteihin. Presidentti Boyd K. Packer, kahdentoista apostolin koorumin presidentti, on sanonut: ”Yhteiskunta on muuttumassa miltei huomaamatta mutta voimakkaasti. Se on muuttumassa yhä suvaitsevammaksi siinä, mitä se hyväksyy viihteekseen. Sen johdosta suuri osa tämän päivän suosittujen viihdetaitelijoiden esittämästä

musiikista näyttää pyrkivän ennemminkin kiihottamaan kuin rauhoittamaan, ennemminkin tekemään levottomaksi kuin tyynnyttämään.”⁶

Ajan ja Hengen asioita

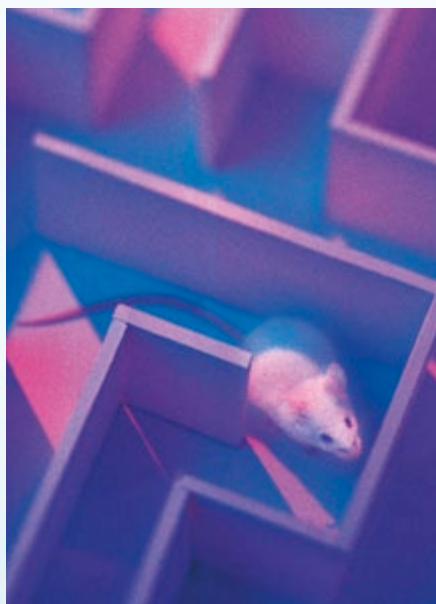
Haitallista ei ole vain häiritsevän musiikin rytmi ja sanat. Sellaista musiikkia kuuntelemalla me myös estämme sellaisten hiljaisten hetkien syntymisen, jotka sallivat meidän ajatella selkeästi ja kuunnella Henkeä. Kirjassa *Paholaisen kirjeopisto*, joka on suosittu kristillinen romaani, Pora-niminen henkilö edustaa Paholaista ja yrittää saada hyviä sieluja puolelleen. Pora sanoo: ”Kuolevaiset kuvittelevat aina, hullunkurista kyllä, että me johdatamme heidän mieleensä asioita. Itse [asiassa] toimimme parhaiten estämällä niiltä pääsyn.”⁷ Tiivistetysti sanottuna Saatana tietää, ettei hänen tarvitse aina täyttää mieltämme pahoilla ajatuksilla, jos hän vain voi estää meitä keskittymästä Hengen asioihin. ”Jos kuuntelet musiikkia

koko ajan, sinulla ei ehkä ole niitä hiljaisia hetkiä, joita tarvitset hengellisen johdatuksen miettimiseen, tunteamiseen ja vastaanottamiseen.”⁸

Me tarvitsemme sitä, että Pyhä Henki on kanssamme kaikkina aikoina. Siitä syystä meidän tulee valita tarkoin se musiikki, jota kuuntelemme, ja ne tanssiaiset, joihin osallistumme. Anna Hengen olla oppaanasi, ja kun sinulla on epäilyksiä musiikista, jota kuuntelet, tai olosuhteista, joissa olet, osoita rohkeutta toimia, jotta Henki voi pysyä kanssasi. ■

VIITTEET

1. *Nuorten voimaksi*, kirjanen, 2011, s. 22.
2. ”Että saisimme koskettaa taivasta”, *Valkeus*, tammikuu 1991, s. 44.
3. Ks. Jack R. Christianson, lainattuna artikkelissa ”Author’s criterion for picking music: does it encourage a proper life style?”, *Church News*, 6. toukokuuta 1989, s. 5.
4. *Nuorten voimaksi*, s. 22.
5. Richard Lipkin, ”Jarring Music Takes Toll on Mice”, *Insight*, vk 4, nro 14, 4. huhtikuuta 1988, s. 58.
6. ”Kelvollinen musiikki, kelvolliset ajatukset”, *Liahona*, huhtikuu 2008, s. 33.
7. *Paholaisen kirjeopisto*, suom. Tyyni Tuulio, 1950, s. 24.
8. *Nuorten voimaksi*, s. 23.

SYDÄMENI RUKOUS

*Kuuntelemani musiikin tasovaatimusten kohottaminen auttoi
minua rakastamaan sitä vieläkin enemmän.*

Ma. Consuelo N.

Rakastan musiikkia, eikä päiväni tunnu täydelliseltä, ellen kuuntele sitä tai laula. Viime aikoina rakkauteni musiikkiin on lisääntynyt eri tavalla. Olen oppinut jotakin sellaista, mikä on muuttanut ajatuksiani musiikista ja siitä, kuinka käytän sitä.

Kaikki alkoi, kun luin pyhien kirjoitusten kohdan, jossa Herra sanoo: ”Sillä minun sieluni on mieltynyt sydämen lauluun; niin, vanhurskaiden laulu on minulle rukous, ja siihen vastataan siunauksella heidän päällensä” (OL 25:12). Kun luin tuon jakeen, muistin erään asian, jonka äitini oli opettanut minulle. Kun lauloin kerran kirkon lauluja sopimattomalla tavalla, hän muistutti minua siitä, että kirkon laulut voivat olla rukouksia ja että minun pitää laulaa niitä asianmukaisesti. Mielestäni tämä jae koskee kirkon laulujen lisäksi myös muita lauluja, joita laulamme vanhurskain aikein. Kuvittele, mitä siunauksia saamme, kuten pyhissä kirjoituksissa sanotaan, kun laulamme lauluja Herralle.

Opin myös, että on tärkeää kuunnella hyvää musiikkia. Luettuani tuon pyhien kirjoitusten kohdan aloin käydä läpi listaani kappaleista ja poistaa sellaisia, jotka eivät tukenet *Nuorten voimaksi* -kirjaseen opetuksia.

Pian minun oli tehtävä päätöksiä muustakin musiikista kuin siitä, mitä minulla oli omassa kokoelmassani. Kerran kun olin koulussa, eräs luokkatoveri alkoi soittaa sopimattomaa kappaletta. Kappale ei tuntunut minusta hyvältä, joten pyysin häntä vaihtamaan sen, minkä hän tekikin. Tiedän, että jokaisella meistä voi olla samanlaista rohkeutta noissa

tilanteissa. Ja toisinaan, kun ihmiset eivät ehkä vaihda kappaletta vuoksemme, meillä on yhä yksi vaihtoehto: me voimme lähteä muualle.

Tiedän, että hyvän musiikin välityksellä me voimme lähestyä taivaallista Isäämme. Musiikki voi kohottaa meitä, innoittaa meitä, kutsua Pyhän Hengen luoksemme, kannustaa meitä vanhurskaksiin tekoihin ja auttaa meitä kestäämään vastustajan kiusaukset (ks. *Nuorten voimaksi*, kirjanen, 2011, s. 22–23).

Muista, että kun me laulamme vanhurskaita lauluja, me todellisuudessa rukoilemme taivaallista Isäämme. ■

Kirjoittaja asuu Manilan suurkaupunkialueella Filippiineillä.

VALITSE HYVÄÄ MUSIIKKIA

”Musiikilla on syvälinen vaikutus mieleesi, henkeesi ja käytökseesi.

Valitse huolellisesti musiikki, jota kuuntelet. Kiinnitä huomiota siihen, mitä tunteita kuuntelu sinussa herättää. Joihinkin musiikkikappaleisiin voi sisältyä jumalattomia ja turmiollisia sanomia. Älä kuuntele musiikkia, joka sanoituksellaan, rytmillään tai voimakkuudellaan yllyttää moraalittomuuteen tai ihanoi väkivaltaa. Älä kuuntele musiikkia, joka sisältää alhaista tai loukkaavaa kieltä tai edistää jumalattomia tapoja. Sellainen musiikki voi turruttaa hengellisen herkkyytesi.”

Nuorten voimaksi, kirjanen, 2011, s. 22.

LAUKKAISE ITSESI TULEVAISUUTEEN

Täytä itsesi tiedolla ja katso, kuinka
pitkälle oppimasi sinut vie.

OHUIDEN SEINIEN LÄPI

Tajusimme vasta jälkeensä, että opettaessamme erälle perheelle evankeliumia opetimme myös heidän seinänaapuriaan.

Monica Garcia Adams

Me sisarlähetysaarnajat opettimme evankeliumia naiselle, joka asui vaatimattomissa oloissa suuren kukkulan juurella lähellä pienen kaupungin kaatopaikkaa Asunciónin laitamilla Paraguayssa.

Soledad ja hänen aviomiehensä Oscar asuivat yhtä huonetta pitkässä, kapeassa talossa, joka oli itse asiassa sarja toisiinsa kylki kylkeen liitettyjä, hyvin ohutseinäisiä huoneita. Kukin huone oli pieni asunto, jossa oli yksi ikkuna, yksi ovi, yksi pöytä ja yksi sänky. Tällä alueella oli useita sellaisia rakennuksia. Ne oli rakennettu puusta, ja niissä oli olkikatto ja maalattia. Savi, jolla seinänraot oli tiivistetty, piti jonkin verran kylmyyttä loitolla.

Soledad kuunteli

Soledad oli kolmen pienen lapsen äiti ja oli nuori itsekkin – ja uuvuksissa. Hän jaksoi juuri ja juuri pitää huolen kodistaan ja lastensa päivittäisistä vaatimuksista. Mutta hän näytti nauttivan käynneistämme ja ymmärtävän, että hän tarvitsi Jumalaa elämässään.

Soledad ilmaisi ajatuksensa ja tunteensa avoimesti. Hän oli rakastunut ja karannut kotoa Oscarin kanssa, vaikka

hänen vanhempansa eivät olleet hyväksyneet sitä. Hänellä ja hänen aviomiehellään ei ollut koulutusta eikä työpaikkaa, ja heidän tulevaisuutensa oli synkkä. Hän mietti, oliko Jumala hylännyt hänet, ja rankaisiko Jumala heitä heidän tekemistään huonoista valinnoista.

Oscar myi rihkamakoruja ovelta ovelle yrittäen auttaa perhettään pysymään hengissä. Kun hänellä oli ollut

onnistunut päivä, hän osti ruokaa ja joskus pieniä lahjoja lapsille. Mutta kun myynti takkusi, hän palasi usein kotiin masentuneena, vihoissaan ja juovuksissa.

Koimme haasteelliseksi auttaa heitä selviytymään niin monista ajallisista huolista. Mutta tunsimme myös Hengen kehottavan meitä rakastamaan ja opettamaan heitä edelleen, vaikka toisinaan tuntui, etteivät he edistyneet

lainkaan. Kun olimme käyneet heidän luonaan vielä muutaman kerran ja rukoilleet vilpittömästi, meistä viimein tuntui, että meidän piti antaa heille hieman aikaa itsekseen miettiä sitä, mitä olimme opettaneet, tutkia Mormonin kirjaa ja rukoilla.

Kun selitimme huolestuneina Soledadille, hän tuhtui. Hänestä tuntui, että hylkäisimme hänen perheensä. Hän kertoi meille myös, että hän odotti

neljättä lasta eikä tiennyt, kuinka he selviytyisivät hengissä. Suuttuneena hän käski meidän lähteä ja olla koskaan palaamatta.

Juan kuunteli myös

Mutta emme tienneet, että seinänaapuri Juan oli kuunnellut seinän läpi, mitä olimme opettaneet. Hän oli nuori, utelias ja äärimmäisen ujo. Kun hän oli kuunnellut, hänelle oli tullut monia kysymyksiä pelastussuunnitelmasta, Mormonin kirjasta ja parannuksesta. Hän oli jopa lainannut Soledadin Mormonin kirjaa, lukenut sitä ja rukoillut kaikesta siitä, mitä hän oli hiljalleen oppimassa.

Kului päiviä. Juan alkoi huolestua, kun emme palanneet opettamaan Soledadia ja Oscaria. Sitten eräänä iltana, kun oli nousemassa ankara talvimyrsky, hän kysyi Soledadilta, missä me asuimme ja kuinka hän tavoittaisi meidät. Soledad sanoi, ettei hän tiennyt, ja Juan alkoi itkeä. Juan todisti Soledadille sanomamme totuudesta ja juoksi ulos myrskyiseen iltaan etsimään meitä rankkasateen muuttaessa teitä mutaisiksi joiksi.

Tuntikausia myöhemmin, väsyneenä ja kylmissään, hän edelleen etsi meitä. Hän alkoi rukoilla raivattessaan tietään pimeyden halki ja lupasi taivaalliselle Isälleen, että jos Jumala auttaisi häntä löytämään meidät, hän menisi kasteelle ja palvelisi Jumalaa koko loppuelämänsä. Sillä välin Soledad, johon Juanin todistus oli tehnyt vaikutuksen, alkoi rukoilla,

että me palaisimme. Juan tuli kotiin mutta jatkoi rukoilemista ja Mormonin kirjan lukemista seuraavien kahden päivän ajan. Myös Soledad rukoili vilpittömästi ja puhui Oscarin kanssa. Yhdessä he alkoivat lukea Mormonin kirjaa.

Ja taivaallinen Isä kuunteli

Kaksi päivää myrskyn jälkeen, kun toverini ja minä polvistuimme rukoukseen, tunsimme pakottavaa tarvetta palata kukkulan juurella oleviin pikku asumuksiin. Lähdimme heti, ja saapuessamme Soledad, Oscar, heidän lapsensa ja Juan tervehtivät meitä onnenkyynelin ja innokkaina. He kertoivat meille kaiken, mitä oli tapahtunut, ja siitä lähtien he kaikki olivat innokkaita oppimaan evankeliumia. Ei kestänyt kauan, kun Juan kastettiin, ja pian sen jälkeen Soledad ja Oscar.

Muistan ihmetelleeni, miksi tunsimme niin voimakkaasti, että meidän piti jatkaa opettamista, vaikka Soledad ja Oscar eivät tuntuneet edistyvän. Muistan ihmetelleeni, miksi tunsimme niin suurta tarvetta palata, vaikka meidät oli ajettu vihaisesti tiehemme. Mutta kun näin ilon, joka tuli Juanin elämään ja sitten Soledadin ja Oscarin perheeseen, tiesin, että Juanin lisäksi, joka kuunteli ohuiden seinien läpi, myös taivaallinen Isä kuunteli, kun kukin meistä rukoili vuorollaan sydämestä kumpuavia rukouksia. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

KUVITUS SAMI LAWLOR

**Vanhin
Neil L. Andersen**
kahdentoista
apostolin koorumista

OPI ELÄVILTÄ PROFEETOILTA

*Voisiko tarkkaavaisuutemme johtavien veljien
neuvoja ja opetuksia kohtaan olla aktiivisempaa,
syvällisempää ja vastaanottavaisempaa?*

Tietenkin me rakastamme presidentti Thomas S. Monsonia, kahta neuvonantajaa ensimmäisessä presidenttikunnassa sekä kahdentoista apostolin koorumia. Mutta tunnustaessamme rakkautemme ja uskollisuutemme haluan kysyä: Voisiko tarkkaavaisuutemme näiden johtavien veljien neuvoja ja opetuksia kohtaan olla aktiivisempaa, syvällisempää ja vastaanottavaisempaa?

Ensimmäinen presidenttikunta –

Henry B. Eyring, presidentti Thomas S. Monson, Dieter F. Uchtdorf

Neljä kysymystä esitettäväksi

Mieti, kuinka vastaisit seuraaviin kysymyksiin:

1. Pystyisitkö sanomaan minulle ensimmäisen presidenttikunnan kolmen jäsenen ja kunkin kahdentoista apostolin koorumin jäsenen nimet? He ovat ne 15 miestä, jotka sinä ja minä olemme hyväksyneet profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi.
2. Jos näyttäisimme kuvaa näistä johtavista veljistä, tunnistaisitko heistä jokaisen? Me emme useinkaan kiinnitä tarkasti huomiota ihmiseen, jota emme tunnista tai tunne.
3. Pystyisitkö kertomaan minulle, mitä neuvoja ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi antoivat viime yleiskonferenssissa? Ja pystyisitkö sanomaan, mitä aihepiirejä presidentti Monsonin, presidentti Eyringin ja presidentti Uchtdorfin ensimmäisen presidenttikunnan sanomat ovat käsitelleet tämän vuoden *Liahona*-lehdissä?
4. Ehkä vielä tärkeämpää – pystyisitkö kertomaan minulle hiljattain tekemästäsi päätöksestä, jolla muutit jotakin elämästäsi joltakulta näiltä 15 mieheltä saamasi neuvon perusteella?

Herran malli

Ne syyt, joiden vuoksi vastauksemme näihin kysymyksiin ovat niin tärkeitä, ovat ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin kutsumuksessa ja tehtävässä. Aina kun Herran kirkko on ollut perustettuna, Herra on kutsunut profeettoja ja apostoleja. Vapahtaja sanoi: ”Te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät” (Joh. 15:16, vuoden 1938 suomenos). Näille miehille tuo asettaminen antaa

**ILMOITUKSEN
JATKUVAA
VIRTAA**

”Meillä on Raamattu, Mormonin kirja sekä Opin ja liittojen kirja, mutta kaikki nämä kirjat ilman eläviä puhetoria ja ilmoituksen jatkuvaa virtaa Herralta eivät johdattaisi yhtäkään ihmistä Jumalan selestiseen valtakuntaan. – –

Tietenkin nämä aikakirjat ovat kaikki mittaamattoman arvokkaita. Niitä ei voi arvostaa liikaa eikä niitä voi tutkia kyllin tarkoin. Mutta sinällään, kaiken antamansa valonkaan nojalla, ne eivät riitä opastamaan ihmislapsia ja johdattamaan heitä Jumalan kasvojen eteen. Sellaiseen johdatukseen tarvitaan elävää pappeutta ja jatkuvaa ilmoitusta Jumalalta ihmisille niissä olosuhteissa, joihin heidät itse kukin mahdollisesti asetetaan.”²

Presidentti George Q. Cannon (1827–1901), ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, *Gospel Truth: Discourses and Writings of George Q. Cannon*, toim. Jerreld L. Newquist, 1987, s. 252.

hengellistä voimaa ja vakavan velvollisuuden – voimaa tietää ja todistaa sekä velvollisuuden opettaa ja siunata. Se antaa myös meille kaikille velvollisuuden ja lupauksen. Meidän velvollisuutenamme on kuunnella ja seurata, ja meillä on lupaus, että siunaukset tulevat, kun me uskomme heidän sanoihinsa ja toimimme niiden mukaan.

Kun Herra kutsui kaksitoista opetuslasta Amerikan mantereella ylösnousemuksensa jälkeen, Hän opetti kansalle: ”Siunattuja olette te, jos otatte varteen näiden kahdentoista sanat, jotka minä olen valinnut teidän keskuudestanne opettamaan teitä ja olemaan palvelijoitanne” (3. Nefi 12:1). Eräänä hyvin vaikeana hetkenä meidän aikanamme Herra lupasi pyhille: ”Jos kansani kuulee minun ääntäni ja niiden palvelijoideni ääntä, jotka olen nimittänyt johtamaan kansaani, katso, totisesti minä sanon teille, että sitä ei siirretä pois sijaltaan” (OL 124:45).

Tämä on Herran malli. Hän kutsuu 15 miestä ”elämän tavallisten tehtävien piiristä”¹,

ja antaa heille avaimet ja voiman opastaa ja johtaa meitä. Meitä ei pakoteta tottelemaan; mitään painostusta ei ole. Jos me kuitenkin tarkkaamme heidän sanojaan, jos me otamme ne vastaan ja haluamme muuttaa käytöstämme Pyhän Hengen vahvistaessa heidän neuvonsa, meitä ei siirretä sijaltamme – mikä tarkoittaa sitä, että me pidämme kiinni rautakaiteesta ja pysymme aina turvallisesti polulla, joka johtaa elämän puulle. ■

Kirkon koululaitoksen takkavalkeilla 4. maaliskuuta 2007 pidetystä puheesta, joka oli kahta vuotta ennen kuin vanhin Andersen sai kutsun kahdentoista apostolin koorumiin.

VIITTEET

1. Boyd K. Packer, ”Kaksitoista apostolia”, *Valkeus*, tammikuu 1997, s. 6.
2. Presidentti Wilford Woodruff on sanonut elävien profeettojen tärkeydestä: ”Jos meillä olisi edessämme jokainen ilmoitus, jonka Jumala on antanut ihmiselle, jos meillä olisi Henokin kirja, jos meillä olisi kääntämättömät levyt edessämme englannin kielellä, jos meillä olisi Ilmoituksensaaaja Johanneksen sinetöidyt aikakirjat ja kaikki muut ilmoitukset, ja ne olisivat tässä sadan jalan [noin 30 m] korkuisena pinona, niin kirkko ja Jumalan valtakunta eivät voisi kasvaa tänä tai minään muunakaan maailmanaikana ilman eläviä Jumalan profeettoja” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, 2004, s. 204).

Kahdentoista apostolin koorumi

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

*Cara tiesi totuuden. Mutta
olisiko hän riittävän urhea
kirjoittamaan siitä?*

Kirjoita siitä oikein

Jan Pinborough

kirkon lehdet

Perustuu tositapahtumaan

”Minä en häpeä evankeliumia”

(Room. 1:16).

Cara laski kynän kädestään ja tuijotti pöydällään olevaa paperia. Siinä oli vain hänen nimensä ja suuri pyyhekumin jättämä tahra. ”Mitä minun pitäisi kirjoittaa?” hän mietti.

Käytävän toisella puolen hänen ystävänsä Lily kirjoitti puuhakkaana. Cara painoi päänsä käsivarrelleen.

Cara piti todella paljon uudesta koulustaan. Se oli erään toisen kirkon rakennuksessa, ja hänen uusi luokkansa oli niin pieni, että hänen opettajallaan, opettaja Schmidillä, oli aikaa auttaa häntä matematiikassa. Joka päivä matematiikantuntin jälkeen opettaja Schmidt piti oppitunnin Raamatusta. Yleensä Raamatun oppitunneilla opetettiin paljon samanlaisia asioita kuin ne, joita Cara oli oppinut kotona ja Alkeisyhdistyksessä.

Mutta muutama viikko aiemmin oppitunnilla, joka oli käsitellyt kastetta, opettaja Schmidt oli kertonut luokalle, että vauvat, jotka kuolivat ennen kuin ne oli kastettu, eivät pääsisi taivaaseen. Sitten opettaja oli sanonut, että yksi hänen omista lapsistaan oli kuollut heti syntymänsä jälkeen. Kun opettaja Schmidt oli sanonut sen, hän oli näyttänyt siltä kuin alkaisi itkeä.

”Mutta vauvat, jotka kuolevat, *pääsevät taivaaseen*”, Cara halusi sanoa. Jos opettaja Schmidt tietäisi sen, hän ei ehkä olisi enää niin surullinen. Mutta Caraa ujostutti liikaa sanoa mitään.

Koulun jälkeen Cara kertoi äidille, mitä opettaja Schmidt oli sanonut. ”Tieto siitä, että vauvat pääsevät taivaaseen, on yksi niistä siunauksista, joita meillä on Mormonin kirjan ansiosta”, äiti sanoi. Cara toivoi, että opettaja Schmidt lukisi jonakin päivänä Mormonin kirjan. Hän toivoi, että hänellä olisi rohkeutta kertoa siitä opettajalle.

Nyt tämänpäiväisellä oppitunnilla opettaja Schmidt oli kertonut luokalle, että Jumala, Jeesus ja Pyhä Henki ovat yksi ainoa olento. Cara ajatteli sitä, kuinka taivaallinen Isä ja Jeesus Kristus ilmestyivät Joseph Smithille pyhässä lehdossa. Hän *tiesi*, että He ovat kaksi erillistä olentoa ja että kummallakin on ruumis. Hän oli iloinen siitä, että hän tiesi sen varmasti jo ennen kuin puhui siitä äidin tai isän kanssa.

Mutta sitten opettaja Schmidt oli sanonut: ”Oppilaat, ottakaa paperi ja kirjoittakaa siitä, mistä olemme puhuneet.”

Silloin Cara sai huolestuneen tunteen vatsaansa. Hän halusi tehdä tehtävän siten kuin hänen opettajansa halusi. Voisiko hän olla riittävän urhea ja kirjoittaa siitä, minkä tiesi olevan totta?

Pää painuksissa pöytää vasten Cara alkoi rukoilla ääneti. ”Rakas taivaallinen Isä, mitä minun pitäisi tehdä?”

Melkein heti Cara alkoi tuntea itsensä tyyneksi ja rauhalliseksi. Pyhä Henki kuiskasi, että jos hän kirjoittaisi sen, mitä oli hänen sydämessään, kaikki järjestyisi.

Cara kohotti päänsä, tarttui kynäänsä ja alkoi kirjoittaa.

Taivaallinen Isä ja Jeesus ovat kaksi erillistä olentoa. Heillä on liha ja luuruumis niin kuin meillä. Pyhä Henki on Henki, joka voi puhua meille sydämessämme.

Kirjoitettuaan muutaman virkkeen lisää Cara laski kynän kädestään. Hän ei tiennyt, mitä opettaja Schmidt ajattelisi siitä, mitä hän oli kirjoittanut, mutta hänestä tuntui hyvältä se, että hän oli pystynyt kertomaan opettajalleen jotakin tärkeää ja totta. ■

”Olkaa nöyriä ja todistakaa evankeliumin palautuksesta. – Olkaa rohkeita. Uskokaa. Älkää pelätkö. Luottakaa Herraan.”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”The Restoration”, *New Era*, lokakuu 2011, s. 5.

Jeesus, Paimeneni

Suloisesti ♩ = 86-98

(Yksinkertaistettu säestys)

Sanat ja sävel Tammy Simister Robinson
a tempo

mp *rit.*

1. Jee-sus, Pai - me -
2. Jee-sus, Pai - me -

ne - ni, mi - nä lam-paan - sa. Kä - sin hel - lin oh - jaa,
ne - ni, mi - nut tun - tee - han. Lam-paan-sa Hän muis - taa,

mu - a joh-dat - taa. Vih - re - äl - le nii - tyl - le, rau - hal - lis - ten
jo - ka ai - no - an. Po - lul - ta jos er - ka-nen, ko - tiin Hän mut

rit. *a tempo* 1.

vet-ten ää-reen. Jee-sus, Pai - me - ne - ni, mu - a ra - kas - taa.
joh-dat-taa. —

2. *rit.*

Mu - a ra - kas - taa. *p* Mu - a ra - kas - taa.

© 2001 Tammy Simister Robinson. Sov. © 2013 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään.

Tämän laulun saa kopioida satunnaiseen, epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona.

Tämä huomautus täytyy liittää kuhunkin kopioon. Alkuperäinen versio on osoitteessa music.lds.org.

Jean A. Stevens

ensimmäinen neuvonantaja
Alkeisyhdistyksen ylimmässä
johtokunnassa

Uskollisia esimerkkejä

*”Ja pikkulapsi paimentaa niitä”
(2. Nefi 21:6).*

Kuulun Alkeisyhdistyksen ylimpään johtokuntaan, ja minusta on ihanaa tavata lapsia kaikkialla maailmassa. Minne menenkin, tapaan suurenmoisia lapsia, jotka seuraavat Jeesusta Kristusta ja elävät uskollisesti evankeliumin mukaan. Usein he johtavat perhetään ja muita käskyjen pitämisessä.

Kerran eräs johtava auktoriteetti kävi Hongkongissa eräässä seurakunnassa, missä ihmisillä oli vaikeuksia elättää perheensä. Hän sanoi

piispalle, että jäsenten pitäisi maksaa kymmenyksensä.

Piispa oli huolissaan. Ihmisillä oli hädin tuskin riittävästi ruokaa ja rahaa tarpeisiinsa.

”Jos he maksavat kymmenyksensä, Herra siunaa heitä”, tuo johtava auktoriteetti sanoi.

Piispa mietti hetken. Sitten hän sanoi: ”Minä puhun muutamille seurakuntamme uskollisimmista jäsenistä – Alkeisyhdistyksen lapsille!”

Seuraavana sunnuntaina piispa vieraili Alkeisyhdistyksessä. Hän opetti lapsille kymmenysten lakia.

Hän pyysi heitä maksamaan kymmenykset rahasta, jonka he ansaitsivat. Lapset lupasivat tehdä niin – ja niin he tekivätkin!

Muutamia kuukausia myöhemmin piispalla oli kokous seurakunnan aikuisten kanssa. Hän kertoi heille, että heidän lapsensa maksoivat kymmenykset.

”Olisitteko tekin halukkaita maksamaan kymmenykset?” hän kysyi.

Lasten uskollinen esimerkki liikutti aikuisia. He sanoivat, että hekin maksaisivat kymmenyksensä. Lasten esimerkin ansiosta heidän perheensä saivat tarvitsemansa siunaukset (ks. Mal. 3:8–10). Kaikkien usko ja todistus vahvistui.

Missä elätkin, sinä voit johtaa muita hyvällä esimerkilläsi. Pidä käskyt ja seuraa Jeesusta Kristusta. Silloin olet siunauksena perheellesi ja muille.

Me rukoilemme puolestasi. Ja me tiedämme, että aivan kuten lasten esimerkillä Hongkongissa, sinunkin esimerkilläsi voi olla hyvää aikaansaava vaikutus! ■

Nauvoon temppeli ja Carthagen vankila

Tule mukaan tutkimaan näitä tärkeitä paikkoja kirkon historiassa!

Jennifer Maddy

Vuonna 1841 monet pyhät Nauvoossa olivat köyhiä. Mutta he tiesivät, että heidän täytyi rakentaa temppeli, kuten Herra oli heitä käsenyt. Temppeliä rakentamassa oli yli tuhat miestä. Naiset ompelivat paitoja ja laittoivat työmiehille ruokaa. Monet ihmiset tekivät uhrauksia temppelin rakentamiseksi. He odottivat innolla siunauksia, joita he saivat siellä.

Carthagen vankila

Työ temppelirakennuksella pysähtyi kesäkuussa 1844, kun kirkon presidentti Joseph Smith surmattiin. Joseph ja muutamia muita miehiä oli viety Carthagen vankilaan. Kesäkuun 27. päivänä väkijoukko hyökkäsi vankilaan. Joseph ja hänen veljensä Hyrum ammuttiin kuoliaaksi.

Temppeli rakennetaan valmiiksi

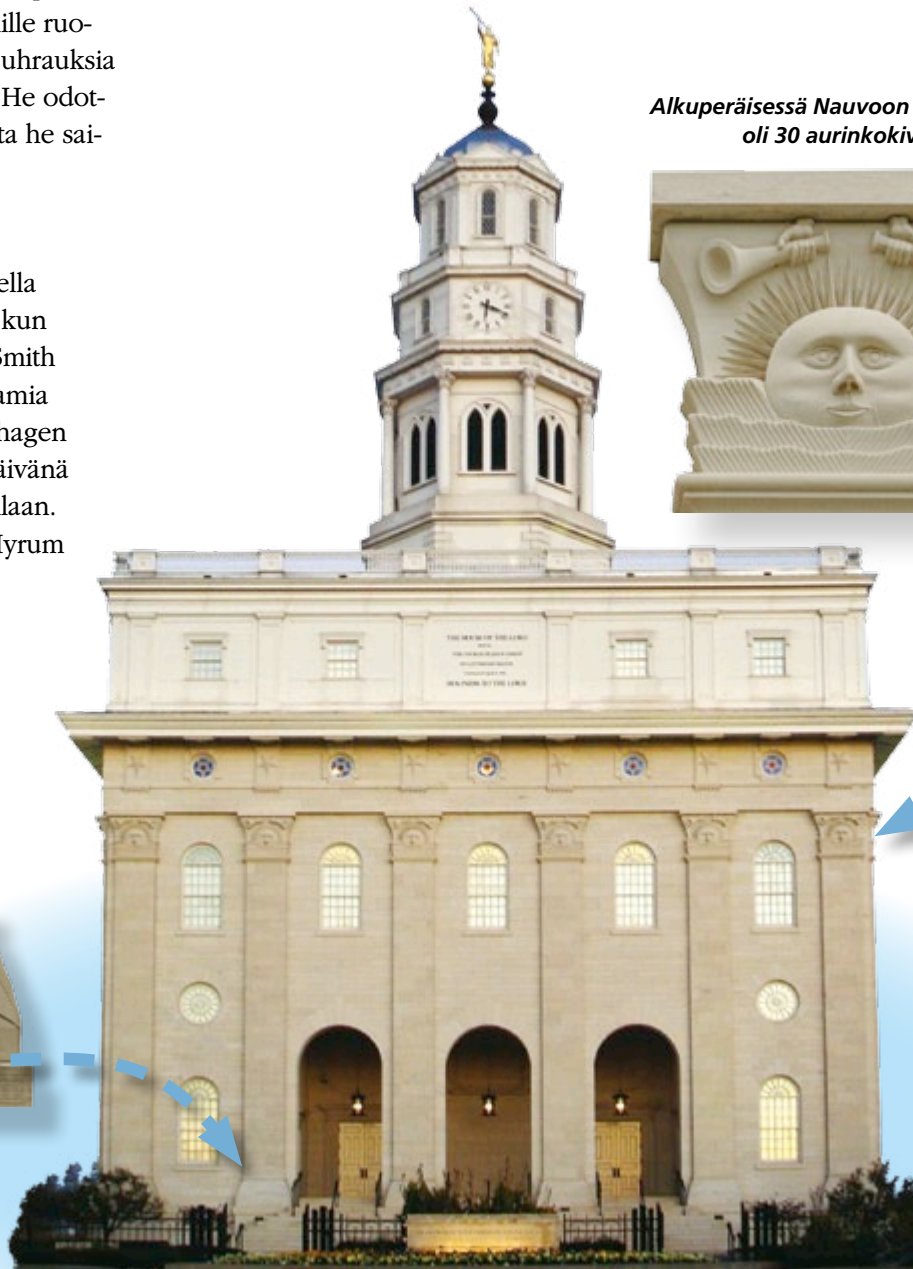
Pyhät olivat murtuneita, koska heidän profeettansa oli kuollut. Brigham Young, joka oli kahden-toista apostolin koorumin presidentti, tiesi, että Herran työ jatkuisi.

Pyhät saivat viimein temppelin valmiiksi. Kirkon johtohenkilöt työskentelivät temppelissä yötä päivää, jotta pyhiä voitiin kastaa heidän esivanhempiensa puolesta ja sinetöidä iankaikkisiksi perheiksi.

Alkuperäisessä Nauvoon temppelissä oli 30 aurinkokiveä.

Temppelin ulkoseinään kaiverrettu kuunsirppi.

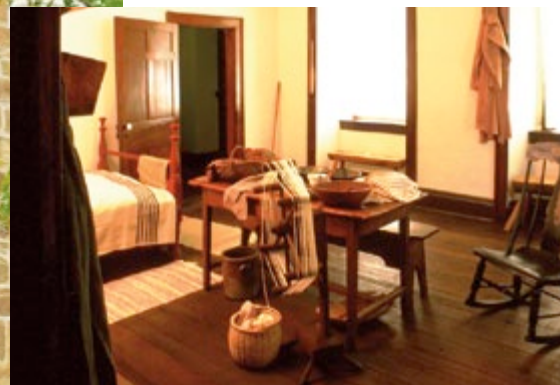

Carthagen vankilan edessä on Joseph ja Hyrum Smithin patsaat. "Eläessään he olivat yhtä, ja kuollessaan he olivat yhdessä!" (OL 135:3.)

Väkijoukko ryntäsi tätä portaikkoa ylös Carthagen vankilassa päästäkseen käsiksi Josephiin ja hänen tovereihinsa.

Joseph ja muut miehet olivat vankilan yläkerran huoneessa.

Temppeli rakennetaan uudelleen

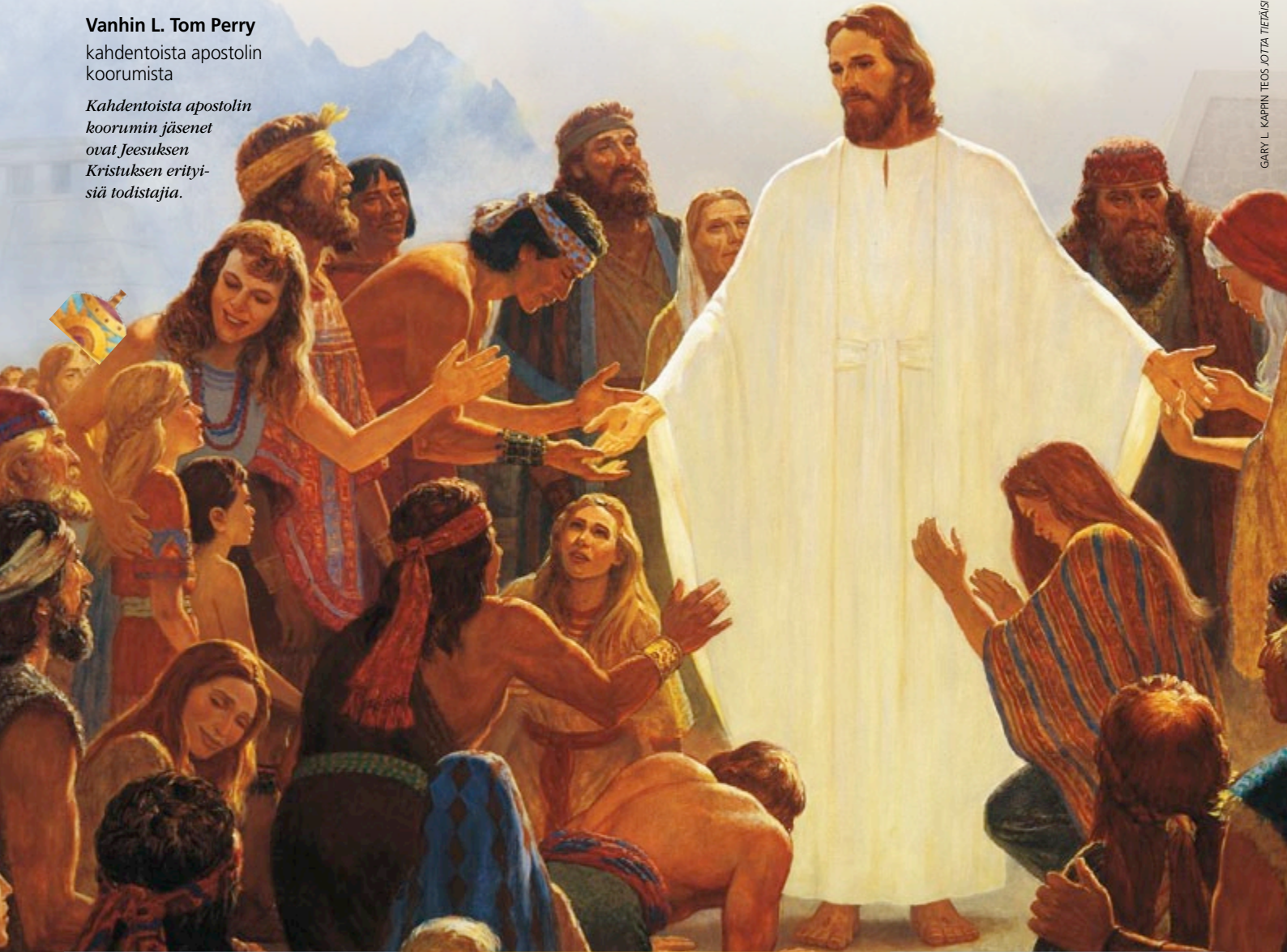
Kun pyhät olivat lähteneet Nauvoosta, tulipalo ja pyörremyrsky tuhosivat tempppelin. Vuonna 1999 presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) ilmoitti, että Nauvoon temppeli rakennettaisiin uudelleen samalle paikalle. Nykyään voit nähdä tämän kauniin temppelein juuri sellaisena, miltä se näytti 1840-luvulla. ■

Vanhin L. Tom Perry
kahdentoista apostolin
koorumista

*Kahdentoista apostolin
koorumin jäsenet
ovat Jeesuksen erityi-
siä todistajia.*

Miksi on tärkeää, että on sekä Raamattu että Mormonin kirja?

**Sekä Raamattu että
Mormonin kirja ovat
välttämättömiä
pelastuksellemme.**

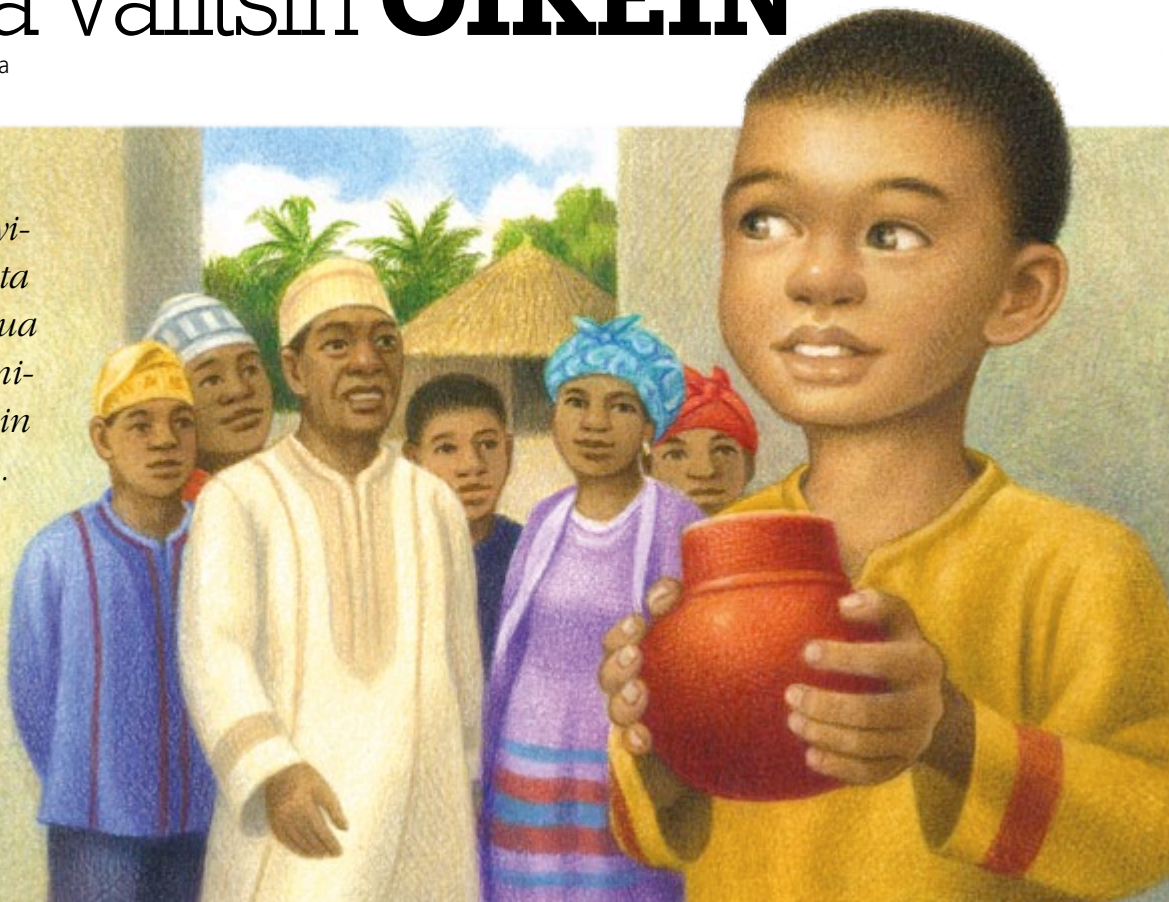
**Mikä siunaus onkaan, kun meillä
on Mormonin kirjassa kertomus
Herramme ja Vapahtajamme
tehtävästä, mikä lisää toisen
todistuksen Raamatussa
julistettuun oppiin.**

**Tarvitsemme kumpaakin
voidaksemme opettaa ja
oppia Kristuksen täyttää
ja täydellistä oppia.**

Minä valitsin OIKEIN

Ekene B., 7, Nigeria

Jos kieltäytyisin juomasta viiniä, minua ja perhettäni-kin voitaisiin rangaista.

”Opi nuoruudessasi pitämään Jumalan käskyt” (Alma 37:35).

Menin perheemme kanssa vanhempieni kotikyläään viettämään uudenvuoden juhlaa. Oli kulunut kolme vuotta siitä, kun olimme käyneet siellä viimeksi, ja odotimme kovasti näkevämme taas ystäviä ja sukulaisia. Kun saavuimme, meidät otettiin iloisina vastaan.

Uudenvuodenaaton tullessa kokoontuimme muiden kanssa perinteiseen seremoniaan toivotamaan varjelusta, pitkää ikää ja vaurautta kunkin perheen esikoispojalle. Minä olen esikoispoika

meidän perheessä. Sain tietää, että kaikkien osallistujien odotettiin juovan seremoniassa viiniä.

Olin hyvin huolissani. Tiesin, että viinin juominen olisi viisauden sanan rikkomista. Mutta tiesin myös, että jos en josisi viiniä, minua saatettaisiin rangaista siitä, että olin epäkunnioittava – ja perhettäni-kin saatettaisiin rangaista. Sitten muistin, mitä äiti oli opettanut minulle: kun huomaat olevasi tilanteessa, jota et voi hallita, sinun pitää rukoilla taivaallista Isää ja pyytää Häneltä apua.

Rukoilin ääneti: ”Taivaallinen Isä, anna Henkesi johdattaa minua

ja auta minua tekemään se, mikä on oikein.”

Kun oli minun vuoroni juoda viiniä, olin hermostunut, mutta puhuin lujalla äänellä ja selkeästi. ”Minun ruumiini on temppele. Minä en riko viisauden sanaa”, sanoin.

Kylänvanhin oli hyvin yllättynyt. Hän kääntyi puoleeni ja sanoi: ”Tunnet olevan hyvin varma siitä, mitä teet. Haluaisimme kuulla lisää näkemyksistäsi.”

Minua ja perhettäni ei rangaistu, ja uskomme vahvistui. Tiedän, että taivaallinen Isä auttoi minua saamaan rohkeutta valita oikein. ■

MEIDÄN SIVUMME

Minä rakastan äitiä tosi paljon ja minusta on hauskaa auttaa häntä tiskäämisessä. Minä rukoilen myös isän puolesta. Minä tiedän,

että taivaallinen Isä sanoo meille: "Älä lyö toisia, älä hauku ihmisiä äläkä tee pahaa pienille eläimille."

Ya-Se C., 4, Taiwan

Prince ja hänen siskonsa lukevat pyhiä kirjoituksia perheillä.

Minusta on hauskaa esittää perheillä jokin pyhien kirjoitusten ajatus ja pitää rukous. Minä pidän Alkeisyhdistyksen ystäväistäni ja minä pidän kyyhkyjen kasvattamisesta ja hoitamisesta. Minä haluaisin mennä jonakin päivänä Nauvoon temppeleihin Illinoisissa ja minä haluan olla myös lähetyssaarnaaja. Minä rakastan perhettäni hyvin paljon! Minä tiedän, että kirkko on tosi, ja minä rakastan Mormonin kirjaa.

Prince M., 9, Filippiinit

Macarena G., 8, Chile

Hauska syntymäpäivä, James C., 5, Peru

Minä tiedän, että Jeesus Kristus elää, että Hän rakastaa meitä ja että kirkko on tosi. Kertomus elämän puusta opettaa, että jos me noudatamme evankeliumia, me voimme olla onnellisia.

Manuelis R., 5, Venezuela

Sarah G., 6, Guatemala

KUINKA OLLA JEESUKSEN KALTAINEN

Kun tulin kerran koulun voimistelusalista, kaikki tavarani oli tyhjennetty repustani ja lelu, joka oli ollut repussa, oli poissa. Arvelin, että ystäväni oli ottanut leluni, koska hän oli yrittänyt ostaa sen minulta aiemmin samana päivänä. Olin surullinen, koska se tarkoitti, ettemme olisi enää ystäviä. Sinä iltana rukoulin, että se, joka otti leluni, ymmärtäisi, että se oli väärin, ja antaisi sen takaisin minulle. Seuraavana päivänä koulussa ystäväni antoi lelun minulle takaisin ja pyysi, että antaisin hänelle anteeksi, jotta voisimme olla taas ystäviä. Olin hyvin iloinen ja annoin hänelle anteeksi. Olen kiitollinen siitä, että Pyhä Henki auttoi ystäväni ja minua toimimaan oikein. Tiedän, että voin rukoilla taivaallista Isää milloin vain ja että Hän auttaa minua.

Brandon A., 8, Meksiko

Kerran äiti ja minä veimme veljiäni lentokentälle, koska he olivat lähdössä matkalle. Liikenne oli vilkasta, ja me pelkäsimme,

Kun kasteeseeni ja konfirmointiini oli vain pari päivää, minulla oli kuumetta enkä voinut kovin hyvin. En halunnut lykätä kastetani.

Minusta tuntui, että minun pitäisi pitää kiinni sovitusta päivästä. Kastetilaisuuteeni tuli monia sukulaisia ja ystäviä, joista kaikki eivät ole kirkon jäseniä. Kun minut kastettiin, kuumeeni laski heti ja tunsin oloni paljon paremmaksi. Sinä päivänä tunsin Pyhän Hengen hyvin voimakkaasti. Olen kiitollinen siitä, että minut voitiin kastaa ja sain ottaa vastaan Pyhän Hengen.

Sara M., 8, Espanja

että he voisivat myöhästyä lennoltaan. Äidillääkään ei ollut kovin hyvä olo. Silloin minä pidin rukouksen, ja minä uskoin, että siihen vastattaisiin. Me saimme veljeni koneeseen ajoissa! Minä tiedän, että taivaallinen Isä kuuli rukoukseni.

Sara P., 11, Italia

Milton isänsä kanssa kastepäivänään.

Alkeisyhdistyksen lapset Monayn seurakunnassa Cuencan vaarnassa Ecuadorissa pitävät kovasti evankeliumin oppimisesta.

Muistan aina kastepäiväni, koska se oli elämäni tärkein päivä. Se oli päivä, jolloin tein liiton taivaallisen Isän kanssa. Tiedän, että taivaallinen Isä ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus elävät ja että He rakastavat minua hyvin paljon. Minusta on hienoa mennä temppeleille, vaikka en voikaan mennä sinne vielä sisään.

Milton Aarón V., 10, Ecuador

Minä palvelen Jumalaa koko sydämeistäni, väkevyydestäni, mielestäni ja voimastani

Kerran välitunnilla Madison näki tytön, joka itki, koska joku oli sanonut hänelle jotakin ilkeää. Madisonia suretti tytön vuoksi, joten hän meni tytön luo lohduttamaan tätä. ”Haluaisitko leikkiä minun kanssa?” hän kysyi tytöltä.

Sinä päivänä Madison palveli sydämeistään. Hän noudatti Jeesuksen Kristuksen evankeliumia ja osoitti rakkautta apua tarvitsevalle. Me voimme osoittaa rakkauttamme taivaallista Isää kohtaan palvelemalla muita sydämeistämme, väkevyydestämme, mielestämme ja voimastamme. Me voimme palvella koko olemuksellamme!

Kuinka me palvelemme sydämeistämme? Me

voimme palvella sydämeistämme osoittamalla muille rakkautta ja ystävällisyyttä. Me välitämme siitä, mitä muut tarvitsevat. Kun me palvelemme iloisin mielin, me palvelemme sydämeistämme.

Kuinka me palvelemme mielestämme? Me voimme palvella mielestämme miettimällä tapoja, joilla auttaa muita. Kun me näemme lähellämme olevien tarpeita ja mietimme, miten voisimme auttaa, me palvelemme mielestämme.

Kuinka me palvelemme väkevyydestämme ja voimastamme? Palveleminen väkevyydestämme ja voimastamme voisi olla sitä, että teemme pieniä palveluksia ja olemme ahkeria auttaaksemme muita. Me voimme usein

JUTELLAAN

Päätäkää koko perhe, mitä voisitte tehdä yhdessä palvellaksenne koko olemuksellanne. Selitä, että aina kun me palvelemme muita, me palvelemme taivaallista Isää.

siunata ja palvella vanhempia ihmisiä tekemällä asioita, joita heidän on vaikea tehdä. ■

PALVELE KOKO OLEMUKSELLASI

Valitse tapa, jolla haluaisit palvella kussakin alla olevassa asiassa, tai keksi omia ideoitasi.

Kun olet suorittanut yhden palvelutehtävän, väritä kuvauksen vieressä oleva kuvio.

SYDÄN

Kerro vanhemillesi tai sisarukellesi, että rakastat heitä.

MIELI

Kirjoita kirje isovanhemmille.

VÄKEVYYS JA VOIMA

Kun vanhempasi pyytävät sinua tekemään jotakin, tee se oikein hyvin.

Tee jotakin ystävällistä jollekulle, joka on yksin. Hymyile jollekulle.

Tarjoudu auttamaan veljeä tai siskoa kotiläksyissä.

Autta veljeä tai siskoa jossakin kotityössä.

LAULU JA PYHIEN KIRJOITUSTEN KOHTA

- "Herrasta ja Kuninkaasta", *Lasten laulukirja*, s. 94–95
- OL 59:5

Autta suunnittelemaan perheen palvelutempaus.

Haravoi lehtiä, kitke rikkaruohoja tai tee jotakin muuta auttaaksesi perhettäsi.

Jeesus tyynnyttää myrskyn

Charlotte Mae Sheppard, Utah, Yhdysvallat

Kerran kun Jeesus ja Hänen opetuslapsensa olivat purjehtimassa veneellä, tuli kauhea myrsky.

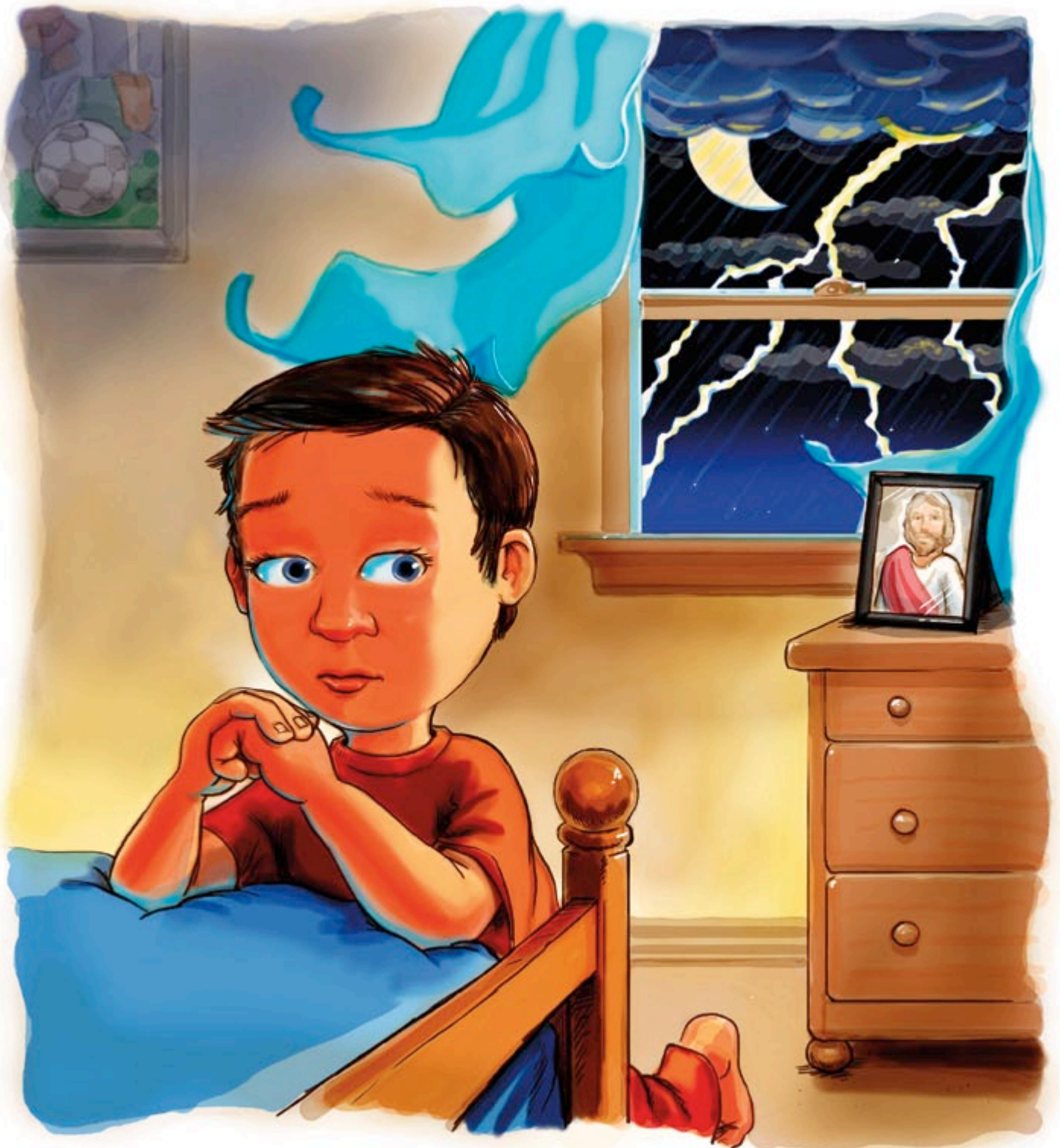
Aallot tyrskivät. Tuulet puhalsivat. Opetuslapset pelkäsivät, että vene uppoaisi.

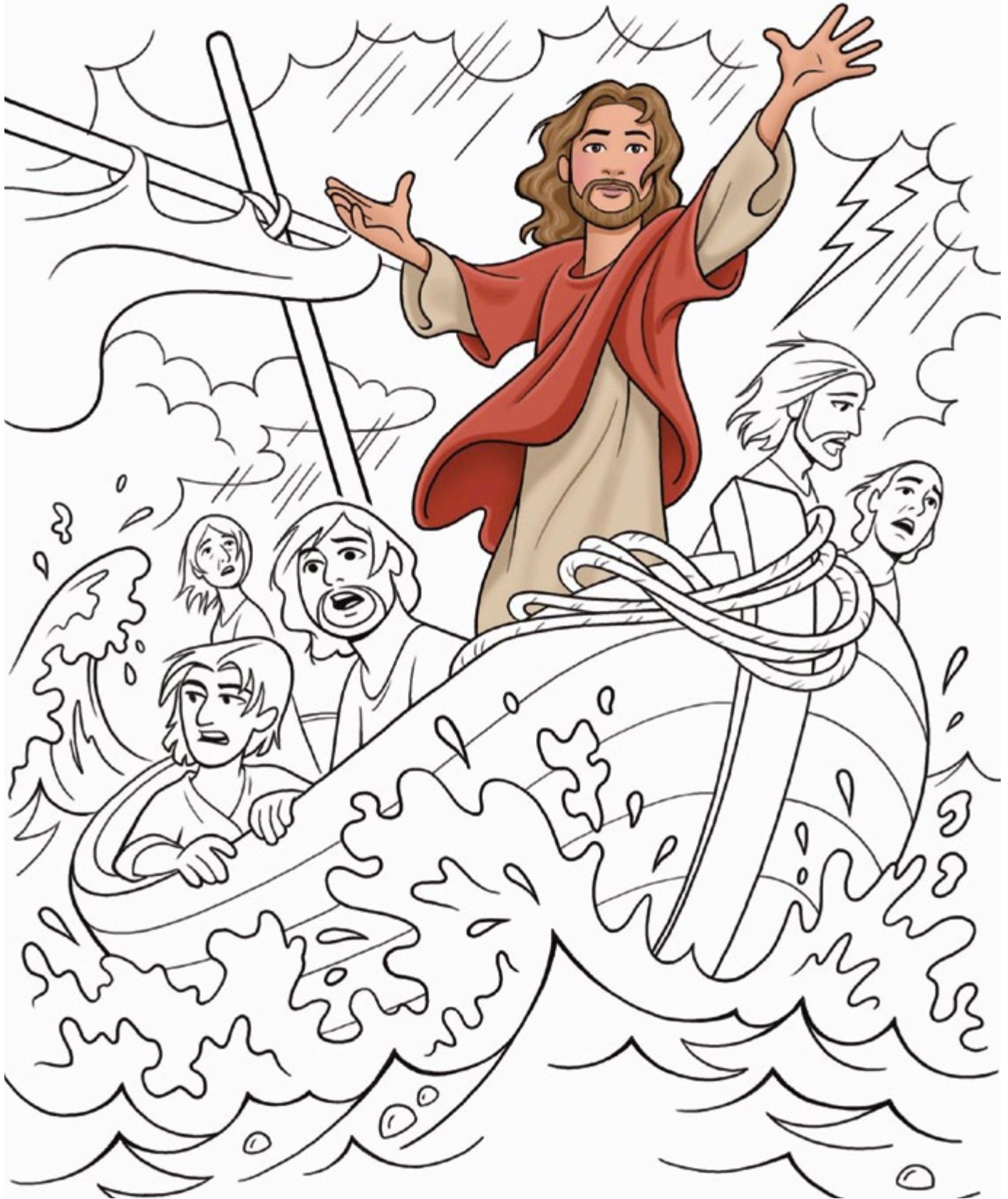
Opetuslapset etsivät Jeesusta. He löysivät Hänet nukkumasta. ”Pelasta meidät!” he huusivat. ”Miksi te pelkätte?” Jeesus kysyi.

Jeesus nousi ja käski myrskyn laantua. Opetuslapset katselivat, kun aallot tyyntyivät ja tuulet lakkasivat puhaltamasta. Myrsky oli ohi, aivan kuten Jeesus oli käsenyt.

Joskus kun tapahtuu pelottavia asioita, me pelkäämme. Mutta Jeesus on lähellä. Se, että ajattelemme Häntä, voi auttaa meitä tuntemaan, että olemme turvassa ja rauhallisia. ■

Jeesus tyynnyttää myrskyn

”Sitten [Jeesus] nousi ja nuhteli tuulta ja aaltoja, ja tuli aivan tyven” (Matt. 8:26).

PISIN SAKRAMENTTIKOKOUS

Okon Edet Effiong

Minä nautin myöhempien aikojen pyhien uskonnollisen kirjallisuuden lukemisesta. Ja koska näitä kirjoja ei ole helposti saatavilla Nigeriassa, lainaan niitä eräältä ystävältä. Koska haluan palauttaa ystäväni kirjat muuttaman päivän kuluessa, niitä on aina mukana ja käytän vapaahetket lukemiseen.

Eräänä sunnuntaina minulla oli lainakirja mukana, kun osallistuin seurakunnan sakramenttikokoukseen, josta olen vastuussa korkean neuvoston jäsenenä. Luin kirjaa odottaessani, että voisin antaa piispalle viestin vaaran johtokunnalta. Kun piispa tuli, hän pyysi minua puhumaan ensimmäisen neuvonantajansa kanssa, koska hänen piti tervehtiä muutamia vierailijoita. Välitettyäni viestin ensimmäiselle neuvonantajalle aseitin istumaan korokkeelle.

Heti istuutuduttuani tajusin kuitenkin, että ystäväni kirja oli kadonnut. Kokouksen alkuun oli aikaa noin viisi minuuttia – ja johdava virkailija istui jo korokkeella – joten ajattelin, ettei minun pitäisi lähteä etsimään sitä. Surressani pettymyksen tuottamista ystävälleni alkoi koettelemukseni pisimmässä sakramenttikokouksessa, mihin olen ikinä osallistunut.

Toivoin, että aika kuluisi nopeasti, mutta jokainen kohta kokouksen ohjelmassa tuntui kestävän iäisyyden. Olin rauhaton ja rukoilin

Sakramenttikokous kestää yleensä tunnin ja kymmenen minuuttia. Mutta yhtenä sunnuntaina se tuntui jatkuvan ikuisesti.

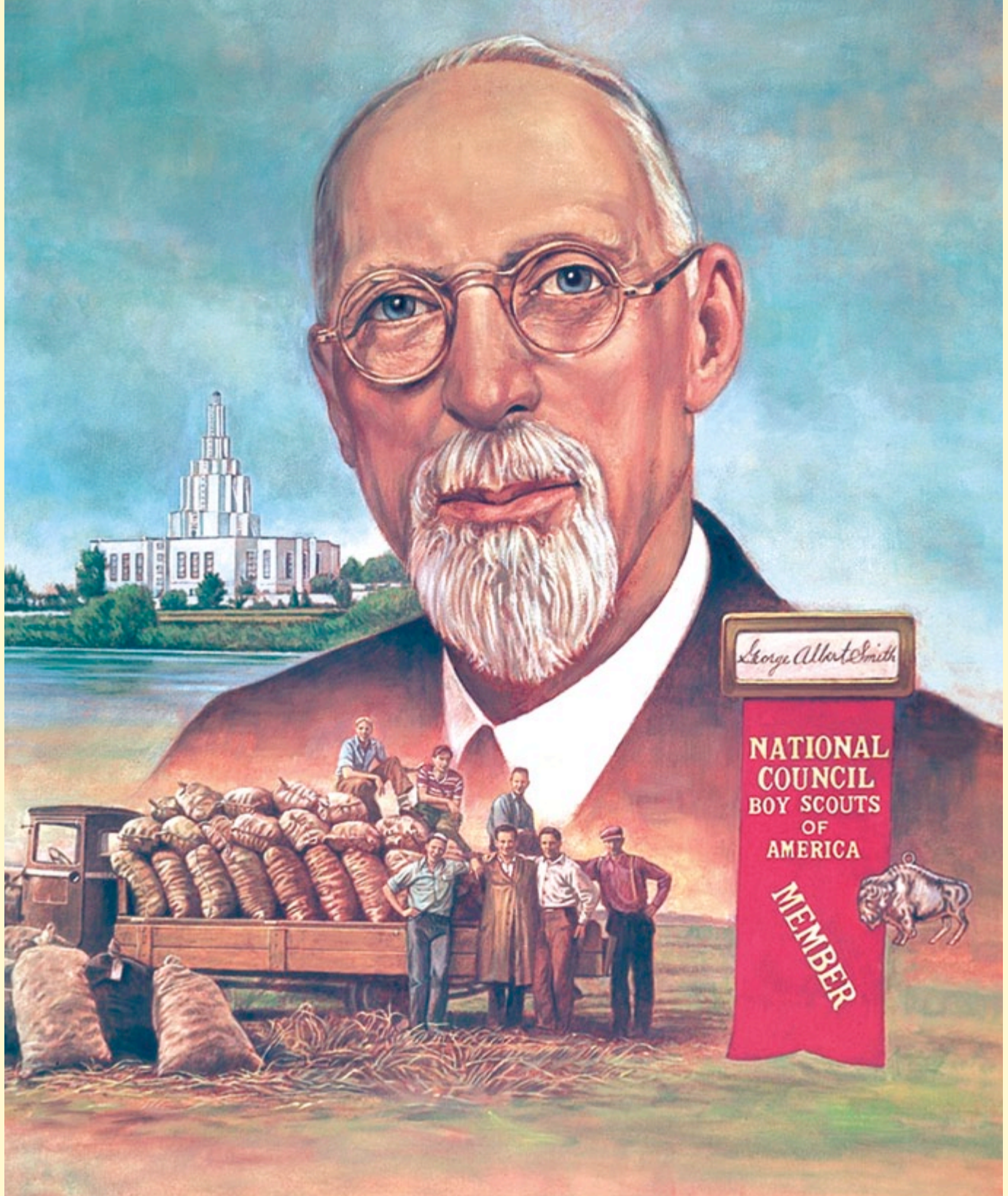
ääneti, että Jumala pitäisi kirjan turvassa. Puheet eivät oikeasti olleet pitkiä, mutta tavan levottomuus oli vallannut mieleni. Viisi minuuttia ennen kokouksen päättymistä en kestänyt enää. Lähetin ensimmäiselle neuvonantajalle viestin kysyen, olinko jättänyt kirjan hänen luokseen. Toivoin, että hän nyökkäisi. Mutta hän pudisti päätään.

En sulkenut silmiäni loppurukouksen aikana vaan tarkkailin tiiviisti kahta muuta paikkaa, missä arvelin kirjan voivan olla. Samalla päätin, että mikäli tarpeen, kävisin pyhäkoululuokissa ilmoittamassa, että olin kadottanut kirjan.

Yllättävää oli kuitenkin se, että kun sakramenttikokous päättyi, tunteeni olivat muuttuneet merkittävästi enkä ollut enää huolissani kirjasta. Pyhä Henki näytti minulle – vain muutamassa lyhyessä hengellisen valaistumisen hetkessä – että olin huolissani vääristä asioista. Opin, että se, millä oli *todella* merkitystä, oli se, suojelisinko vai enkö suojelisi sitä, minkä Jumala oli antanut hoiviini. Mielestäni tein heti luettelon siitä, mitä saatoin muistaa Jumalan uskoneen vastuulleni: sieluni, perheeni, kotiopettäväni, ne, joille minun pitäisi kertoa evankeliumista, palvelemani seurakunnan jäsenet, edesmenneet esivanhempani, jotka tarvitsevat temppelitoimituksia, ja niin edelleen.

Löysin kyllä kirjan sen jälkeen kun olin saanut tämän tärkeän sielua luotaavan kokemuksen. Mutta tuon pisimmän sakramenttikokouksen lopussa löysin myös elämästäni asioita, jotka kaipasivat kohennusta. Ja halusin sitoutua tekemään työtä niiden tärkeimpien asioiden parissa, joita taivaallinen Isä haluaa. ■

Kirjoittaja asuu Lagosissa Nigeriassa.

KUVITUS ROBERT T. BARRETT

GEORGE ALBERT SMITH

George Albert Smith oli 21-vuotias, kun hänet kutsuttiin ensimmäisen kerran palvelemaan kirkon nuoria miehiä. Hän alkoi toimia **Amerikan partiopoikajärjestössä**, joka kunnioitti häntä hänen palvelutyöstään. Palvellessaan apostolina George Albert Smith oli myös johtajana muutamissa kansallisissa ja kansainvälisissä maanviljelysjärjestöissä. Hän vihki käyttöön **Idaho Fallsin tempelin** Idahossa.

Artikkelissaan "Jumalan oikeudenmukaisuus ja armo" vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista käyttää ohdakkeiden kylvämistä vertauskuvana synnin ansaan joutumisesta. "Kylvämme vähän ohdakkeita ja saamme paljon ohdakkeita – vuosi vuoden perään suuria pensaita, ja ne leviävät leviämistään. Emme koskaan pääse niistä eroon, ellemme kitke niitä pois." Lue hänen neuvojaan siitä, kuinka voimme tehdä parannuksen ja vaatia osaksemme armoa, s. 20.